

အချစ်အတွက် အလိုအပ်ဆုံး ၊

ရေး - ကမ္ဘာကျော် ရတနာဝင်းထိန်

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီး...ပြန်ဖွင့်ပြီ...။

နွေရယ်လို့ ရင်မှာ တမ်းတမ်းတတ မြည်ကြွေးခဲ့ရသော ကံ့ကော်တော ...ရေတမာပင်တန်းအောက် ထိုင်ခုံပြာလေးများ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာကြပြီ...။ ဂျပန်ဆင်ရှေ့...ရေတမာလမ်းကို ခြေချမိသည်နှင့် ရင်မှာ အတိုင်းအဆ မရှိ ကြည်နူး ချမ်းမြေ့သွားရသည်...။ သုံးနှစ်တာ ကာလ အဓိပ္ပါယ် မဲ့နေခဲ့သော ကျနော့်ဘဝအတွက် ကြည်နူးရွှင်လန်း ခြင်းတွေ လည်း ခိုဝင်လာသည်...။

ရက်ပေါင်းများစွာ ခွဲခွာခဲ့ရသော သူငယ်ချင်းများကို တွေ့လိုဇာဖြင့် ဂျပန်ဆင်နောက်သို့ ကျော်ဝင်ပြီး တက္ကသိုလ် ဗဟိုစာကြည့်တိုက်ရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့မိသည်...။

“ ဒုန်း...အမလေး.....”

“ ဟ...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ.....”

စက်ဘီးတစ်စီးက ကျနော့်နောက်မှ အဖြူထည်ကြီး ဝင်တိုက်သည်...။ တိုက်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်မသွား...။ လမ်းဘေး ပုဏ္ဏရိပ်ခြုံထဲ တိုးဝင်သွားသည်...။ စီးလာသည် မိန်းခလေး ဝတ်ထားသည်က ဂျင်းစကပ် နောက်ကွဲ...။ စက်ဘီး ဦးက ပန်းခြုံထဲ တိုးဝင်သွားသည်နှင့် လူက ဖင်ပူးထောင်း ထောင်ကာ စကပ်လေးက ကျောအထိ လန်တက်သွားရှာသည်...။ ဖွေးအုသော ဖင်သားဝင်းဝင်းလေးများက ကျနော့်ရင်ကို ဒုတ်ခနဲ ခုန်လှိုက်သွားစေပြီး အောက်ခံ ဘောင်းဘီ ပန်းနုရောင်လေးကို အထူးအဆန်း ငေးကြည့်နေမိသည်...။ နာကျင်သွားသော ညာဖက် ပုခုံးကို ကိုင်ထားရင်း တဒင်္ဂ မေ့သွားသည်...။

“ ဘာကြည့်နေတာလဲ.....လူကိုက ...နာဗူး.....”

ကိုင်းဗျာ...။ အသလွတ်ကြီး ကောပြန်ပါပြီ...။ ဖင်လန်သွားတာကို ဘယ်သူ မကြည့်မိပဲ နေမလဲ...နော့ဗျာ...။ ရှက်ဒေါသလေး ဖြင့် စက်ဘီးကို ပန်းခြုံလေးထဲက ဆွဲထုတ်နေပေမဲ့...လက်ကိုင်နဲ့ ပန်းခြုံနဲ့ ငြိပြီး ဆွဲမရဘူး...။ သူ့ ဖာသာ စက်ဘီးကို ဆွဲလို့ မရတာကိုပဲ ကျနော့်ကို ဘုကြည့် ကြည့်လိုက်ပြန်သည်...။

“ ဒီမှာ.....စက်ဘီး ဆွဲလို့ မရဘူး.....ဗျာ...”

“ အော်...အင်း.....ကောင်းတာပေါ့.....”

ဇာတ်လမ်းက ရှည်နေမည် စိုး၍ ခပ်သွက်သွက် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်...။

“ တောက်.....ယောက်ျား မပီသလိုက်တဲ့ လူ.....”

ကျနော် မကြားချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သည်...။ အလှူရုပ်ကလေး တိုးညှင်းသော ဒေါသသံနှင့် အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်...။

“ ဟိုက်.....ဟို.....ဟို.....မှာ.....”

ထုံးစံအတိုင်း ကျော်ဝေနှင့် စန်းလွင် ကျနော်ကို ပြိုင်တူ လက်ညှိုးထိုးကာ ပြူးတူး ပြတ် ကြောက်ရွံ့ ခြောက်ချားဟန် လုပ်ပြကြသည်။။

“ ဘာလဲ....မင်းနှမ လင်ကို တွေ့လို့ လန့်နေကြတာလား....”

“ မင့်ဘွားအေ...ငါ့နှမလင်ကို ငါ့နှမတောင်မှ မလန့်တာ..အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ ငါက လန့်ရမလား ကွ...စွီ...”

“ အေး...ဒါဖြင့် မလန့်နဲ့...အော်..ဟေ့ ဟိုကောင်ချစ်တီး ကော...”

“ မလာသေးဘူး..ကွ...ငါတို့ရောက်နေတာ ကြာလှပြီ.....”

“ လာကွာ.... ဗယာကြော် တစ်ကျပ်ဖိုး သုံးယောက် သွားစားမယ်....”

ကျော်ဝေက ယခင်ကာလများအတိုင်း ဗယာကြော်သည်ထံ သွားရန် ပြင်လိုက်သည်။။

“ ဟေ့ကောင် ..ကျော်ဝေ..သိက္ခာ မဲ့တယ်ကွ....ကျောင်းဖွင့်ဖွင့်ချင်း လက်ဘက်ရည်ဆိုင်လောက်တော့ ထိုင်ဘို့ ကောင်းတာပေါ့.....”

“ အေး....လာလာ....မင်းတိုက်.....”

“ အေးပါ....ဆယ် ငါးကျပ်တိတိ ပါတယ်... မုန့် မစားနဲ့ နော်....ဆေးပေါ့လိပ် တစ်ကျပ်ဖိုး....”

“ ငွေရေကြေးရေးက ခွေးချေးပါ.....ဟဲဟဲ.....”

စန်းလွင်က လွယ်အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဟန်ပါပါဆွဲထုတ်လိုက်ရာ ကျနော်နှင့် ကျော်ဝေ ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။။ အတွင်းအိတ်လေးကို လက်ညှိုးလက်မ နှစ်ချောင်းဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို စုချွန်ကာ စက္ကူတစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။။

“ ဟင်...ခွေးမသား....အပေါင်လက်မှတ်ကြီး....”

“ အေးလေ...အဲဒီ အပေါင်လက်မှတ်က ဟောဒါ.....ကဲ...”

ငွေစက္ကူ နှစ်ရာတန်ကြီးက ရွမ်းခနဲ လက်ထဲ ပါလာသည်။။

“ အိုးခေး....ဒန်ပေါက် သွားစားမယ်....”

ကျော်ဝေက အားရပါးရ အော်သည်။။ စန်းလွင် ဝိုမဲ့မဲ့ ကြီးဖြစ်သွားပြီး....ကျနော်တို့အား တစ်လှည့်စီ ကြည့်သည်။။

“ ကျောင်း....ကျောင်းဝင်ကြေး ..အဟီး...မသွင်းရသေးဘူး....စာအုပ်တွေ ရောင်းစားမိလို့ ပြန်ဝယ်ရအုံးမယ်.....ဟီး...ရွတ်.....တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဖြစ်ပြီး...လုံချည်ကလဲ ဒါ..တစ်ထည်ထဲ ဗျ...”

“ သွား...သွား..ကွာ...မင်းနဲ့ မပေါင်းတော့ဘူး.....အပူသည်...”

“ ဒီနှစ်ကုန်တဲ့ အထိတော့ သည်းခံပြီး ပေါင်းကြည့်ပါဦး...အစ်ကို...”

“ အို...ကွာ...မပေါင်းဘူး...မပေါင်းဘူး...သွား...သွား...ကွာ.....သွား.....”

ကျော်ဝေက ဟောက်ဟမ်း မာန်မဲပြီး စန်းလွင်ကို ထားခဲ့ကာ ဂျပ်ဆင်ဘေး လက်ဘက်ရည်ဆိုင်သို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့ကြသည်။ စန်းလွင် မလှမ်းမကမ်းမှ ကုတ်ချိုချို လိုက်ပါလာရင်း.....။

“ အစ်ကို.....နဲနဲလောက် ပေါင်းကြည့်ပါအုံး...လား..အစ်ကိုရာ.....”

“ ဟေ့.....မပေါင်းဘူး...ငါ့နောက် မလိုက်ခဲ့နဲ့....”

“ ဒီနေ့လေ.....တစ်နေ့ထဲ ပေါင်းကြည့်ပါဗျာ...နော်.....”

“ ဟာ.....နေ့ဝက်တောင် မပေါင်းနိုင်ဘူး.....”

ကျနော် ကျော်ဝေနှင့် စန်းလွင် လွတ်လပ်စွာ နောက်ပြောင်လာသည်ကို ဘေးမှ ကြည်နူးစွာ ရယ်မောရင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဘဝက ဤနယ်..လွတ်လပ်ကြည်နူးချင်စရာ...ပါလား.....။

“ အစ်ကို.....အစ်ကို.....ဟိုဟာမလေးဆိုရင် ပေါင်းမလား...ဟင်.....”

“ ဘယ်ဟာလေးလဲ.....”

နောက်မှ အပြေး လိုက်လာပြီး...ကျော်ဝေ ပုခုံးကို ဆွဲ၍ တိုးတိုးလေး ပြောရင်း သီရိဆောင်ရှေ့မှ မိန်းခလေးအုပ်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။။ ကျော်ဝေက မျက်စေ့ မှန်ဟန် လက်ဝါးလေးဖြင့် နဖူးနားတွင် ကာလျက်.....။

“ ဘယ်ဟာ လေးလဲ....”

ဟု အဘိုးကြီး လေသံဖြင့် ပြောရင်း ကြည့်သည်။။

“ ဒီဘက် အစွန်က ..အပြာရင့်လေး...ဘယ်နယ်လဲ.....”

“ ဟင်...အို.....ပေါင်းမယ်...ပေါင်းမယ်.....ခုဘဲ ပေါင်းမယ်...”

“ ဟင်....တော်လိုက်တာနော်....တော်တော်တတ်တဲ့ ကလေး.....ကျွတ်..”

ကျော်ဝေနှင့် စန်းလွင်တို့ကို ကြည့်ကာ ရယ်ရင်း လွယ်အိတ်ကို ပုခုံးထက် လွှဲတင်ကာ ကင်တီးနံဘက်သို့ ကျနော် ဦးစွာ လှည့်ဝင်လိုက်သည်။။

“ ဟိုက်.....အဲဒါမှ ..ဝွ ဘဲ.....”

ကျနော် နှုတ်မှ လွှတ်ခနဲ ထွက်ပြီး ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲ ရပ်သည်။။

“ ဘယ်ဟာလဲ...ဂ... ”

စန်းလွင်က ခပ်တိုးတိုး မေးသည်...။

“ အဲ...ဟို...ပြိုင်ဘီးလေး ထောင်ထားတဲ့ စက္ကူ ပန်းခြံနားက... ”

“ အမယ်...အဲဒါ ...ဂ မဟုတ်ဘူး...မီးခဲလေး...ဘာမှတ်လဲ... ”

စန်းလွင်က ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ပြောရင်း ကျနော့်ခါးကို ဆွဲထားသည်...။ ကျနော့် ခြေလှမ်းများက ရှေ့တိုးရမလို နောက်ဆုတ်ရမလို...။

“ ဟယ်...ကိုကျော်ဝေကြီး...ခက...ခက... ”

“ ဟ...မီးခဲလေးက ကျော်ဝေနဲ့ သိနေတာပါလား...ကျွတ်ပြီ... ”

ကျော်ဝေက စွေ့ခနဲ စားပွဲနား ရောက်သွားပြီ...အဲ...မီးခဲလေးနှင့် စကားတွေ ပြောကာ ပြောကာ ရယ်ပွဲလေး တွေ ဖွဲ့နေသည်...။ ပြီးမှ ...

“ ဟေ့ကောင်တွေ လာကွ...ဒီမှာ ဒကာ တွေ့ပြီ...ဟဲ...ဟဲ... ”

“ လာလာ...ခွေးမသာ ဘာမသိ ညာမသိနဲ့ လုပ်ပြီ... ”

“ လာပါနော်...ကျွေးချင်တဲ့ သူတွေက ခေါ်ရတာ အားနာဖို့ ကောင်းပါတယ်...နော... ”

မီးခဲလေးက အိန္ဒြေ ရုစွာ လှမ်းခေါ်သည်...။ ရုတ်တရက်မို့ ခြေထောက်များက လှုပ်ရှားမရချင်...။ အတွင်းစိတ်က အလိုလို ကြောက်ရွံ့နေသည်...။ စန်းလွင်က လည်း စစ်ပြေးဒုက္ခသည် ရဟတ်ယာဉ် တွေ့လိုက်သော ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် စားပွဲနားသို့ လှစ်ခနဲ ရောက်သွားပြန်ပါသည်...။ ကျနော်တစ်ယောက်သာ လွယ်အိတ်ကို ပုခုံး၌ တွဲလောင်းချိတ်ရင်း ကော်ရစ်တာမှ လေးကန်စွာ ဆင်းလာခဲ့မိသည်...။

“ သူက ရဲလင်း...တဲ့...မြန်မာစာ နောက်ဆုံးနှစ်...ဟဲ...ဟဲ...စားနော်... ”

ကျော်ဝေက ကျနော့်အား မိတ်ဆက်ပေးရင်း အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကို အလှူအိမ်ပမာ သဘောထားကာ အားပါးတရ စားနေသည်...။

“ အော်...မြန်မာစာက ကိုး...အဟင်း...ဒါကြောင့် ရိုင်းပင်းကူညီတတ်တဲ့ စိတ်ရှိဟန် တူပါရဲ့ နော်...ထိုင်လေ... ”

“ ကျော်ဝေ...ငါသွားမယ်... ”

ပြင်းထန် ပြတ်သားတဲ့ ကျနော့်အသံကို အားလုံး တအံ့တဩ ဝေးကြည့်နေစဉ်...အားလုံးကို ကျောခိုင်း၍ ထွက်လာခဲ့သည်...။ ခပ် ခနဲ လှောင်ရယ်သံလေးက ကျနော့်နောက်မှ ကပ်ပါလာသည်...။

“ အဲသလို မလုပ်နဲ့...မောင်ရာ...ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း...အို...ကြည့်... ”

ကျနော်နဲ့ နတ္ထလင်းသား ချစ်တီးတို့ ပူးပေါင်းငှားရမ်းထားသော အိမ်ကလေး..အိပ်ခန်းထဲမှ အသံဖြစ်၍ ကျနော် ဧည့် ခန်းထဲ၌ ခြေအစုံရပ်တန့် လိုက်ရသည်..။

ခွေးမသား ..ချစ်တီး.....ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ မသိ...။

“ ပြတ်...ပြတ်.....ချစ်တယ်...ကွာ...သိပ်ချစ်တယ်.....ဟင်း...”

“ အာ.....အဟင့်..အရိုးတွေ ကျိုးကုန်တော့မယ်.....ဟင့်ဟင့်.....မောင်က အရမ်းကြမ်းတာပဲ....ဘာမှန်းလဲမသိဘူး.....”

အမျိုးသမီး အသံက ချိုသာချွံ့နွဲ့ လွန်းသည်..။ စိတ်ထဲ၌ ကြားဖူးသလိုလို ထင်နေမိသည်..။

“ ကြည့်ပါလား.....သူ့ လက်ကြီးက ..စည်းကမ်း ကို မရှိ..အ.....အ..”

ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်သံကလေးများနှင့် ကုတင်မှ တကျိတကျိ မြည်အောင် လှုပ်ရှားသွားလေရာ....အခန်းဝန်းကပ်၍ ချောင်းကြည့် လိုက်မိသည်..။

“ ဟယ်.....အချော.....”

ခေါင်းထဲ မိုးကြိုးပစ် ခံရသလို မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ မိချောမှာ ကျနော်တို့ အဝတ်ဟောင်းများ လာလာလျှော်ပေးနေကျ ကုလားမလေး..။ အသားမဲလေးပေမယ့် ကိုယ်လုံးက အရွယ်နှင့် မမျှအောင် ကျစ်လစ်မှု ရှိသည်..။ မိချော ကုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်ကလေး လှန်ကာ အပေါ်ကျယ်သီးနှစ်လုံး ပြုတ်နေသော အင်္ကျီထဲမှ မို.မောက် ကားနေသော နို့ကြီးများကို ငုံ့စုပ်နေသော ချစ်တီးနဖူးအား ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်မောရင်း တွန်းရင် ရှောင်တိမ်းနေခြင်းတည်း...။
ချစ်တီးက ဘေးတစောင်း အနေအထားထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက် မိချောလေး ကိုယ်ပေါ်သို့ ကားယား ခွပစ်လိုက်ရာ မိချော မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းသွားပြီး ဒူးနှစ်ချောင်းကို ထောင်ပစ်လိုက်သည်..။

“ ဟာ.....ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့.....ဟင့်အင်း.....ဟင့်အင်း.....”

“ ချစ်လို့ပါ...မိချောရယ်.....”

မောဟိုက်ခြောက်ကပ်သော အသံကြီးဖြင့် ချစ်တီးက ပြောရင်း မိချောနို့ကြီးတွေကို တပြုတ်ပြုတ် စုပ်နေပြန်သည်..။ အပျိုမလေး မိချော ခမျာ မျက်စေ့ မျက်နှာ ပျက်ပျက်ဖြင့် ပေါင်နှစ်ချောင်းကို လိမ်ကျစ်ကာ ရုန်းကန်နေလေသည်..။ ချစ်တီးက မိချောကိုယ်ပေါ်သို့ အလျားလိုက် ဆန့်၍ မှောက်ချလိုက်ရာ မာတောင်တောင် လီးကြီးက မိချော စောက်ပတ်လေးကို ထောက်မိသွားဟန် တူသည်..။ မိချော တစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကရီ ဖြစ်လာပြီး ချွေးကလေးများ စို့အောင် ရုန်းကန်ရှာသည်..။

“ ငြိမ်ငြိမ်လေး...နေစမ်းပါ...ချောရာ....”

လှိုက်လှိုက်မောမော အသံကြီးဖြင့် ချစ်တီး ပြောရင်း လက်တစ်ဖက်က မိချောထမီအောက်စကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်..။ မိချော...နှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်ရင်း ကတုန်ကရီ ညည်းတွားသည်..။ လက်တစ်ဖက်ကလဲ မိချော သူ့ထမီစကို အတင်းဆွဲဖုံးပစ်နေသည်..။ လှန်သူကလှန် ဖုံးသူက ဖုံးနှင့် အတန်ကြာ ပဋိပက္ခ အသွင်ဆောင်နေပြီးမှ ချစ်တီးက မိချောရဲ့ ထူအမ်းအမ်း နှုတ်ခမ်းလေးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲစုပ်ယူထားလိုက်ရာ မိချောခမျာ သံပတ်ကုန်၍ ရပ်သွားသည်. စက်ရုပ်လေးအလား ငြိမ်သက်သွားရှာလေသည်..။

ဤအခြေအနေမှာပင် ချစ်တီးက မိချောထမီကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲကာ ခါးကို ကြွလှန်ပစ်လိုက်သည်။။ အားပါးပါး...ကျွတ်...၊ ကျနော် ပါးစပ်မှ ယောင်ဦး ထမအော်မိစေရန် အတော်လေး သတိထားလိုက်ရပါသည်။။ မိချော စောက်ဖုတ်ကြီးက အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ပင် ကြီးမားဖောင်းကားနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။။

ကောက်ကွေး မဲမှောင်နေသော စောက်မွှေးများကလည်း ထူပိန်း ကြပ်ခဲနေသည်။။ ဗလကောင်းကောင်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ချစ်တီး၏ ဗလာကျင်းနေသော အပေါ်ပိုင်း ကြွက်သားများက ဖုထစ်ကြွတက်ကာ အပြိုင်းပြိုင်း ထနေသော ကြွက်သားကြီးများကို မိချော တုန်လှုပ်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။။

“ မ...မလုပ်ပါ...နဲ့...မောင်ရယ်...နော်...မိချော...ကြောက်တယ်.....”

“ ဘာကို ကြောက်တာလဲ...ချော...ရယ်...”

နှစ်ယောက်စလုံး၏ အသံများက မူမမှန်သကဲ့သို့ ချောင်းကြည့်နေသော ကျနော် ရင်ထဲ၌လည်း တုန်ရီ မောဟိုက်လာသည်။။ ရင်များ ခုန်လွန်းနေ၍ ကတုန်ကရီနှင့် ချွေးများပင် စီးကျလာနေသည်။။

“ အ...အ.....ကျွတ်.....သေချင်လိုက်တာ.....နော်.....”

မိချော၏ ငိုသံပါနေသော အသံလေးက သိသိသာသာကြီး တုန်လှုပ်မြောက်ချားနေသည်။။ ချစ်တီးက သန်မာသော လက်မောင်းကြီးများဖြင့် မိချော နို့ကြီးများပေါ်မှ ပြားသွားအောင် ဖိအုပ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း တရွရွ ပွတ်ပေးနေသကဲ့သို့ လက်တစ်ဖက်ကလည်း ပုဆိုးကို ဆွဲချွတ်လိုက်လေသည်။။

“ အဟင့်.....မောင်...အဲ...လို...အနိုင်မကျင့်နဲ့...ဟင့်အင်း...ဟင့်.....”

မိချော ချစ်တီးကို သူမကိုယ်လေးပေါ်မှ တွန်းပစ်နေသော်လည်း ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခုကို ပွတ်သတ် တွန်းလှဲနေသည်။ အလား ချစ်တီးက လုံးဝ မဖြူချေ...။ အဝတ်မဲ့သော ဆီးစပ်နှစ်ခုက တင်းတင်းကြီး ဖိကပ်မိသွားကြသည်။။ ကျနော် တစ်ကိုယ်လုံး တုံတုံရီရီ ဖြစ်သွားကာ ခူးများ ချောင်ချင်လာသည်။။ အာခေါင်များ မြောက်ကပ်၍ ပေါင်ကြားမှ လိင်တန်ကြီးကလည်း မျက်စေ့မှ သတင်းပို့ချက်ကို လက်ခံကာ တဆတ်ဆတ်..ခါရင်းဖြင့် မာတောင်လာလေတော့သည်။။ ချစ်တီး မိချော ပေါင်လေးနှစ်ချောင်းကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲထောင်လိုက်ရာ ပေါင်လေးနှစ်ခုကြားမှ စိုလဲ...သော စောက်ဖုတ်ကြီးမှာ ပြူးပြီး ကားထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။။ မိချောက တုန်လှုပ်သော လက်လေးများဖြင့် ချစ်တီး လက်ဖုံကြီးကို ကုတ်တွယ် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း မျက်နှာလေးကို တစ်ဖက်သို့ စောင်းချထားသည်။။

“ မောင်.....မကောင်းဘူး.....မောင်...မကောင်းဘူး....”

ဟူ၍သာ ထပ်တလဲလဲ တီးတိုးရေရွတ်ရင်း တရုံ့...ရုံ့... ငိုနေသည်။။ ချစ်တီးက ဂရုမစိုက်...၊ သူ၏ ပြင်းထန်စွာ တောက်လောင်နေပြီဖြစ်သော ရာဂ မီးကို ငြိမ်းသတ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့...။ လှုပ်ရှားမှုများက ကြမ်းတမ်းသလိုကြီး ဖြစ်လာသည်။။ အသက်ရှူသံကြီးက အခန်းအပြင်မှပင် ကြားနေရသည်။။

“ အ..အာ.....အို...အိုး.....မောင်...မကောင်းဘူး.....ဟင့်အင်း...အို.....”

စောက်ဖုတ်ကြီးကို လက်ဖြင့် ပိုင်ပိုင်ကြီး ပွတ်သပ်ကာ လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးသွင်းမွှေနှောက် လိုက်သောအခါ မိချောမှာ လူးလွန်သွားသည်။။

အားတင်းစေ့ကပ်ထားသော ပေါင်နှစ်ချောင်းမှာလည်း မသိမသာ ဆတ်ခနဲ ကွာဟသွားလေသည်..။ ချစ်တီးက လူလည် ..။ လှုပ်တစ်ပျက်အတွင်းမှာပင် သူ့တန်ဆာကြီးကို မိချော၏ စောက်ဖုတ်ဝလေးထဲသို့ တေ့၍ ဆတ်ခနဲ ဖိသွင်းလိုက်သည်..။

“ဗြတ်.....အ...အ.....အ .မလေး.....မောင်.....”

တစ်လုံးချင်း ရေရွတ်မြည်တမ်းရင်း ကုလားမလေး ရှုံ့မဲ့ သွားသည်..။

“ ခွေးမသား.....မတော်တရော် ဖြဲထည် နေပြန်ပြီ.....”

ဟု ကျနော် စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်..။ ကုလားမလေး ခြေနှစ်ချောင်း မှာ လေထဲ ဆတ်ဆတ်ခါ လှုပ်ရမ်းနေရှာသည်...။

“ မရဘူး....မရဘူး.....အာ.....နာတယ်.....နာတယ်....”

ကုလားမလေး မိချောခမျာ...ချစ်တီးရင်ဘတ်ကြီးကို တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေသော လက်အစုံဖြင့် တွန်းထားရင်း အော်နေရှာသည်..။

“ ဗြစ်.....ဖွတ်.....ပလွတ်....ဗြစ်.....အား...သေ...ပြီ.....”

ဒီကောင် လိုးနည်းတော့ အကျွမ်းသား...၊ အပျိုမလေး မိချော၏ စောက်ပတ်လေးမှာ ပေါင်နှစ်ချောင်းပင့်ထောင်ထားသည့် တိုင်အောင် တင်းတင်းကြီး စေ့ကပ်လျက် ရှိနေသည်..။ အတင်းထိုးထည့်လိုက်သော ချစ်တီး၏ လီးထိပ်ရဲရဲကြီးက စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသား နှစ်ခြမ်းကို အတင်းဖြုတ် ဝင်နေရာ..၊ တစ်ဖြစ်ဖြစ်မြည်ရင်း တစ်ထစ်ချင်း လိုးသွင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်...။

“ အရမ်းကြပ်တယ်....မောင်ရဲ့...မလုပ်....မလုပ်ပါ...နဲ့...နော်....”

“ နောက်တော့...ချောင်သွားမှာပါ...ချောရဲ့....ပေါင်ကို ကားပေးနော်.....”

မောနေသော အသံကြီးများဖြင့် အပြန်အလှန် တီးတိုးပြောနေကြသော်လည်း ကျနော်က ကြားနေရသည်..။ လီးကြီး ဝင်သွားပြီ ဆိုကတည်းက မိချော အသားလေးများ ဆတ်ဆတ်ခါနေသည်ကို တွေ့နေရသည်..။ ပိပြားနေသော ဖင်သားကြီးများနှင့် ချွေးပြန်ကာ ပြောင်လက်နေသော ပေါင်လုံးကြီး နှစ်ဖက်မှာ သိသိသာသာကြီး ပုဖွန်ဆိပ်ခုန်လေး ခုန်နေရှာသည်..။

“ နာလိုက်တာ....မောင် ရယ်...အာ..အ.....အ...ကျွတ်..ကျွတ်.....”

ဤမျှ ကြီးမားဖောင်းကားနေသော စောက်ဖုတ်ကြီးပင်လျင် ချစ်တီး၏ အလိုကို အကြိတ်အနယ် ခံနေရရှာပေရာ ..မအေလို ချစ်တီး ...၊ ဒီကောင့် လီးဟာ...မနဲမနော အစ်ကြီးပင် ဖြစ်လိမ့် မည်ဟု ကျနော် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တွေးလိုက်မိပါသည်...။ နက်ပြောင် ဝင်းလက်နေသော မိချော၏ စောက်ဖုတ်နှုတ်ခမ်းသားကြီးများမှာ ထူအမ်းအမ်းကြီးများ ဖြစ်ပေရာ...ချစ်တီး၏ လီးတန်ကြီး တိုးဝင်သွားတိုင်း ...“ ဗလွတ်..”

ခနဲ ဂလိုင်သံလိုလို အသံကြီး ထွက်လာပြီး...၊ ချစ်တီး ဖင်ကြီး ပြန်လည်ကြွတက်သွားတိုင်းလည်း ..“ ဘွတ်...” ခနဲ မြည်သံ ထွက်သွားလေသည်..။

“ ဗလွတ်...ဘွတ်.....အား...ကျွတ်..ကျွတ်.....ဘွတ်...ဗလွတ်.....ဖြစ်.....အို...အိုး...သေပါပြီ...နော်.....ဟင်း ဟင်း.....”

အဆက်မပြတ် တိုတောင်းသော အသံလေးများ နောက်မှ မိချော အော်ဟစ်ညည်းတွားသံလေးများ ကပ်ပါလာလေ့ရှိရာ... ကျနော် တစ်ကိုယ်လုံး မရိုးမရွ ဖြင့် ခန်းစီးထရုံကို အတင်းဖြ ချောင်းကြည့် နေမိသည်..။

“..ဟဲ့.....မောင်ရဲလင်း.....မိချော..တစ်ယောက် မလာဖူးလား....”

“ အံ့မာလေး.....”

ကျနော်လန့် ခုန်လိုက်မိသည်..။ ကျွတ်ပြီ...၊ မိချော အမေ...ဒေါ်အမိနာ.....အိမ်ပေါ် တန်းတက်လာသည်..။ ကျနော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားသည်..။

“ ဟာ....အန်တီ...အကျီတွေ လာယူတာလား....”

“ ဟင်...မိချော လာမယူဘူးလား...ငါ လွှတ်လိုက်တာ ကြာပြီ...ကွဲ့..”

“ ကျနော် ခုမှ ကျောင်းက ပြန်လာတာ....အန်တီ..ထိုင်အုံးလေ...”

စကားပြောရင်း လွယ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ် သို့ ပစ်တင်ထားခဲ့ပြီး ဖိနပ်ချွတ်မှ မိချော ဖိနပ်ကို ခြေသုတ်ခုံဖြင့် ဖုံးအုပ်နေရသည်..။

“ အေး....ဒီဘက်လာရင် ...ပြောလိုက်ပါကွယ်....ငါ ဈေးသွားရအုံးမှာ....”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ...အန်တီ...သိပ်မနာပါဘူး....”

“ ဘာ ကွဲ့....”

“ အော်...သူလာရင်...သိပ်မကြာပါဘူး.....အကျီတွေပေးပြီး..လွှတ်လိုက်မှာ..ပြောတာ....”

ကုလားမကြီး ပြန်ဆင်းသွားပြီးသည်နှင့် ကျနော် အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်မိသည်..။

အိပ်ခန်းထဲမှ တွန်းထိုးရုန်းကန်သံများ ကြားလိုက်ရပြီး မိချော ကျနော့ရှေ့မှ ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ပြေးထွက်သွားလေသည်..။ အိပ်ခန်းထဲမှ ချစ်တီး ထွက်လာသည်..။ မျက်နှာက ဝိုက်နှာပြီး အိမ်သာရှာမတွေ့လို့ ဝမ်းမသွားရသူ မျက်နှာမျိုး မအီမသာဖြင့် ပုဆိုးပြင်ဝတ်ရင်း ..။

“ တောက်.....တစ်ချီတောင် အလှအယက်.....ဟင်း....”

“ မအေလိုး...ကောင်မလေး ပြဿနာ ရှာရင် ခက်အုံးမယ်.....”

“ စည်းရုံးထားတာ ကြာပြီ ကွဲ့.....ဟီး.....မှိုက်တယ် ကွာ.....ပြည့်တယ်....ဖောင်းကားပြီး စီးခနဲ..စီးခနဲ.....”

“ တော်....တော်....ဟေ့ကောင်.....မင်း အဲဒီကောင်မလေးကို ယူရမယ်....”

“ဟ...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...မင်ကလဲ...ဒါကတော့.....”

“မင်း အူကြောင်ကြောင် မလုပ်နဲ့...ကိုယ်လူ...ငါကိုယ်တိုင် ဒေါ်အမိနာကို ပြောပြီး ပေးစားမှာ....”

“ကျောင်းပြီးမှ လေ..... မင်းကလဲ.....ဟဲဟဲ...”

“အေးပါ.....ကျောင်းမပြီးခင် ဗိုက်ကြီးလာရင်...လဲ ယူရမှာ.....”

ချစ်တီး ကျနော် မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး ရှုံ့မဲ သွားသည်..။

“မင်းအများကြီး လိုပါသေးတယ်....ရဲလင်း ရာ.....”

ဟု ပြောလိုက်သည်..။ အပြင်၌ မိုးရိပ်တို့ ဆင်စပြုလာသည်..။ အဆောင်ရှေ့မှ စိန်ပန်းပင်အိုကြီးထက် အရွက်တို့ ကင်းစင်နေသည်..။ ရဲရဲနီသော စိန်ပန်းပွင့်တို့ လမ်းပေါ်၌ ပြန့်ကျဲနေသည်..။ အပင်ပေါ်၌ ပွင့်နေကြသလို မြေသို့ ကြွေသည်တိုင်လည်း စိန်ပန်းပွင့်တို့ အရောင်ကား နီစွေး တောက်ပနေဆဲပါတကား...။

“ရဲလင်း.....ကွ.....ဟေး.....ဟာ...လွတ်ရုံလေး တောက်.....”

“ရိုး.....ကျို.....”

ကျနော် ဘရိတ်ကို ခြေမှ ဖိနင်းပြီး ကလပ်ရုံ ကို လွှတ်လိုက်သည်နှင့် အီရူး ဆိုင်ကယ်လေး တုံ့ကနဲ ရပ်သွားသည်..။ ဆိုင်ကယ်ပြေးလမ်းတစ်လျှောက် ဖုံလိပ်များ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်..။ ပိန်လိမ်နေသော ကတ္တရာတိုင်ကီတစ်လုံးက ဂျောက်ကမ်းပါးထိပ် သုံးပေအကွာ၌ ချထားသည်..။ ယင်းတိုင်ကီကို ပတ်၍ ပထမဆုံး ချစ်တီး (ခေါ်) သီဟက ဟွန်ဒါ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ပတ်မောင်းသွားခဲ့ပြီးပြီ..။ ကျနော်က ဒုတိယ အသုတ် ပတ်ပြုရခြင်း ဖြစ်သည်..။ သီဟ ကျော်ဝေ ၊ စန်းလွင် ၊ ကျနော် ၊ မော်ကြီးနှင့် ဆိုင်ကယ် ဝါသနာရှင် များ ကျောက်ရေတွင်း ဂေါက်ကလပ် ရှေ့ဘက် ၊ အစိုးရ ဂဝံကျောက်များ တူးဖော်ထားရာ ချောက်ကြီးအစပ်၌ အပျော်တမ်း ဆိုင်ကယ် စီး ပြိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်..။ ထိုအထဲတွင် ဒေသကောလိပ်မှ ကျောင်းသူလေးများ ၊ ပင်မ စီးပွားရေးနှင့် သချာ်တို့မှ သူငယ်ချင်း မိန်းခလေးများလည်း ပါလာကြသည်..။ စတင်စီးနေကြစဉ်က ဆိုင်ကယ်စီးရေ များသော်လည်း ကတ္တရာပုံး တိုင်ကီကို ချောက်ကမ်းပါးဘက်သို့ ပိုမို တိုးကပ်ပြီး စီးရသောအခါ လိုက်ပါလိုသူဦးရေ နည်းပါးသွားသည်..။ တစ်ဖက်စွန်းတွင် ချောက်ကြီးက ပေ (၄၀) ခန့် နက်ရှိုင်းစွာ ရှိနေသည်..။ နောက်ဆုံး အခေါက် မြေအစွန်း ၂ ပေသာ ချန်ပြီး တိုင်ကီကို ပတ်ရသောအခါ သီဟနှင့် ကျနော် နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရှိနေတော့သည်..။ သီဟက ကျနော်အား စပ်ပြီးပြီး ကြည့်ကာ ဆိုင်ကယ်အင်ဂျင်ကို ...ဂူးခနဲ ဂူးခနဲ လီဘာဆောင့်ဆွဲပြီး ရိပ်ခနဲ ဆောင့်ထွက်သွားသည်..။

မြေသား က ဂဝံကျောက်ဆိုသော်လည်း ဆိုင်ကယ်အလေးချိန်နှင့် လူအလေးချိန်ကို ခံနိုင်ရည် မည်မျှ ရှိသည်ဟု ကျနော်တို့ မစမ်းသပ်ဖူး...။ ထို့ကြောင့် လျင်မြန်စွာ မြှားတစ်စင်းကဲ့သို့ ခုန်ထွက်သွားသော သီဟ နောက်သို့ ကျနော် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ခဲ့သည်..။

သီဟ ဆိုင်ကယ် နောက်ဘီးယက်အားဖြင့် မြေစိုင်မြေခဲများ ချောက်ထဲသို့ ဝေါခနဲ ပဲ့ကျကုန်သည်..။ ကျနော် အတွက် တစ်ပေကျော်ကျော်မျှသာ ကျန်ရစ်တော့သည်..။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်ကယ် ရှေ့ဘီးကို ဆတ်ခနဲ မော့တင်လိုက်ပြီး အင်ဂျင်ကို အစွမ်းကုန် မြှင့်တင်ပေးလိုက်ပြီး တိုင်ကီအား ပွတ်ဆွဲလျက် ကမ်းပါးဘေးမှ ဖြတ်ကျော်လိုက်ရတော့သည်..။

“ဟာရဲလင်း.....သွားပြီ...”

ရင်ထဲ အေးခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဒုန်းခနဲ မြေကြီးနဲ့ ရှေ့ဘီး ထိလိုက်ကာ ဆိုင်ကယ်လေးက ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ပျံထွက်သွားမှ ကျနော်ရင်ထဲ ဆိုကြပ်နေခြင်းများ သက်သာသွားရလေသည်..။ ဝိုင်းကြည့်နေကြသော လူအုပ်ထဲမှ လက်ခုပ်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး...ကျနော် ဆိုင်ကယ်ကို မြက်ခင်းဘေး၌ ရပ်ပစ်လိုက်သည်..။ ခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး လူအုပ်ထဲသို့ တစ်ချက် မျက်လုံး ဝေ့ကြည့်လိုက်မိသည်..။

“ဟင်...မီးခဲမလေး...”

နေကာမျက်မှန် အနက်လေးဖြင့် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ လုပ်နေသော မီးခဲမလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်..။

“တော်သေးတယ်....သေကုန်ပြီ မှတ်တာ...”

သီဟက ဂယောင်ခြောက်ခြားအသံကြီးဖြင့် မျက်နှာ ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်ကာ တိုးတိုးကပ်ပြောသည်..။

“ မင်းနောက် ကပ်မလိုက်ရင် ...ငါကျွတ်မှာမြေကြီးက အက်ပြီး ပဲ့ကျနေပြီ...ဟူး....ဘုရားမလို...အမလေးလေး.....”

“ ခွေးမသား ကျော်ဝေတို့ ဆတ်ဆော့တာ... သူတို့လဲ အစအဆုံး မစီးနိုင်ပဲနဲ့ မခံချင်လို့သာ လုပ်ရတာ..ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဝေးနေတာ ကြာပြီ....”

ကျော်ဝေနှင့် စန်းလွင်က သူတို့၏ ဟွန်ဒါ ဆိုင်ကယ်များပေါ်သို့ အဖော်မိန်းကလေးများကို တင်လျက် ပြန်ကြရန် လက်မြှောက်ပြသည်..။ သီဟက....

“ သွားနှင့်ကြ.....”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်..။ စုစုပေါင်း ဆယ်နှစ်စီးခန့် ဆိုင်ကယ်များ ကျောက်ရေတွင်း ဂေါက်ကွင်းဘေးမှ တောလမ်းလေးအတိုင်း ဖုံးတထောင်းထောင်းဖြင့် ဖြတ်မောင်းသွားကြလေသည်..။

“ ရဲလင်း.....မင်း ငါ့ညီမကို တင်လာခဲ့ကွာ....”

“ ဟာ.....ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက်.....”

“ လုပ်ပါကွ.....ငါ မိချောနဲ့ (၈) မိုင်မှာ ချိန်းထားလို့ပါ.....မာလာကို မင်းပြန်မှာပဲ..ဥစ္စာ..သူ့ကို ဒေသ အဝမှာတင် ချပေးခဲ့.....”

“ ဘယ်မှာလဲ.....မင်းညီမ...ချောလား.....”

“ ခွေးမသား.....စကားကောင်းကောင်းပြော.....ဟိုမှာ.....”

“ ညိုညို...ဒီကိုလာ...ညီမလေး...ရဲလင်း ဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်ခဲ့နော်....ကိုကြီးဆိုင်ကယ်က ရှစ်မိုင်မှာဝင်ပေးခဲ့ရမှာ....သိလား.....”

ညိုသီ ဆိုသော မီးခဲမလေး မျက်နှာဝယ် တဒင်္ဂအတွင်း အရောင်အသွေး စုံအောင် ပြောင်းသွားသည်ဟု ထင်သည်..။ ပြီးမှ ...ကိစ္စ မရှိပါဘူး...ဆိုသော မျက်နှာလေးဖြင့် ကျနော် ဆိုင်ကယ်နား လာရပ်သည်..။

“ ကဲ...ငါသွားမယ်...ရဲလင်း...”

“ စိတ်ချသွားပါ...”

ကျနော် သီဟအား ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်ရာ...သီဟက ..ခွေးမသား ဟု ပါးစပ်လှုပ်ကာ ဆဲပြသွားသည်..။
ဂျင်းစကပ်တိုတိုလေးနှင့် ညိုသီ ပေါင်တန်လေးများက ဖွေးဥနေသည်..။ ရာသီဥတု ရုတ်ချည်း ပြောင်းလဲသွားသည်..။

“ ဟင်...မိုးတွေ မဲလာပြီ...မိုးရွာမလား မသိဘူး.....”

“ ဟုတ်တယ်...ကဲ..ညီမ...တက်..သွားကြစို့...”

ဖုံးဖုံးဖိဖိ လေး ကယ်ရီယာပေါ် ထိုင်ပြီးမှ ဆိုင်ကယ်ကို ကျနော် မောင်းထွက်ခဲ့သည်..။ လေက ရှေ့မှ ပင့်တိုက်နေသည်..။
လမ်းက လှည်းလမ်းမို့ ဆိုင်ကယ် အပေါ့စားလေးမှာ မြင်းရိုင်းတစ်ကောင်လို ခုန်ပေါက် နေသည်..။

“ ကျသွားမယ်နော်.....ဖက်ထား....”

“ ဘာ.....ပြောတယ်....”

“ ခါးကို ဖက်ထားလို့...လေ..ကျမှာစိုးလို့....”

“ ကျ..ကျ...မဖက်ဘူး.....”

ခွေးမလေး...တကယ်မဖက်ပဲ ကယ်ရီယာခုန်ကိုသာ ကိုင်ထားလေရာ ကျနော် တကယ် စိုးရိမ်မိသွားသည်..။ ဆိုင်ကယ်ကိုလည်း အညင်သာဆုံး အရှိန် လျှော့မောင်းခဲ့ရသည်..။ ဂဝံမြေနှိလမ်းထက် ဖုံတို့ တသောသော..အလုံးလိုက် ထလျက်ရှိရာ ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော ကျနော်အတွက် ပြဿနာ မရှိသော်လည်း မီးခဲမလေးအဖို့ မွန်ထူနေပေလိမ့်မည်...။
မိုးဦးလေဦးမို့ လေကလည်း ပြင်းထန်စွာ တိုက်လာသည်..။ မင်္ဂလာခုံ လေယာဉ်ကွင်းမှ လေယာဉ်ပျံကြီးများကို မြင်နေရသည်..။

“ ကျတော့မယ်.....”

ညိုသီက အသံလေး စူးစူးလေးနဲ့ အော်သည်..။ ကျနော် ဆိုင်ကယ် ရပ်ပေးလိုက်သည်..။ ဆောင့်ရပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး ညိုသီက ကယ်ရီယာခုံပေါ်မှ လွင့်ကျသွားလေသည်..။

“ အာ...အာ.....ဖုံး...”

မြေကြီးပေါ်သို့ သုံးလေးပတ်မျှ လည်ပြီး ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် မြေနိမ်ပိုင်း လျှိုလေးထဲသို့ လိမ်ဆင်းသွားသည်..။ ကျနော် ဆိုင်ကယ်ကို ကမန်းကတန်း ဒေါက်ထောက်ထားခဲ့ပြီး ညိုသီနောက်သို့ ပြေးဆင်းခဲ့ရသည်..။
တအင်းအင်း ငြီးညှစ်ရင်း ညိုသီ ကမူတစ်ခုဘေး လဲနေဆဲ...။

“အိုး.....ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ.....ဟင်.....”

ဟာ...ညိုသီ့ စကပ်လေးက ဝိုက်ပေါ်အထိ လန်တက်နေသည်..။ ဖြူဖွေးဝင်းလက်နေသော ပေါင်တန်ကြီးနှစ်လုံးအကြားမှ အတွင်းခံဘောင်းဘီကလေးက စောက်ပတ်ကြား၌ ညှပ်နေသည်..။ နီကျင်ကျင် စောက်မွှေးလေးများက ဘောင်းဘီလေးထဲမှ တစ်ပင်စ နှစ်ပင်စ ထွက်ပြုနေသည်..။ ပေါင်နှစ်လုံးက လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ဖြူကားထားသလို ဖြစ်နေရာ စောက်ပတ်ဖြူဖြူဖောင်းဖောင်းလေးမှာ ရုံးမို့ နေသည်..။

“အား.....ကျွတ်ကျွတ်.....အ.....နာတယ်.....နာတယ်...”

“ဘယ်နားက နာတာလဲဟင်.....ညီမ...”

“ခြေထောက် ...ခြေထောက် အင်ဂယ် လည်သွားတယ် ထင်တယ်.....အရမ်းနာတာပဲ.....ကျွတ်ကျွတ်...အ..ဟင်း...ဟင်း.....”

နှုတ်ခမ်းစွန်းလေးကို အပေါ်သို့ တွန့်ကွေးလျက် ရှုံ့မဲ့ပြီး...သူမ၏ ဒူးလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံကိုင်ကာ ကုန်း၍ ကုန်း၍ ဖိနှိပ်နေသော ညိုသီ့ အမူအယာလေးမှာ ပကတိ ကလေးငယ်တစ်ဦးပမာ အပြစ်ကင်းလှသည်..။ လုံးဝန်းပြည့်တင်းသော ရင်လေးနှစ်ဖွာက လက်အစုံကို အရှေ့သို့ စုယူလိုက်ခြင်းကြောင့် ရင်ညွန့်ဆီမှ ရုံးထပြူးထွက်လာပြီး ဘလောက်စ် အကျီလေးထဲမှ ခုန်ထွက်လာတော့မယောင်...။ ကျနော် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုံလာသည်..။ ခြောက်ကပ်လာသော လည်ချောင်းမှ အားပေးစကား ပြောရန်ပင် အားယူ၍ မရနိုင်လောက်အောင် တစ်ဆို့ နေသည်..။
ဂျင်းဘောင်းဘီထဲမှ တခိုင်းခိုင်း သွေးတိုးနှုန်းနှင့် အတူ မာတောင်လာသော လီးကြီးမှာလည်း ဖုံးမရဖိမရ...။

“အစ်ကို ထူ...ထူပေးမယ်..နော်..အညို...”

ချာတိတ်မက ကျနေ့ကို ခပ်စူးစူးလေး မော့ကြည့်သည်..။

“သူများကို ..အညိုလို့ မခေါ်ပါနဲ့.....”

“ဗျာ.....ဘာ..ဘာဖြစ်လို့လဲ..ဟင်..”

“အညို ဆိုတာက ကျုပ်ရည်းစား ခေါ်ဖို့ ထားတာ....”

“အော်.....အော်.....ကောင်းပါပြီ...ခွင့်လွှတ်ပါ...မညိုသီ့..”

“ညိုသီ့လို့ ခေါ်လည်း ပြည်စုံပါတယ်.....မ..ထည့်စရာ မလိုပါဘူး.....”

ကျနော် ရင်ထဲ ကျင်ခနဲ တစ်ချက် စူးစူးရှရှ ခံစားလိုက်ရသည်..။ သည်လို မာကျောကျောလေးမို့လည်း မီးခဲလေး ဟု အများက ကင်ပွန်း တတ်ခဲကြဟန် တူသည်..။ သူ့အစ်ကို သီဟ ကိုတော့ ကပ်စေးနဲ ကော်တစ်ရာမို့ ကျနော်တို့က ချစ်တီးဟု ခေါ်ခဲကြသည်..။

ရင်ခုန်စရာ မျက်နှာ နုနုလေးဝယ် မာနရိပ်လေးများ ယှက်သန်းကူးလူးနေကြသည်ဟု ကနော် ထင်သည်..။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံးကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေမိသည် ကျနော် မျက်လုံးများကို တော့ သူမ ရင်ခုန်သွားဟန် တူသည်..။

“ဘာလို့ သူများကို အဲဒီလောက် စိုက်ကြည့်နေတာလဲ...ဟွန်း.....”

“ဆောရီးကွာ.....”

တောက်...သေလိုက်ပါတော့ကွာ....အဲဒီပါးစပ်က သိပ်လှလွန်းလို့ ကြည့်နေမိတာပါ...လို့ ပြောရမဲ့ အစား ဆောရီး တဲ့...။
မိုးရိပ်တွေ နောက်က ဖုံးလုံးကြီးတွေကို တွန်းထိုးမောင်းထုတ်ရင်း တပေါ်ပေါ် ရွာချလာသော မေလယ်မိုးက စစ်မကြေငြာပဲ
ရွာချလိုက်တော့သည်..။

“ ဒီလိုပဲ...ကြည့်နေတော့မှာလား...ဒီမှာ မိုးတွေ စိုကုန်ပြီ...ဗျ...”

ဟုတ်သည် မိုးရေများကြောင့် သူမ တစ်ကိုယ်လုံး အပါးစား အင်္ကျီလေးအောက်မှ ဘရာစီယာလေးက ချပ်ချပ်ယပ်ယပ်လေး
မြင်နေရသည်..။ အခုနက လေပွေရမ်းကြောင့် ဝေ့ဝဲကျနေသော ဆံပင်လေးများမှာ မိုးရေများ စိုရွဲကာ ပုံပျက်နေပြီ..။

“ ကျနော်...ပွေ့ရမှာလား...ဟင်.....”

“ မပွေ့ရင်လဲ..ခေါင်းပေါ်ရွက်တင်လဲ ရတာပဲ...”

တောက်...ငါ့နှယ်နော်.....ရူးချင်ယောင် ဆောင်နေခြင်းတော့ မဟုတ်..။ တကယ်ကို ရင်တွေ တုန်လွန်းနေသည်..။
မိုးထဲလေထဲမှာ အလှဆုံးမလေးကို သွေးဆူနေသော ကျနော် ပွေ့လိုက်မိပါတယ်..။ မိုးကြိုးပစ်သည်ထက် ပြင်းထန်သော
ပေါက်ကွဲမှုတစ်ရပ်က ဧကန် အမှန်ပင် ဖြစ်ပွားတော့မည်...။
ဟို သေနာ ချစ်တီးဆိုတဲ့ သီဟာ ကလည်း မိတ်ဆက်ပေးခြင်းလေးတောင် မပြုပဲ သူ့နှမလေးကို ထားခဲ့ရက်သည်...။
စိတ်ချလွန်း၍ တော့ မဟုတ်..။ သူနဲ့ မိချောဆိုတဲ့ ကုလားမလေး တို့ ပလူးနေကျ ဂျက်ကာက ရှစ်မိုင်မှာ ရှိသည်..။ ကုလားမ
စောင့်နေမည်ဆိုသောအခါ သီဟာ ဖွန်ကြောင်ပြီး ကျနော့်လက်ကို သူ့နှမအား ဝကွက် အပ်ခဲ့ချေသည်..။
ခုတော့ ဆုပ်စူး စားရူးနှင့် ကျနေမှာ ဒုက္ခ..။

“ အာ...အဲလိုကြီး ကြည့်နေရလားဗျ... ဒီမှာ အအေးမိပြီး သေတော့မယ်...ဗျ...သိလား...”

အားမရသည် အသံ..။ ချွဲသံ နွဲ့သံ လုံးဝ မပါ..။ ဒေါသ စွက်သော အလိုမကျ အားမလို အားမရ သည် အသံ..။

“ ဒါဆို...ကျနော်...ထူပေးမယ် နော်.....”

“ အို...အမလေး.....”

ဆူးဇောင်းယမ်းပင်ကို ပွေ့ဖက်သလိုမျိုး မမှီမကမ်း ဖြင့် အဝေးမှ ချီမမိသဖြင့် ဒူးလေး ဆန့်မိရုံတွင် ကျနော်တို့ နှစ်ယောက် လုံး ၊
ထွေးခနဲ လုံးပြီး ထပ်လျက်သား လဲကျသည်..။
ညိုသီက ကျနော်အောက်၌ ပက်လက်ကလေး..။ စကပ်လေးက လုံးဝ လှန်ပေးထားသလို အတိအကျ ..။ ဘောင်းဘီအောက်မှ
ငနာကလဲ တင်းလိုက်တာများ ကျင်ပြီး အောင့်လာတဲ့ အထိပဲ..။ ပထမတော့ သူ့လက်တစ်ဖက်က ကျနော့် လည်ပင်းကို
ယောင်ပြီး တွဲခိုဖက်တွယ် ထားသေးသည်..။
နောက်မှ ရှက်ဒေါသဖြင့် ကျနေတဲ့ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းသည်..။

“ ဖယ်...ဖယ်တော့...ကိုယ် ဖာသာပဲ ထ တော့မယ်.....”

ညိုသီ အသံလေးများ တုံ့လိုက် မောဟိုက်နေသည်..။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး မေဦးမိုးက မှောင်နေအောင် ရွာနေသည်..။ ကျနော်ကျနေ့ နှုတ်ခမ်းအစုံက မိုးစက်လေးများ တစ်ပေါက်ပေါက် ကျရောက်နေသော ညိုသီ နှုတ်ခမ်း နီစွေးစွေးလေးကို အံလိုက်လေး ဆတ်ခနဲ ငုံ့ခဲပစ်လိုက်သည်..။

“ ဟွန်း...အွန်...အွန်... ”

ညိုသီ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားပြီး ကျနော် မျက်နှာကို တွန်းသည်..။ ကျနော် လက်များက နွေးနွေးလေး အိစို့ ထွေးနေသော နို့လေးများကို ဆုပ်ကိုင်ဖြစ်ညစ်လိုက်သည်..။ နှုတ်ခမ်းကိုလည်း ကြာမြင့်စွာ စုပ်ရင်း လျှာဖြင့် ကလိပေးနေမိရာ ပါးစပ်ကို တင်းတင်းစေ့ထားသဖြင့် ညိုသီ နှုတ်ခမ်းလေးများကိုသာ တဖြုတ်ဖြုတ် စုပ်နေမိသည်..။

မိုးက ပိုမို သည်းထန်လာသလို ကျနော်ကလည်း တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် တက်နေမိသည်..။ ညိုသီ လက်ကလေးများက သူ့နို့လေးများကို ဆုပ်နယ်နေသော ကျနော် လက်ခုံပေါ်သို့ ဖိအုပ်ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ရုန်းကန်သည်..။ ဒူးနှစ်ချောင်းကြား ကွက်တိ မှောက်ဖိထားသောကြောင့် ပေါင်ကိုမူ သူမ စိမရ လိမ်မရ ဖြစ်နေသည်..။

ခက်သည်က ဘောင်းဘီဖော် မဖြုတ်ရသေး..။ နှစ်ယောက်စလုံး ရေစီးကြောင်းလေးတစ်ခုအထဲ၌ ထပ်လျက်သား ကျရောက်နေခြင်း ဖြစ်ရာ စိုရွှဲနေပြီး ကျနော်တို့ နှစ်ယောက်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ရေမြောင်းလေးထဲမှ ရေများ တာတမံ ဆည်ဖို့လိုက်သလို ရေတွေ များလာလိုက် တဖန် ညိုသီ ခါးကိုကော့၍ ရုန်းလိုက်သဖြင့် ရေစီးကြောင်းလေး ပွင့်သွားပြီး ရေများ ဒလဟော စီးသွားလိုက်...။

တဖန် ရေများ ပြန်ပြီး လျှံလာလိုက် ..။ ဤအချိန်ထိ မိုးထဲလေထဲ၌ မီးခဲမလေး ကျနော် အား နှုတ်ဖြင့် လူယုတ်မာ ..လွတ်....စသည်ဖြင့် မပြောခြင်းကို ကျနော် သတိထားမိလာသည်..။ လက်တစ်ဖက်ကို နို့လေးအား ကိုင်မြဲ ကိုင်ထားပြီး ဘောင်းဘီဖော်ကို ခဲရာခဲဆစ် ဆွဲချလိုက်သောအခါ ရှစ်လက်မနီးပါး ရှည်သော ကျနော် ပစ္စည်းကြီးက မောင်းပြန်ဒါး တစ်ချောင်း ခလုတ်ဖွင့်လိုက်သည်..နယ် ဘောင်းဘီထဲမှ ဖြောင်းခနဲ ထွက်လာသည်..။

အောက်ခံဘောင်းဘီပါးလေးအောက်မှ ခုံးထနေသော လက်ဝဲဖက် စောက်ဖုတ်နှုတ်ခမ်းသားလေးကို ထိထိမိမိကြီး ဖတ်ခနဲ ရိုက်မိသွားရာ ညိုသီ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားသည်..။ အံလေးကြိတ်ကာ မျက်စေ့မှိုတ်ရင်း ခေါင်းကို အတင်းတစ်ဖက်သို့ လှည့်ချပစ်လိုက်သည်..။ အော်...အရှက်ကြီးသော မီးခဲမလေးပါလား....။

“ အညို...အညို...”

“ မခေါ်ပါနဲ့...မခေါ်နဲ့...”

ကျနော်ခေါ်သံကို သူမ ငိုသံပါလေးနှင့် အော်သည်..။ ကျနော်က သူမပါးကို ကြင်ကြင်နာနာလေး နမ်းလိုက်မိသည်..။ ညိုသီက မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းများဖြင့် ကျနော်ကို ကြည့်ရင်း သူမပါးပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ဆတ်ခနဲ ပွတ်ပစ်လိုက်သည်..။

“ ရှင်...သူငယ်ချင်းကောင်း...တော်တော်ပီသတယ်.....ပေါ့...ဟုတ်လား..”

ထပ်မံ၍ နမ်းသော ကျနော် အနမ်းကို ခေါင်းရမ်းရှောင်ရင်းမှ မပီမသ ဗလုံးဗထွေး ပြောလိုက်သည်..။

“ ချစ်မိတာကိုး...အညိုရယ်...”

“ အိုး.....ချစ်တိုင်း ဒီလိုလုပ်ရသလား....”

“ ဒီလို လုပ်ဖို့ ချစ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား ခလေးရယ်...”

“ မသိဘူး...ရှင့်ကို ကျမ မုန်းတယ်....မုန်းတယ်.....မုန်း...အ.....”

မုန်းတယ်ဟု ခါးခါးသီးသီး အော်ဟစ်နေချိန်တွင် ကျနော့်လီးက ဘောင်းဘီပျော့ပျော့လေးကြားမှ လျှိုပြီး စွပ်ခနဲ ဝင်သွားသည်..။
မေးကလေး ဆတ်ခနဲ မော့ကာ အ..ဟုအော်ရင်း တိတ်သွားသည်..။

“ မြတ်....ပလစ်...ဖွတ်....စွပ်....”

“ အား...ကျွတ်...ကျွတ်...”

ညိုသီ ပုခုံးလေးကို အမှတ်တမဲ့ ကိုင်ထားသော ကျနော့်လက်များက သံပြုတ်တူကြီး တစ်ချောင်းအလား တင်းကြပ်သွားသည်ကိုပင် ကျနော် သတိမထားမိတော့..။ ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို အောက်ဖက်သို့ ဆွဲချပြီး စောက်ဖုတ်လေးထဲသို့ လီးကို မညှာမတာ ဖိသွင်းလိုက်သည်..။ ညိုသီထံမှ မချိမဆန် အော်သံလေးကြားမှ လက်ကို ဖြေလျော့ပြီး လီးကြီးကို လည်း ရပ်တန့်လိုက်မိတော့သည်..။

ညိုသီထံမှ အဖျားတက်သလို တဟင်းဟင်း ငြီးသံလေးများကို အဆက်မပြတ် ကြားရပြီး ညိုသီလက်ကလေးနှစ်ဖက်က ကျနော့် ရင်ဘတ်ကြီးကို စုံကန်တွန်းထားရှာသည်..။ ညိုသီ ခြေဖနောင့် နှစ်ဖက်က ကျနော့်တင်ပါးကို ကုတ်ကွေးပြီး တင်းတင်းကြီး ကပ်လိုက်သည်ကိုတော့ ကျနော် သတိထားမိလိုက်သည်..။

ညိုသီ အသက်ရှူသံလေးများ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ကို ကျယ်လောင်နေသည်..။ မိုးစက်မိုးပေါက်တို့က ကျနော်တို့ အပေါ်သို့ အကာအကွယ်မဲ့ ကျရောက်လျက်ရှိဆဲ...ပင်..။

“ ဗြစ်....သွတ်.....အ.....အား.....”

ညိုသီ ဟိုဟိုသည်သည် သိပ်မအော်...၊ နာကျင်သည့် ဒဏ်ကို သတ္တိလေးနှင့် အံ့ကြိတ်ခံနေသည်..။

“ ဝင်သွားတာ....နာလား အညို...”

ကျနော့်အမေးစကားကို မလိုလားဟန် မျက်လုံးတစ်ချက်လှန်ပြီး ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးကို ပြတ်ထွက်မတတ် ကိုက်ထားသည်..။

“ ကိုရဲလင်း...ရှင်...သိပ်...ပက်စက်တယ်....အ...”

“ အညိုကို အစ်ကိုတကယ် ချစ်...အင့်.....တာပါ....အညို...”

“အို...အို...ကျွတ်....ချစ်...ချစ်...ရှင် အားရအောင် ချစ်ထား...”

ညိုသီ ကျနော့်ကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ တတွေတွေ ကျလာနေသည်....။ ကျနော့်ရင်၌ တစ်စုံတစ်ခုသော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရကာ (ဟယ်...မထူးတော့ပါဘူး..) ဟု စိတ်ထဲတွင် ဝင်လာပြီး ဆက်တိုက်ကြီး ဆောင့်လိုးပစ်လိုက်မိသည်..။

“ ဟင်းဟင်း...အင့်...အင့်...ဟင်းဟင်း.....ကျွတ်..ကျွတ်...”

“ ပြတ်...ပြတ်...စွတ်...စွတ်...ဖွတ်.....”

မိုးကား သည်းထန်ဆဲ..၊ လိုးပွဲလေးကလည်း အပြင်းထန်ဆုံး ရှိနေဆဲ..။ တစ်ခါတစ်ရံ ညိုသီ၊ စောက်ပတ်လေးက ကျနော့် လီးကြီးကို တင်းတင်းကြီး ညှပ်ယူလိုက်သည်ကို ခံစားရသည်..။ မိုးရေများ စောက်ရေများ ဖြင့် ဆီးခုံနှစ်ခုမှာ တဖြည်း အသံများ မြည်သည်အထိလည်း ဖိကြိတ်ပွတ်တိုက်မိသည်..။

ကျနော့် လက်မောင်းနှစ်ဖက်က မြေကြီးကို အားပြုထောက်ထားမိနေသည်..။ ဘလောက်စ် အင်္ကျီအတွင်းမှ အသန် ရှင်းဆုံး သားမြတ် ဖြူဖြူဝင်းဝင်းများလည်း လှုံ့ကျ၍ ဆောင့်အားဖြင့် လူးလွန် တုန်ခါနေလေသည်..။

ကျနော့် ရင်ဘတ်ကို တွန်းထားသော ညိုသီ လက်ကလေးများက ကျနော့် ကျောပြင်သို့ ဘယ်အချိန်က သိုင်းဖက်ထားလိုက်မှန်း မသိလိုက်..။ ညိုသီ ဖနောင့်လေးနှစ်ဖက်က ကျနော့် တင်ပါးကို ဖိ၍ ဖိ၍ ချပေးကာ ဆီးခုံလေး မောက်လာသည်အထိ ကော့ကော့ပေးလိုက်ရာ ..ဖောက်ခနဲ ဖောက်ခနဲ ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ဆောင့်မိကြရာ ကျနော့်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကျစ်နေအောင် ဖက်လိုက်မိကြပြီး သုတ်ရေများ အသီးသီး ပန်းထုတ်လိုက်မိကြတော့သည်..။

ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေသော လေ..၊ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသောမိုး...၊ သည်မိုး သည်လေ ကြားမှာ မရှောင်လင့်သော ဆုံဆည်းမှု သံယောဇဉ် အရင်းခံ၍ ကာမအမှောင်တွင်း သို့ ဆက်ခါဆက်ခါ ဆင်းသက်မိလေသော ကျနော်နှင့် ညိုသီ အချစ်ကို အချစ်စစ် အချစ်မှန် မဟုတ်နိုင်ဟု စောဒက တက်မည် သူ ရှိသည် ဆိုငြားအံ့...။

ကျနော့် ..အောက်ပါ ဇာတ်လမ်းဖြင့် သက်သေ ထူရပါမည်..။

ကျနော့် မညာချင်ပါ..။ မိန်းကလေးများနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ဖူးပါသည်..။ ချစ်ကျွမ်း ဝင်ခဲ့ဖူးသည်..။ ဆိုပါတော့....ချစ်တတ်ခါစ အရွယ်က....။ တက္ကသိုလ် ရောက်တော့ ကျနော့် ရည်းစားမထားခဲ့...။ ပညာကိုပဲ ဦးစားပေးခဲ့သည်က အမှန်...။

အဲ...ညိုသီဆိုသော ချာတိတ်မလေးနဲ့ မိုးတွေ ရွာသောတစ်ရက် အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ညိုသီသည် ကျနော့် အသက် ၊ ကျနော့် အသည်း ၊ အဲ...ကျနော့် ဘဝ ဖြစ်ခဲ့ရသည်..။ မီးခဲလေးက ကျနော့်ကို အမြဲ နိုင်လိုသည်..။

“ မောင် ..လို့ ခေါ်ပါလား...အညိုရယ်...”

“ ဟွန်း...ဘယ်တော့မှ ..မခေါ်ဘူး...”

“ ကိုကို ...လို့ ရော.....”

“ နားထား...လိုက်...”

“ အညို...အစ်ကို့ကို မချစ်ဖူးပေါ့...နော်...”

“ ဘာလဲ...ငိုအုံးမလို့လား...ဟင်း ဟင်း...ချစ်တယ် မချစ်ဖူး ဆိုတာမှ မသိရသေးခင် ရှင်လုပ်ခဲ့တဲ့ အချိုးက လူဆန်လို့လား...ကိုရဲလင်း.....ဟင်....”

ကျနော့် ရင်ထဲ အောင့်သွားရသည်..။ ကျနော့်လုပ်တာ မတရားဘူးဟုလည်း ကျနော့် ဖာသာ ခံယူထားသည်..။ ထို့ကြောင့် ညိုသီ အရှေ့မှ လာလျင် နောက်သို့ ကျနော့် ပြန်လှည့်ပြီး ...၊ ညိုသီ ရှိနေသော နေရာသည် ကျနော်နှင့် မအပ်စပ်တော့သလို ခံစားလာရသည်..။ ညိုသီထံမှ အချစ်ဆိုသော အကြင်နာ မေတ္တာကို ကျနော့် မရတော့..။ ကာမကို သာ ရရှိခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါလား...။

“ ရဲလင်း...သူ့နံမယ်က စောစန္ဒာ တဲ့...ဒေသကပဲ...”

တရုတ်ကပြားလိုလို ရှမ်းမလေးလိုလို သွယ်သွယ် နွဲ့နွဲ့လေး..။

“ ဟုတ်ကဲ့...တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်...နော့...အဟင်း...”

“ အစောကတော့ ဝမ်းမသာပါဘူး...ကိုရဲလင်း...”

“ ဗျာ.....”

ကျနော်မှာ ဒေါသထွက်ရမှာလိုလို ...။

“ ကိုရဲလင်းနဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ရတာကို အစော ဝမ်းသာပါတယ်...။ အစော ဝမ်းမသာတာက သစ္စာမဲ့တဲ့ ရှင်တို့သူငယ်ချင်း ကိုသီဟကြောင့်ပါ...”

“ သီဟ...အော်.....သီဟနဲ့ စောစန္ဒာက”

“ လင်မယား ဘဝအထိ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ ဆိုပါတော့...ကိုရဲလင်း...ကျမ...”

ပြဿနာ...အမျိုးသမီး တရုံရုံ ငိုနေသည်..။ မိတ်ဆက်ပေးသော ကျော်ဝေတစ်ယောက် ဘယ်ချောင် ရောက်သွားမှန်း မသိ..။ ကျနော် ပထမ ကျော်ဝေကို ဒေါသ ဖြစ်သည်..။ ဒုတိယ ..သီဟ..။

“ အခု ...သီဟနဲ့ စောစန္ဒာ တွေ့ပြီးပြီလား...ဟင်.....”

“ သူ...ကျမကို ရှောင်နေတယ်.....ကိုရဲလင်း.....”

ကုလားမလေး မိချော...ယခု ...စောစန္ဒာ...နောက် ဘယ်မိန်းကလေးတွေနှင့် ရှုပ်နေပြန်ပါလိမ့်...။ စောစန္ဒာ ကျနော်အနားသို့ မဝံ့မရဲလေး ကပ်လာသည်..။ အရှက်မျက်နှာလေးဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေက တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေသည်..။

“ ကျ...ကျမ ..မှာ...ကိုယ်.....ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီ.....ကို ရဲ လင်း...”

“ ဟာ.....အဲဒါ...စောက်ပြဿနာ.....”

ပါးစပ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်ပြီး မှ စောစန္ဒာကို အားနာသွားရသည်..။

စောစန္ဒာက မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် အုပ်ခါ တရုံရုံ ငိုသည်..။ ရာမည ဆောင် တောင်ဘက်မှ သစ်အိုပင်ကြီးအောက်တွင် ကျနော်နှင့် စောစန္ဒာ တို့ မတ်တတ်ရပ်ကာ စကားပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်...။ ကျောင်းချိန် ကုန်ပြီမို့ နောက်ကျသော ကျောင်းသားကျောင်းသူအချို့သာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ရှိကြသည်..။ ထိုစဉ်... ကျွဲ...ဖုတ်.....ပြိုင်ဘီးလေး ကျနော်တို့ အနားကပ်ပြီး ရပ်လိုက်သည်..။ ကျနော်နှင့် စောစန္ဒာတို့ ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်မိသည်..။

“ ဟင်....ညိုသီ.....”

စောစန္ဒာက ညိုသီကို ဝမ်းသာအားရလေး...ခေါ်လိုက်သည်..။

“ဖြန်း.....ဖြန်း.....”

ဘယ်ညာ ...ပြန်ရိုက်ပစ်လိုက်သော လက်ဝါးနုနုလေးက ကျနော့်ပါးပြင်တွေကို ပူခနဲ ပူခနဲ...ဖြစ်သွားစေပါသည်..။

“ လူယုတ်မာ.....”

ပြတ်သားတုံးတိသော အပြစ်ဖွဲ့ စကားကို အလေးအနက် ရေရွတ်ပြီး စက်ဘီးလေးပေါ် ပြန်တက်ကာ လှစ်ခနဲ နင်းထွက်သွားသည်..။

“ ညိုသီအထင်လွဲသွားပြီ.....ကိုရဲလင်း.....”

ကျနော် စောစန္ဒာကို ကြေကွဲ ဆိုနှင့်စွာ ပြုံးပြမိသည်..။

“ ချာတိတ်...ကျနော့်ကို အထင်လွဲနေတာ ကြာပါပြီ...စောစန္ဒာ...ရယ်.....”

-----x-----x-----

မိုးစက်မိုးပေါက်တို အဝိပတိ လမ်းမပေါ်၌ ခုန်ပေါက်နေကြသည်..။ သောက ကင်းသော ကျောင်းသားဘဝက ဤ မြင်ကွင်းမျိုးကို ကျနော် မက်မက်မောမော ကြည့်နေတတ်ခဲ့သည်..။ ရေစီးဖြင့် မျောပါလာတတ်သော စိန်ပန်းပွင့်ဖတ် နီနီလေးများကိုလည်း အကြောင်းမဲ့ ကျနော် ချစ်မိသည်..။

ခုတော့ သည်မြင်ကွင်းတွေက ကျနော့်အတွက် ရင်နှင့် ကြေကွဲရသော မြင်ကွင်းတွေ ဖြစ်လာသည်..။ ရွှံ့ရေနီနီလေးများ လိမ်းကျံလျက် နာကျင်စွာ ညည်းညူနေသော ညိုသီ မျက်နှာလေး ...လေထန် မိုးသည်းလေတိုင်း ကျနော် မျက်ရည်ဝဲရင်း သတိတွေ ရမိသည်..။

ယခုလည်း သချာဆောင်ဘက်မှ ကျနော် ထွက်ခဲ့ကထဲက မိုး က တဖွဲဖွဲ ရွာသည်..။ သချာဆောင်ရှေ့မှ စိန်ပန်းပင်ကြီးအောက်....စိန်ပန်းပွင့်ဖတ်လေးများကို အကြောင်းမဲ့ နင်းခြေရင်း အကာအကွယ်မဲ့ လျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်..။

“ ဟေ့.....အရူး.....အရူး.....”

ကျောင်းသားအချို့က မကြားတကြား လှမ်းအော်သည်..။ ကျနော် လှည့်မကြည့်...။ ခွင့်လွှတ်စွာ လှည့်မကြည့်...။ အဆောင်များအောက်၌ အသီးသီး မိုးခိုနေကြသော ကျောင်းသူကျောင်းသား များက ကျနော့်အား ခပ်ကြောင်ကြောင် ဘဲတစ်ပွေ အဖြစ် သရော်ကြည့်ဖြင့် ပြုံးကြည့်နေကြမည်ကိုလည်း ကျနော်သိသည်..။

“ ဘာလို့ ...မိုးရေထဲ လျှောက်သွားနေတာလဲ.....အရူး.....”

သရော်သံ...ခနဲသံ ဖြစ်ပေမယ့် မေတ္တာအငွေ့များ ထုံသင်းနေသော ညိုသီအသံနှင့် အတူ ကျနော့်ခေါင်းပေါ်သို့ ထီးလေး မိုးပေးသည်..။ ကျနော့်ရင်ထဲ...ဒိတ်ခနဲ လှိုက်ခုံသွားသည်..။

“ ဟိတ်.....သွား...ဘာငေးကြည့်နေတာလဲ....လို့.....နာဘူး.....”

တွေ့စက ကဲ့သို့ နှာခေါင်းလေးရုံ နှုတ်ခမ်းလေး ချွန်ပြီး မေးလေးငေါ့ကာ ခပ်တိုးတိုး လေး ပြောလိုက်သည်..။ တောက် ...အဲသလိုပဲ ကျနော်ဆိုတဲ့ကောင်...ဘာစကားမှ ပြန်မပြောတတ်ပဲ ...အပြုံးမဲ့မဲ့ကြီးနဲ့ ပြုံးလိုက်မိသည်..။

“ မောင်က....ညိုသီ့ကို စိတ်ဆိုးနေတယ်....လား...ဟင်.....”

ဝမ်းနည်း တုန်လှုပ်သော အသံလေးဖြင့် ညိုသီ စိုးရိမ်စွာ မေးသည်..။

“ မ...မဟုတ်ပါဘူး...ခလေးရယ်...၊ မောင့်နားနဲ့ မောင့်မျက်စိကို အမြင်မှား အကြားမှား ဝေဒနာများ စွဲကပ်နေသလား လို့.....”

ညိုသီ ဆိုသော ကောင်မလေး ငိုပြီ..။

“ မောင့်ကို....အညို သက်သက် အထင်လွဲခဲ့မိတာ...ပါ..၊ မစန္ဒာက ပြောပြပါတယ်...၊ တကယ်ဆိုလေ....မောင့်ကို ဘယ်သူနဲ့မှ တွေတာ မကြိုက်ဘူး.. သိလား.....၊ ဟို...ဘယ်လို ပြောရမလဲ....ကွယ်.....အရမ်း...အရမ်း ချစ်တာပါကွယ်.....”

“ အော်.....ခလေး ရယ်.....”

“ အို...ဟိုမှာ လူတွေနဲ့ကွယ်....မောင်ကလဲ.....”

ရုတ်တရက် ညိုသီ ပုခုံးလေးကို ဖက်မိပြီးမှ ရုတ်ခနဲ ပြန်သတိရလိုက်သော ကျနော် အဖြစ်ကို ညိုသီ တသိမ် သိမ် ရယ်သည်..။ ငိုလွယ်...ရီလွယ်...သည်အရွယ် ပါလား..ညိုသီရယ်.....။

-----x-----x-----

သီဟ အတော် မူးနေသည်..။

“ မင်း က ...ငါ့ကို ဆရာလုပ်နေတာ...မင်း ဘာကောင်မို့လဲကွ..ရဲလင်း..ဟင်.....”

“ ငါက စေတနာနဲ့ သတိပေးတာပါ သူငယ်ချင်း....”

“ အားဟား....စေတနာ....ဘာစေတနာလဲ....သွားစမ်းပါ မြောင်းထဲ...ဟေ့ ကောင်...ရဲလင်း...မင်းလဲ ဆော်ဖန်လို့ ရရင် ဖိုက်မှာပဲ...ငါလဲ ဖန်တယ် ..အဲ...ဖိုက်တယ်..၊ စောစန္ဒာ...ဖိုက်ကြီးတာ ငါဘာတတ်နိုင်မှာလဲ...ကောင်းတုန်းက နှစ်ယောက် အတူ ကောင်းခဲ့တာပဲကွ...ဟားဟား.....”

ကျနော် သီဟကို အတော်ပင် ရွံ့ရှာသွားမိသည်..။

“ ဆော်ဆိုတာ...ဖြုတ်ဖို့ လုပ်ဖို့ကွ...ဟဲဟဲ....ဖိုက်ကြီး ခလေးမွေးတာ သူတို့ အလုပ်မဟုတ်ဖူးလား....ဒါမှ မဟုတ်လဲ မိချောလို ခလေး ဖျက်ချပစ်လိုက်..ပြီးရော...”

“ တော်....တော်တော့ သီဟ....မင်းဟာက လွန်လာပြီ...၊ မင်းကို ငါတော်တော် ရွံသွားပြီ...”

ကျနော် ဒေါသဖြင့် အော်ပြောရင် ထရပ်လိုက်မိသည်..။ ကျော်ဝေက ကျနော် လက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်း ကိုင်ပြီး သတိပေးလိုက်သလို ခါရမ်းသည်..။ စန်းလွင်ကလည်း နေရာမှ ထရပ်ရင်း...

“ မင်း မူးနေတုန်း ဒို့ ဘာမှ မပြောချင်ဘူး....ချစ်တီး မင်းမှာလဲ နှမ ရှိတာပဲ...စဉ်းစားပေါ့ကွာ.....”

ထိုနေ့က သီဟ တစ်ယောက်ထဲ ကျနော်တို့ ပစ်ထားခဲ့ကြပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်..။

-----x-----x-----

“ အစ်ကို သီဟ သိရင် ညိုသီ့ကို သတ်ပစ်မှာမောင်ရဲ့....”

ကျနော် ရင်ခွင်ထဲ၌ မိုန်းနေရင်း ချွေးစို့သော မျက်နှာလေးဖြင့် ခပ်ညီးညီးလေး ပြောလိုက်သော ညိုသီ့ နဖူးလေးကို ကျနော် နှမ်းလိုက်သည်..။

“ ဒါ...ဘယ်အစ်ကိုဖြစ်ဖြစ် ဒေါသဖြစ်ကြမှာပေါ့...ခလေး ရဲ့...”

“ မောင်က ညိုသီ့ကို တကယ် ယူမှာပါ နော်.....”

စိုးရိမ်သော မျက်ဝန်းလေးအစုံက အရည်ရွှမ်းလဲ နေသည်..။

“ မောင်ဟာ...ယောက်ျားစစ်စစ်ပါ အသဲရယ်...၊ ယုံစမ်းပါ....ကဲ အခုပဲ လက်ထပ်မယ်ဆိုလဲ ထ...အင်္ကျီဝတ် ထမိတ်...၊ ရုံးကို သွားကြမယ်..ကဲ....ထ....”

“ အမလေးနော်...အဲဒီအပြောလေးတွေနဲ့ ညာညာပြီး လုပ်နေတာ....ဟောဒီ မိညိုသီကလဲ သိသိကြီးနဲ့ လာလာ ခံနေရတာပါနော်....”

ကျနော် နှာခေါင်းကို သူမပါးလေးဖြင့် ဖိကပ်ရင်း တိုးတိုးလေး ဆိုသည်..။

“ မဟုတ်ပါဘူး..ခလေးရယ်...၊ ခလေး မယုံရင် အခုလက်ထပ်လဲ ရပါတယ်.....”

“ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ယာနဲ့..စားအိုးစားခွက် အပြည့်အစုံ ယူပြီး ခြင်ထောင်ထဲမှာ တစ်နှစ်လောက် နေပစ်လိုက်မယ်.....”

“ အယ်...ကြည့်စမ်း...ဒီလူကြီး အတော် ထန်တယ်တော့.....”

ကျနော်တို့နှစ်ယောက် စန်းလွင် စပယ်ခြံထဲရှိ ပျဉ်ထောင် ခန့်မိုး အိမ်လေးထဲ၌ ချစ်ရည်လူးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်..။ စန်းလွင်က ခြံတစ်ဖက်နှင့် ကျောင်းတက်နေသူ ဖြစ်သည်..။ ကျနော်နှင့် ညိုသီ့တို့ ကိစ္စကို အစအဆုံး ကျော်ဝေကဲ့သို့ပင် သိထားသူတစ်ဦး ဖြစ်လေရာ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်နိုင်ရေးအတွက် စန်းလွင်က အစစအရာရာ စီစဉ်ပေးသည်..။ စပယ်ခြံက ထောက်ကြံ့မကျော်ခင် နွယ်ခွေ ၌ ရှိပြီး သီဟ ရန်မှ စိတ်ချရသော နေရာလည်း ဖြစ်သည်..။

“ ကဲ...ရေချိုးကြစို့လေ...မောင်.....”

ညိုသီက စောင်ကို ဖယ်ချလိုက်ပြီး ဒူးကလေးထောက်ပြီး ရဲရဲတင်းတင်း ထလိုက်သည်..။ ပထမ နှစ်ချီခန့် လိုးပြီးကြပြီမို့ ကျနော် လီးကြီးမှာလဲ ပျော့ခွေ နေသည်..။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ ဝတ်လစ်စလစ်ဖြင့် လှပကျစ်လျစ်သော ညိုသီ့ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများကို မြင်ရပြန်သောအခါ ကျနော် လီးကြီးမှာ ကရိန်းကြီးအလား တဖြည်းဖြည်း ချင်း ထောင်တက်လာပြန်သည်..။

“အို...လွန်လွန်းတယ်ကွာ...မောင့် ဟာကြီးက.....ဟင်းနော်.....”

ထောင်လာသော လီးကြီးကို အသဲယားဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေးဖြင့် ဖိညှပ်လိုက်ပြီး လီးထိပ်ကို လျှာလေးဖြင့် ထိုး၍
...ဆွပေးလိုက်သည်..။

“အို...အိုး...ချာတိတ်က တအားလုပ်တာပဲ...ဟင်းဟင်း.....”

“ဟောတော့...ဘာမှ လဲ မလုပ်ရသေးပဲနဲ့.....”

“မင်းနော်..ငါဒေါသဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့...သိလား....”

“အို.....ကဲ...လုပ်တယ်...မြွတ်...လုပ်တယ်...မြွတ်...ကဲ ကဲ...မြွတ်.....”

“အား...အား.....ဟင်း...အင်း.....မင်းကွာ.....”

ညိုသီက ကျနော်လီးကြီးကို စုံကိုင်ပြီး အားရပါးရကြီး စုပ်ကာ အပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်ရာ တစ်ကိုယ်လုံး
မြောက်တက်သွားမတတ် ခံစားလိုက်ရလေသည်..။

ကျနော်ကလည်း ဖြူဝင်းတင်းအိနေသော ဖင်လေးကို လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်ပေးနေရာမှ စောက်ပတ်လေးထဲသို့ လက်ခလယ်ကို
ထိုးသွင်းပြီး မွှေပေးလိုက်ရာ ညိုသီ ဖင်လေး ရှုံ့ဝင်သွားပြီး ခါးလေးကုန်းကာ ဆတ်ဆတ်ခါ သွားလေသည်..။

ညိုသီက ကျနော်လီးကြီးကို သုံးလေးခါမျှ စုပ်ပြီးနောက် ဒစ်ကြီး တိုက်ကို လျှာထိပ်ကလေးဖြင့် ဝိုက်၍ ဝိုက်၍ ထိုးပေးလိုက်ရာ
လီးထိပ်ကြီးမှာ တင်းပြောင်လာပြီး လိုးရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေလေတော့သည်..။

“ဒီတစ်ခါ တစ်မျိုးလိုးရအောင်နော်.....”

“ဆန်းပြားလိုက်တာနော်...ဘယ်လိုများ လုပ်ချင်သေးလို့လဲ....”

“ဒီခုတင်နှစ်ခု အကြားမှာ မောင်က ခါးအောက်မှာ ခွေးခြေချပြီး ပက်လက် အိပ်ပေးထားမယ်လေ...၊ ညိုသီက ခြေနှစ်ဖက်
လက်နှစ်ဖက်ကို ကုတင် တစ်လုံးစီမှာ တင်ပြီး မောင့်အပေါ်က တက်လိုးပေးလေ...”

“အာ.....မလုပ်တတ်ပါဘူး.....မောင် အရင် လိုးပြ.....”

“ကဲ...ဒါဖြင့် ဒီခွေးခြေမှာ ခါးတင်ပြီး ကော့ချထား.....”

ကုတင်နှစ်လုံးအလယ်၌ ခွေးခြေလေး တစ်လုံးချလျက် ညိုသီကို ခါးလေးတင်ပြီး ကော့ချခိုင်းလိုက်ရာ ပေါင်နှစ်ချောင်း ဘေးသို့
အနည်းငယ် ကားထောက်ထားခြင်းဖြင့် စောက်ပတ်ကလေးမှာ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီး ပြအာနေတော့သည်..။

ဖြူဖွေးသော ပေါင်တံကြီးများကို လျှာဖြင့် တစ်ဖက်ချင်း ယက်၍ စောက်စေ့ လေးကို မြွတ်ခနဲ စုပ်ပေးလိုက်ရာ ညိုသီ ချော
သိမ် ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်..။

“ဟင်းဟင်း.....ဟင်း.....ကျွတ်..ကျွတ်.....ကောင်း လိုက်တာ....မောင်ရာ.....”

ဒုတိယအကြိမ် စောက်ခေါင်းလေးကို ဖြုပြီး လျှာကို အပြားလိုက် ပြည်ပြည်ကြီး ထိုးသွင်းပြီးမှ စောက်ခေါင်းထဲရှိ အသားများကို လျှာဖြင့် လိပ်၍ စုပ်ယူလိုက်ပြန်သည်..။

“ အား.....အူတွေ အသဲတွေ ထွက်ကုန်ပြီလား...မသိဘူး.....မောင်.....”

“ ပြွတ်.....ပလပ်.....စွတ်...ပြွတ်.....ပလပ်.....ပလပ်.....စွပ်.....”

သုံးလေးကြိမ်မျှ မနားတမ်း စုပ်ပေးယက်ပေးလိုက်သောအခါ နီရဲသော စောက်ပတ် အောက်ဖက် စုချွန်နေသော ချိုင့်လေးကြားမှ ပျစ်ချွဲသော သုတ်ရေများ ပွက်ခနဲ ပွက်ခနဲ ပန်းထွက်ကျလာသည်..။

“ အ...အီး.....အိ.....ထွက်ကုန်ပြီ...မောင်ရဲ့...ဖယ်...ဖယ်.....အိ...အင့်.....အိုး.....”

“ ပြွတ်...ပလပ်...ပြွတ်...ပလပ်...စွပ်.....ရှလူး.....ဖွတ်...ပြတ်.....”

ကျနော်က ညှိစို့စို့ သုတ်ရေများဖြင့် ရောနှောလျက် စောက်ဖုတ်တစ်ခုလုံးကို တစ်ပြင်လုံး စောက်မွှေးများပါမကျန် ရောနှော ယက်ပေးလိုက်ရာ ညှိသီ အရသာ အတွေ့ကြီး တွေ့သွားရှာပါတော့သည်..။

“ အို.....အိုး.....ဖယ်ပါလို့ဆို မောင်ရာ.....ကဲ...အခု...ပေပွကုန်ပြီ.....ဒီလောက်တောင်ပဲ ချစ်သတဲ့လား.....မောင်ရယ်.....”

ညှိသီအသံလေးက အားရကျေနပ်သံလေးအပြင် အားနာ ရက်ရွံ့ ဟန်လေးလည်း ရောယှက်နေသည်ကို ကျနော် သိလိုက်သည်..။ အမှန်က အပေးအယူ ရှိတာလဲ ဒါပဲ ဖြစ်သည်..။ အများအားဖြင့် ကျနော်တို့ ယောက်ျားတွေက ကိုယ်ကသာ အစုပ်ခံချင်ကြသော်လည်း မိန်းမကို ပြုစုရမှာကိုတော့ အတော် ဝန်လေးကြသည်..။ ဤသည်မှာ အပေးအယူ မညီမျှသော စပ်ယှက်ခြင်း သဘော၌ အကျိုးဝင်လေသည်..။

မိန်းမတို့ ဆန္ဒ ပြင်းထန်လာမှ မိမိလိုချင်သော ပုံစံကို ရယူရာတွင် အလွန်မတန် လွယ်ကူလှသည်..။ သို့မဟုတ်ပါက ပင်ကိုယ်စီဖက်က အရှက်ကြီးသော မိန်းကလေးများ အဖို့ ဖင်ကုန်းပေးရာတွင်၎င်း ၊ စောက်ပတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး ဖြဲပေးရန်တို့မှာ အင်မတန် စွန့်စားရသော အလုပ်ကြီး ဖြစ်လာသည်..။

စိတ်သူကိုယ်တူ ဆန္ဒပြင်းထန်နေချိန်တွင် မူကား လီးကို ကိုင်ပြီး မိမိဖာသာ စောက်ခေါင်းထဲ မွှေပြီး ဆွရမှာလည်း ဝန်မလေး ၊ မဝင်သည်ကို အံကလေးကြိတ်ပြီး ကိုင်ထည့်ပေးရမှာလဲ ဝန်မလေး...။ ယောက်ျားဆန္ဒမှန်သမျှ အိပ်သွန်ဖာမှောက် လိုက်လျောတတ်ကြတော့သည်...။

ကျနော်ကမူ ဤအထာကို ကျွမ်းလှသည်မဟုတ်ပဲ ညှိသီအပေါ်၌ တကယ်ကို မြတ်နိုးလွန်း၍ ကြင်နာယုယမိခြင်းသာ ဖြစ်သည်..။

“ လုပ်တော့.....မောင်ရယ်...သူများ မနေနိုင်တော့ဘူး.....ရှင့်.....”

ညှိသီက ခွေးခြေလေးပေါ် ပက်လက်လှန်ပေးထားရာမှ ခေါင်းကလေးကို အားယူထောင်ရင်း ပြောလိုက်ပြန်သည်...။

“ အရမ်း ခံချင်နေပြီလား.....အညိုလေး.....”

“ အင်းပါဆို.....ဟွန်း...သူ တော်တော် ကြားချင်နေတယ်.....”

ကျနော်က ညှိသီ့ စကားကို သဘောကျစွာ ဟက်ခနဲ ရယ်ရင်း ကုတင်နှစ်လုံးကို လက်တစ်ဖက်စီ ထောက် ၊ ခြေနှစ်ဖက်ကိုလဲ ကုတင်တစ်လုံးစီပေါ် တင်လိုက်သောအခါ ညှိသီ့ စောက်ပတ်လေးပေါ်၌ ကျနော့် လီးကြီးက ထိုးစိုက်ရန် ရစ်ဝဲနေလေသည်..။

“ အညှိ...ကိုင်ထည့်ပေးမှ ရမှာနော်.....”

ကျနော်က ကတုန်ကရီ အသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်..။ ကျနော် မွေးစဉ်က ချက်ကြီးတင်းရဲ့ လေသလား မသိပါ..။ လီးကြီးက တောင်ပြီ ဟေ့ ဆိုလျှင် ထိပ်က ချက်နားအထိ ကပ်ထောင်နေလေ့ ရှိသည်..။ ယခုလည်း လီးထိပ်က ဝိုက်နှင့် တပြေးတည်း ဖြစ်နေပေရာ အောက်မှ ပက်လက်ကလေး လှန်ပေးထားသော ညှိသီ့ စောက်ပတ်နှင့် အလျားလိုက် တန်းနေသည်..။ ညှိသီ့ကလည်း ခေါင်းကလေး ထောင်ပြီး လီးကြီးကို ဖန်သားနှင့်ပြုလုပ်ထားသော ပစ္စည်းကဲ့သို့ တယုတယလေး ကိုင်ကာ သူမ စောက်ပတ်အဝ၌ တေ့သွင်းပေးရှာလေသည်..။

“ ရလား....မောင်.....”

လှိုက်မောသော အသံဖြင့် ကျနော့် မျက်နှာကို ကြည့်ရင်းမှ မဝံ့မရဲလေး မေးသည်..။ ကျနော်က ပါးစပ်ဖြင့် မပြောတော့ပဲ လီးကို အောက်တည့်တည့် ရှိ စောက်ဖုတ်ထဲသို့ ဖြေးဖြေးချင်း ခါးကို ကွေးညွတ်၍ ဖိသွင်းချလိုက်ပါသည်..။

“ ပြွတ်...ပြွတ်.....ဗြစ်.....”

“ အား.....ဝင်တယ်....မောင်.....ဝင်သွားပြီ....မောင်ရဲ့.....အင့်.....ဟင့်.....”

ညှိသီ့က လက်နှစ်ဖက်ကို ကြမ်းပြင်၌ အားယူထောက်ထားလိုက်ရင်း ပေါင်နှစ်ဖက်ကို အစွမ်းကုန် ဖြဲပေးကာ မျက်လုံးလေး မှေးစင်းလိုက်ရင်း ညှိပြောလေး ပြောလိုက်လေသည်..။

“ ပြွတ်...ပြွတ်...စွပ်.....စွပ်.....ဖွတ်.....မြွတ်.....”

“ အား....အာ....ကျွတ်..ကျွတ်....ထိတယ်..မောင်ရယ်.....အင်း....အင်း....အရမ်းထိတယ်...ကွယ်.....”

လီးကြီးက အဆုံးထိလွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပြန်ထုပ်ပြီးမှ တဖန် ပြန်ဆောင့်သွင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် လေဟာနယ်မှ စိုက်စိုက်ဝင်သွားလေရာ စောက်ဖုတ်လေးမှာ နှုတ်ခမ်းသားလေးများ ချိုင့်ဝင်သွားသည်အထိ အလိုခံလိုက်ရသဖြင့် ညှိသီ့ အသံခိုက်အောင် ကောင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်..။

တစ်ဖန် ညှိသီ့မှာ ကျနော်နှင့် မကြာခဏဆိုသလို ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ခံနေကြဖြစ်နေပြီမို့ လီးကြီး ဆွဲနှုတ်လိုက်တိုင်း စောက်ပတ်နှစ်ခြမ်းကို အားလေးထည့်ပြီး ညှစ်ခါ ညှစ်ခါ ဆွဲထားတတ်သဖြင့် ကျနော့် လိင်တန်ကြီးမှာလည်း လက်ဖြင့် သပ်ချဆုပ်နယ်ခြင်း ခံရသည်သို့ ဖြစ်ခနဲ တင်းနေအောင် စောက်ပတ် အညှစ်ခံရသည်..။ အရသာ ရှိလှသည်..။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကောင်းသော ပုံစံတစ်မျိုး ဖြစ်သည်..။

ခုံးမောက်နေသော စောက်ဖုတ်လေးပေါ်သို့ လီးကို အားနှင့် စိုက်သွင်းပြီး မေ့မီကာ နားထားရသည် အရသာသည်လည်း တစ်ယောက်အင်္ဂါစပ်ကို တစ်ယောက် ညှစ်ပေးဖိပေးရင်း ထိကပ်ထားရသဖြင့် အသံခိုက်အောင်ပင် ကောင်းလှသည်..။ ဤသို့ လေးငါးချက်မျှ ဆောင့်လိုက်ရုံဖြင့် လီးအရင်းမှ အီဆိမ် လာပြီး သုတ်ရေများကို ညှိသီ့၏ စောက်ခေါင်းလေးထဲသို့ ဇီခနဲ ဇီခနဲ ပန်းထည့်ပစ်လိုက်မိပါတော့သည်..။

“ အာ....အား.....ဟူး.....ကောင်း..ကောင်းတယ်.....ကောင်းတယ်.....”

ကျနော်အပြောကို ညိုသီက တစ်ခပ်ခပ်ရယ်ရင်း ကျနော်လီးကြီးအား လက်ဖျားလေးဖြင့် ဆတ်ခနဲ မနာအောင် ရိုက်သည်။။

“ ကောင်းတယ်...ထန်လိုက်တာကလဲ...လွန်ရောပဲဟာ.....ကို.....”

ကျနော်က ဆတ်ခနဲ ညိုသီ ကိုယ်လေးကို ပွေ့ယူပြီး ကုတင်ပေါ် စွေ့ခနဲ တင်လိုက်ပြီး ပေါင်တစ်ဖက်ကို ထမ်း၊ တစ်ဖက်ကို ခွထားပြီး ပြနေသော စောက်ပတ်ထဲသို့ လီးကြီးကို စွတ်ခနဲ ထိုးသွင်းလိုက်ပြန်သည်။။

“ အဲ...လုပ်ပြန်ပြီ...တတ်လဲ တတ်နိုင်တဲ့...မောင်ရယ်.....”

လီးကြီးကလဲ စောက်ခေါင်းနွေးနွေးလေးထဲ ဝင်သွားသည်နှင့် မာတင်းလာပြန်သည်။။ဟုတ်ပါရဲ့...ကျနော်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလဲ လွန်နေပါပြီ...။

“ မောင့်.....မမောသေးဘူးလား.....ဟင်.....”

“ ညိုသီကို လိုးရင်း မောင် သေချင် သေပါစေ...ကွယ်...”

“ ကြည့် စမ်း...နာဖူး.....ခပ် ခပ်...ခပ်.....”

တကယ်တော့လဲ...မိန်းမဆိုသည်က ကျနော်တို့ထက် တစ်ပြန် ပိုပြီး နာထန်ကြသည်ဟု ကျနော် ကြားဖူးသည်။။ ဤအဆိုအမိန့် မှားသည်မှန်သည် ကျနော် အငြင်းမပွားလိုပါ။။သို့သော်လည်း ယင်းသို့ ကျနော် အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားသည်ကို ညိုသီ ကျေနပ်ဝမ်းသာနေကြောင်း ကိုမူ ချိုရွှင်သွက်လက်နေသော သူ့အမူအယာလေးများက ဖော်ပြလို နေပေသည်။။ အရင်းအထိ ဖိကပ်ထားသဖြင့် လီမွှေးအုံကြီးက ညိုသီ ဖင်ကြားလေး၌ ယားကျိကျိလေး ဖိကပ်မိနေသည်။။ ယင်းသို့ ဖိကပ်ထားရင်း လီးကို နဲ့၍ နဲ့၍ ဘယ်ညာ လူးလွန် ပေးကာ ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ညှောင့်လိုက်တိုင်း အင်း...ခနဲ အသံရှည်လေး ဆွဲကာ မျက်လုံးလေးများ မှေးသွားပြီး ညိုသီ အရသာခံတတ်သည်။။ ကျနော်က လီးကို စောက်ခေါင်းထဲသို့ တည့်တည့် မလိုပဲ စောင်းလိုက် လိမ်လိုက်ဖြင့် ဘေးဘက်သို့ ထိုးသွင်းနေရာ အဝင်ကျစ်ပြီး ထိထိမိမိ ရိုလှသောကြောင့် အရသာမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့စိမ်ဝင်သွားသည်အထိ ကောင်းလှပေသည်။။

“ မောင်...က ကွယ်.....ရိုး...အ.....အီး.....အင်း...ကပ်သီးကပ်သပ်...လုပ်တယ်.....”

“ မကောင်းဘူးလား...အညို.....”

“ ကောင်းပါတယ်...ဒါပေမယ့်...ဟို...အင်း.....အ...အ.....”

“ ပြောလေ...ဒါပေမယ့်...ဘာဖြစ်လို့လဲ...မသိဘူးလား.....”

“ အင်း.....”

ညိုသီက ခေါင်းမဖော်ပဲ အင်း ဟု ဆိုသည်။။

“ ညိုသီ...ဘယ်ပုံစံ အကြိုက်ဆုံးလဲ...ပြောလေ...မောင် လုပ်ပေးမှာပေါ့.....မရှက်ရဘူး...ခလေးရဲ့..... လင်မယား ဖြစ်လာမှတော့

...ဒါလုပ်ကြရမှာ...ရှက်စရာ မဟုတ်ဘူး...ရှက်...နေရင် မမြဲတော့ဘူး...”

“ အင်းပါ.....ရှက်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး...ပါးစပ်က မထွက်တာ.....”

“ ပြောပါ.....အချစ်ရဲ့.....”

“ ဟို...ဘာလဲ...တစ်တီတူးထောင်...လား...ဘာလဲ...အဲဒါ...ကောင်းတယ်...မောင်ရဲ့...”

“ ကဲ...လာ...ဟုတ်ပြီ...ပက်လက်လှန်လေ...အင်း...အေးအေး.....ခြေထောက်တွေ မြောက်ထား...ဒူးနှစ်လုံးကို ပိုက်ထား...အေး..ဟုတ်ပြီ.....”

ညိုသီက သူမ အကြိုက်ဆုံး ပုံစံလေးဖြင့် ရှက်ပြုံးနဲ့နဲ့ လေး ပြုံးကာ ခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့ စောင်းပြီး မျက်လုံးလေး မှိတ်ပေးထားကာ အသက်ပြင်းပြင်းလေး ရှူနေသည်..။

မှန်တော့လည်း မှန်ပါတယ်..။ စောက်ဖုတ်နှုတ်ခမ်းသားလေး နှစ်ခြမ်းက တင်းတင်းကျပ်ကျပ်လေးဖြင့် ကျနော့်လီးကို စုပ်ညှစ်ထားနိုင်သည်..။ ကျနော်က ဒူးမထောက်ပဲ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ညိုသီ့ဒူးကို အားပြုကိုင်ပြီး ဖောက်ခနဲ ဖောက်ခနဲ မြည်အောင် ဆောင့်လိုးပစ်လိုက်လေရာ ညိုသီ့တစ်ကိုယ်လုံး ကော့ကော့သွားပြီး ထွန် ထွန် လူးသွားရှာသည်..။

“ အ...အ.....အ.....အား..အားကွယ်.....ရိုး ကျွတ်....ဟင်း ဟင်း.....အိုး အိုး...”

“ မောင်က...တအားဆောင့်တာပဲ...အရမ်း ကြမ်းတယ်...”

ညိုသီ ငြီးငြီးလေး ပြောမှ အင်္ဂါကို လျော့ပြီး ခပ်မှန်မှန်လေး ဆောင့်ပေးလိုက်ရာ...ရှုတ်တရက် ညိုသီက ပေါင်နှစ်လုံးကို ဖြေလိုက်ပြီး သူမကိုယ်ပေါ်သို့ ကျနော့်အား ဆွဲချဖက်တွယ်ပစ်လိုက်ကာ အောက်မှ ကော့၍ ကော့၍ ဆောင့်ရင်း.....

“ ဆောင့်....ဆောင့်.....လိုက်စမ်းပါ..မောင်ရဲ့...အ...အ...အီး.....အ...အ...ဟင့်ဟင့်....ကျွတ်.....”

“ အိုး...မောင်...ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်မှန်း...မသိတော့ဘူး...အ.....အား.....အား.....အင့်...အင့်...ထွက်ကုန်ပြီ.....ညိုသီ ..ပြီး...ပြီး..ပြီး.....မောင်....”

ညိုသီ ပြီးပြီဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ကျနော်ကလဲ သုတ်တို့ကို ထိန်းမထားတော့ပဲ အသကုန် ပန်းသွင်းလိုက်ရင်း ကုတင်ကျိုးမတတ် ညောင့်ပစ်လိုက်မိလေတော့သည်..။

“ ကောင်းလိုက်တာ....မောင်ရယ်....အား.....”

“ နောက်တစ်ချီလောက်...လုပ်ကြအုံးမလား...ဟင်.....”

“ အား...တော်တော့...မောင်ရယ်....ညိုသီ...အားကုန်နေပြီ....”

ညိုသီ တောင်းပန်သံလေးမှာ...အားမရှိတော့သလို...တိုးတိတ်ညင်သာလွန်းလှပါတော့သည်..။

-----x-----x-----

“ မင်းဟာက...လွန်လွန်းတယ်ကွာ...ရဲလင်း...”

“ ဘာဖြစ်လို့.....”

“ ဟ...ဘာဖြစ်ရမလဲ...မင်းတို့ နှစ်ယောက် မနက်စာလဲ မစား၊ ရေလဲ ထွက်မသောက် သေးလဲ မပေါက်နဲ့ .. မနက် ၁၀ နာရီကထဲက ဝင်တာ အခုပဲ ၃ နာရီထိုးမှ ပြန်ထွက်လာကြတာ...”

“ ဟဲဟဲ...အပေးအယူ မျှနေလို့ ပေါ့...ဟ.....”

“ မင်းဘွားအေ...မျှ..မျှ ပါအုံးကွာ... လွန်ကို လွန်တာ... အခု ဘယ်နှစ်ချီလောက် ဖြုတ်လိုက်သလဲ....”

“ ငါ...မှန်တာပြောမယ် နော်...စန်းလွင်.....”

“ အေးပါ...မှန်တာပဲ ပြောပါ...”

“ ငါမမှတ်မိတော့ဘူး... ဟားဟား...ဟား.....”

“ ဟုတ်မယ်...ငါယုံတယ်... လီးမှ ပဲ... ဟိုမှာ ကောင်မလေးလဲ မီးလောင်ထားတဲ့ ပန်းလေး ကျနေတာပဲ...လချီး...”

စန်းလွင်က အသင့်ပြင်ထားသော နွားနို့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် နှင့် ခြံထွက် ကြက်ဥ အကာကျက်လေးလုံး ချပေးရင်း...။

“ ဒါလေးလည်း စောက်ပင်း ဆိုကြအုံး...အားပြတ်သေကုန်မှ...”

ဟု အားကျသံကြီးဖြင့် ပြောကာ ရယ်နေသည်..။ မကြာမီ ညိုသီတစ်ယောက် လာစဉ်ကအတိုင်း ဂျင်းစကပ် ဘလောက်စ်လေးဖြင့် သန့်စင်သော အပြုံးရှက်နွယ်နွယ်လေးဖြင့် ဝင်လာသည်..။

“ ရေချိုးတာ မြန်သားပဲ...”

ဟု ကျနော်က စကားစသည်..။

“ မောင်ပဲမြန်မြန်ချိုး ၃ နာရီ ထိုးနေပြီ ဆို..... သူပဲ....”

စကားကို တဝက်နှင့် ရပ်ပြီး နွားနို့ ဖန်ချိုင့်ကို မရဲတရဲ ကြည့်ကာ ခေါင်းလေးကို ငုံ့ပစ်လိုက်လေသည်..။ အသက် ၁၈ နှစ်သာ ရှိသေးသော ညိုသီအလှက ရွမ်းလဲသော ရောင်စုံ သစ်သီးလေးနွယ် တောက်ပလွန်းသည်..။ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ကြီးမားသော တင်ပါးကြီးများက စွံ့ကားဖွံ့ဖြိုးလွန်းသည်..။ တိုတိုလေး ဖြစ်သာ စကပ်လေး အောက်ပိုင်းရှိ ခြေသလုံးသား တုတ်တုတ်ကြီးများက ရင်ခုံစရာ...။

ဖြူလွှာဖောင်းအိနေသော ခြေဖမိုးထက်မှ လေဒီရှူး ဖိနပ်အနက်ရောင်လေးက တောက်ပသစ်လွင် နေသည်..။ ပခုံးဆီသို့ မျက်လုံးရောက်ပြန်သောအခါ ဖြူဝင်းအိစက်သော မွှေးညှင်းစိမ်းစိမ်း နှင့် ဂုတ်သားဝင်းဝင်းကလေးက မြင်ရသူတို့ကို စိတ်လှုပ်ရှားစေလွန်းလှသည်..။

ဖြိုးဖြိုးရွှေရွှင် အဆင်တန်ဆာကင်းလျက် မက်မောဖွယ် ရင်နှစ်မှာ အလှမှာ သိဝိဘုရင် မယ်ဥမ္မာအလှကို တွေ့ မိခိုက်မှာ မူးခိုက်မေ့ ...ခိုက်သွားပုံကို သတိရထောက်ခံမိစေနိုင်သည်..။

မိန်းမအလှကြောင့် မူးမေ့သွားရသည်ဆိုသော သိဝိဘုရင်ကို ကျနော် အပြစ်ဖို့ ခဲ့မိသည်။ ညိုသီနှင့် တွေ့ကာ ချစ်မိခဲ့ကာမှ သိဝိအဖြစ်မှာ ဖြစ်နိုင်ကောင်းသည်ဟု ကိုယ် ဖာသာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိသည်။။

အော်...သည်မျှ လှပသော ညိုသီအား လက်ထပ်ရသေးပါပဲနှင့် လင်မယားသဖွယ် ပေါင်းသင်း နိုင်ခဲ့သည်။ မိမိကိုယ်ကိုလည်း ကျေနပ်ရပြန်သည်။။

“ မောင်.....ညိုသီကို တကယ် လက်ထပ်မှာပါနော်...”

နှစ်ကိုယ်တူ စပ်ယှက်နေကြစဉ်က စိုးစိုးရိမ်ရိမ်လေး မေးရှာသော ညိုသီ မျက်နှာလေးမှာ ကျနော် အဖို့ မမေ့ရက်နိုင်စရာပါ။။ ညိုသီကို လက်ထပ်ဖြစ်ရအောင်လည်း ညိုသီမှလွဲ၍ ကျနော် မှာ အခြားသမီးရည်းစား မရှိခဲ့...။

ညိုသီက ဒေသကောလိပ် ဒုတိယနှစ် သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ပြီး ဆော်ပွေလွန်းသော သီဟ ဆိုသည်။ အစ်ကိုတစ်ယောက်ကလည်း ရှိသေးသည်။။ သီဟနှင့် ကျနော် က အဆောင်အတူငှားနေကြသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သော်လည်း ဘာသာတွဲ မတူသလို နှလုံးသား ခံယူချက် အယူအဆချင်းလည်း မတူခဲ့...။

အဆောင်မှာ အဝတ်လာလျှော်သော အသက် ၁၈ နှစ်ခန့် ကုလားမလေး မိချော ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချခြင်းနှင့် စောစန္ဒာအား ကိုယ်ဝန်ရှိကာမှ ခွာထွက်သွားခြင်း ပြဿနာများဖြင့် သီဟနှင့် ကျနော် လမ်းခွဲခဲ့ကြရသည်။။

ကျနော်တို့ အုပ်စုမှ ကျော်ဝေနှင့် စန်းလွင်ကလည်း သီဟအား သူငယ်ချင်းအဖြစ်မှ ရပ်စဲခဲ့ကြသည်။။ ဤအကြောင်းအရာများ အားလုံး ညိုသီ သိထားသည်မို့ သူ့အစ်ကိုအလစ်၌ ကျနော်နှင့် လာတွေ့နေကြ...။ ထောက်ကြံ့နားမှ နွယ်ခွေ ခြံသို့ လာလေ့ရှိကြသည်။။

-----x-----x-----

“ ကိုရဲလင်း.....အဟင်း.....ကျမကို မှတ်မိပါတယ်...နော်.....”

“ အော.....အဟော.....မစောစန္ဒာ.....”

“ လုပ်ပြီ... မစောစန္ဒာ လုပ်မနေပါနဲ့...စန္ဒာလိုပဲ ခေါ်စမ်းပါ....”

ကျောင်းလခ များ ပေးသွင်းပြီး လှည်းတန်းဘက်သို့ ထွက်အလာ.. မမျှော်လင့်ပဲ စန္ဒာနှင့် ဆုံဆည်းခဲ့ကြသည်။။ တရုတ်ကပြားလိုလို ရှမ်းကပြားလိုလို စောစန္ဒာအလှမှာ နန်းဆန်ဆန် ယဉ်သည်။။ ဖြူဝင်းနည့်နေသော အသားအရည်ကောင်းခြင်းကပင် ပိုလှနေသလိုလို ထင်နေရသည်။။

“ အအေး တစ်ခုခု သောက်ရအောင်နော်...ကိုရဲလင်း...”

“ အာ...ဟို.....ကျနော်.....”

“ လာပါ..ကျမ တိုက်မှာပါနော်.... ကျောင်းလခ သွင်းပြီးလို့ ဘတ်ဂျက် လက်ကျန် နည်းနေပြီ မို့လား...ဟင်းဟင်း.....”

ကျနော်ကပါ သူမနဲ့ ရောယောင် ရယ်လိုက်ရင်း နီးရာ အအေးဆိုင်ထဲသို့ အတူလှမ်းဝင်လိုက်ကြသည်။။

“ ထောပတ်...နှစ်ခွက်.....”

စောစန္ဒာက စားပွဲနားရောက်လာသော ကောင်လေးကို မှာလိုက်သည်။။

“ ကိုရဲလင်း...ဆေးလိပ်သောက်တယ် ထင်တယ်...”

“ ရပါတယ်...ကျနော်မှာ ဆေးပေါ့လိပ် ပါ ပါတယ်...”

“ မွန်ထရီ...တစ်ဘူး ပေးပါ...”

စောစန္ဒာက အလှူကြီး ပေးနေသည်ကို ကျနော် တအံ့တဩကြီး ငေးမော ကြည့်နေမိသည်..။

“ ကိုရဲလင်းနဲ့ ကျမနဲ့ မတွေ့တာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီလားဟင်....”

“ ဟာ...ကြံကြံဖန်ဖန် ကျနော်တောင် ကျောင်းမပြီးသေးဘူး....”

“ ဟင်း ဟင်း...ကျမစိတ်ထဲမှာ ဆယ်နှစ်လောက် ကြာပြီလို့တောင် ထင်နေတာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ...သိလား ဟင်...”

“ ဘာကြောင့်များပါလိမ့် ဗျာ...”

“ ကျမ ခလေးမွေးပြီးသွားပြီလေ...”

“ ဟိုက်....”

“ မိန်းကလေး ရှင့်...”

“ ဗုဒ္ဓေါ...ဘယ်လိုလဲဗျာ...နားမလည်ဘူး....”

“ ရှင့်သူငယ်ချင်း ကိုသီဟရဲ့ မေတ္တာ တရားတွေပေါ့.....ရှင်က ဆေးတွေ ဝယ်ပို့လို့ ကျမလဲ အားဆေးဆိုပြီး သောက်ခဲ့မိတယ်..။ ဒီတော့ ကိုယ်ဝန်က ခုနစ်လနဲ့ မွေးခဲ့တာပေါ့...ချူချာလိုက်တာ ရှင်... တစ်နေ့လောက် လာကြည့်ပါအုံး..ကိုရဲလင်းရယ်...”

ကျနော် မျက်နှာ ဘယ်ထားရမှန်း မသိဖြစ်သွားမိသည်..။ ညိုသီနှင့် ပတ်သက်ပြီး သီဟဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ယောက်ဖ ဖြစ်နေပြီလေ...။ သည်တော့လည်း ရက်အားနာစိတ်ဖြင့် ခေါင်းငြိမ်ခဲ့ရလေသည်..။

“ ဝမ်းသာလိုက်တာ...ကိုရဲလင်းရယ်...တကယ်ပါ...”

အော် ...ရေနစ်သူဆိုတာ ကောက်ရိုးတစ်မျှင်လဲ ဆုတ်ကိုင်အားပြုတတ်သည်ပဲ မဟုတ်လား...။

-----x-----x-----

“ ကျော်မှာ သတ္တိတွေ မရှိဘူးလား...ကျော်...”

ကျော်ဝေ..အင်းမလုပ် အဲမလုပ်..။ ကျနော်နှင့် စန်းလွင်က စပယ်ရုံဘေးမှ အံ့ကြိတ်နေမိကြသည်..။

“ ကျော်...နွယ်...ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာကို ချစ်တာလဲ...ဟင်.....”

ဟာ...ခွေးမသား ကျော်ဝေ ..ခွေးအကြီး လှည်းနင်းနေပြီ..။

“ ငါ့လိုးမသား လက်တွေက လေဖြတ်နေတယ်....”

စန်းလွင်က မချင့်မရဲ ရေရွတ်ရင်း မြက်တောထဲ ပို၍ တိုးလာသည်..။

“ ဟေ့ကောင် မြွေကိုက်လို့လဲ မျိုးကန်းနေအုံးမယ်... ”

ကျနော်က စန်းလွင်ကို သတိပေးရသည်..။

“ ရပါတယ်....ငါ့ခြံထဲမှာ မြက်လျှောပဲ ရှိတယ်...”

ဟုသူက ကျနော်ကို ပြန်မကြည့်ပဲ ပြောလိုက်သည်..။ စန်းလွင် ဝါသနာကြီးပုံကို ကြည့်ပြီး ကျနော် ရယ်ချင်သွားမိသည်..။

“ ခွေးမသား... ငါတို့တုန်းကလဲ ..ဒီလိုပဲ ချောင်းတာပဲမို့လား....ဟင်.....”

“ ဟ...အမျိုးကောင်းရာ...ချောင်းချင်လွန်းလို့ ငါ့ခြံထဲကို မင်းတို့ လက်ခံတာပေါ့ကွ.. ညှိသီလေးကို မင်းဖြုတ်တုန်းကလဲ ငါ ချောင်းတာပဲ...ဟဲဟဲ...”

“ ဟင်....သူတောင်းစား....ပေါ်ပြီ..ဒို့ကတော့ ဒို့သူငယ်ချင်း ဒို့အပေါ် ကောင်းလှချည်လားလို့ ကျေးဇူးတင်နေခဲ့ကြတာ....”

“ ဟာကွာ...ဒီထက်ကောင်းရအုံးမလားဟာ....အခန်းပေးတယ်...၊ နို့တိုက်တယ်... ကြက်ဥ ပေးတယ်...ကဲ.....”

“ တော်ပီ...နောက်ထပ် မင်းခြံ မလာတော့ဘူး...”

“ ဟာ....ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ...ဒီဒီလို ဆိုတာ ပထမပိုင်း ကောင်းထားရင် ဒုတိယပိုင်းက တယ်ကြည့်ချင်တာဟ.....ဟဲ ဟဲ....”

“ အေး...မင်းသူများလုပ်တာပဲ လိုက်ချောင်းနေ ... သီလား...”

“ ငါလဲ လုပ်ချင်တာပေါ့ ကွာ...ဘယ်သူ့ကို ခေါ်လုပ်ရမှာလဲ...”

“ ဖာသည် ခေါ်ချကွာ....”

“ အော....မင်းက ငါ့ကို ဖာကျိုးစေချင်လို့ ပေါ့လေ.....”

“ ရွတ်.....ဟိုမှာ ဇာတ်လမ်း စနေပြီ....”

စန်းလွင် ကျနော်ညွှန်ပြရာသို့ ကမန်းကတန်း ကြည့်သည်..။ ကျော်ဝေက မမနွယ်အား ရင်ချင်းအပ် ဖက်ထားရာမှ မြက်ခင်းလေး ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်..။ မိန်းမဆိုသည် သတ္တဝါမျိုးကလည်း ခက်တော့ အခက်သားကလား ..။

အခုနလေးတင် ကျော်ဝေ သတ္တိမရှိဘူးလား ... ဘာညာဖြင့် ရေလာမြောင်းပေး ပြောခဲ့သော်လည်း .. ကျော်ဝေက ဖိုက်မည်ဟန်ပြသောအခါ ပေါင်လေးနှစ်ချောင်းကို လိမ်ကျစ်ပြီး မျက်နှာလေးနီနီဖြင့် ကျော်ဝေ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းထားပြန်သည်..။ ကျော်ဝေ့ဆိုသည်က ယောက်ျား ။ အပြင်မှာ မည်မျှ ရွတ်နောက်နောက် နေသူဖြစ်စေ ... သည်ကိစ္စမျိုးနှင့် ကျတော့ ယောက်ျားဟာ ယောက်ျားပဲ ဖြစ်သည်..။

“ အဲ...အဲလိုကြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့...ကျော်...ရယ်...”

မမနွယ်...ယင်ဖိုမျှ မသန်းဖူးသော အပျိုကြီးမှန်း ကျနော်တို့ အားလုံး သိကြသည်..။ ဘွဲ့ရပြီး ဖက်စပ်ကုမ္ပဏီတစ်ခု၌ အလုပ်ဝင်လုပ်နေသော အိန္ဒြေကြီးမားလှသည် အပျိုကြီး မမ တစ်ဦးဖြစ်သည်..။ အပျိုကြီးတို့ ထုံးစံအတိုင်း မမနွယ်... အရှက်ပိုရာသည်..။ သူမ နီ ကြီးများအပေါ်သို့ အုပ်ကိုင်လိုက်သော ကျော်ဝေ့လက်များကို အတင်းဆွဲဖယ်သည်..။ ထပ်လျက်သားကြီး မှောက်ချလိုက်သော ကျော်ဝေ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးအောက်၌ မမနွယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ တိုးအောက်က ဖား...ပမာ..။

“ ချစ်တယ်.....မမနွယ်ရယ်.....”

ကျော်ဝေ့အသံက မပီပီးတဝါး ကြားရသည်..။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် သူ့မျက်နှာကြီးက မမနွယ် မျက်နှာလေးပေါ်ဝယ် နှုတ်ခမ်းပဲ စုပ်ရမလား ၊ ပါးကိုပဲ နမ်းလိုက်ရမလား ဟူသော ဇဝေဇဝါ ပုံစံမျိုးဖြင့် ဟိုကြည် သည်ကြည်..။။ ထို့နောက် ဖွာလံကျနေပြီဖြစ်သော မမနွယ် ဆံပင်များကို မြတ်နိုးယုယစွာဖြင့် ငုံ့နမ်းလိုက်သည်..။

“ အမလေး ဟ...နော်...နမ်းစရာ ရှားလွန်းလို့ကွာ...တောက်.....”

စန်းလွင်က အံ့ကြိတ်ရင်း တိုးတိုးပြောသည်..။ ကျော်ဝေ့တို့နှစ်ယောက်နှင့် ကျနော်တို့ ချောင်းနေသော စပယ်ရုံတန်းမှာ စပေမျှသာ ဝေးသည်..။ နီးကပ်နေသည်တိုင် မွန်ထူနေသော သူတို့နှစ်ယောက် ကျနော်တို့ကို သတိမထားမိကြ..။

“ ကျော်ရယ်...မမ...မောလှပြီ..ဖယ်စမ်းပါ နော်...”

“ ဟင့်အင်း...မမနွယ်ကို အားရအောင် ချစ်အုံးမယ်...”

“ အို...ဆိုးလိုက်တာ...ကျော်ရယ်...မမနွယ် လာမိတာ မှားပြီ...ကျွတ်....”

အမှားအမှန်ကို မြက်ခင်းပေါ် ပက်လက်လှန်ရင်း ဝေဖန်ဆန်းစစ်နေသော မမနွယ်ကို ကျနော် ရယ်ချင်သွားမိသည်..။

“ အို...ကျော်...မမနွယ် ရှက်တယ်ကွယ်....”

“ မရှက်ပါနဲ့ မမနွယ်ရယ်... လက်ကြီးက ဖယ်စမ်းပါ....”

ကျော်ဝေက ထမီကို ဆွဲလှန်လိုက်သောအခါ ဖြူဖွေးဝင်းလက်နေသော အပျိုကြီး စောက်ဖုတ်ခုံးခုံးကြီးကို ကျနော်တို့ တွေ့လိုက်ရသည်..။ တွေ့လိုက်ရသည်ဆိုသော်လည်း ဆီးခုံကြီးအောက်မှ အကွဲကြောင်း အစလေးကိုသာ ဖြတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရပြီး မမနွယ်က သွယ်လျပျော့ပျောင်းသော သူမလက်ကလေးဖြင့် စောက်ဖုတ်ကြီးကို အုပ်ကိုင်ကွယ်ကာလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်..။

“ လက်ကြီးက ဖယ်ပါဆို...မမနွယ် ကလဲ...”

“ အို...ဟင့်အင်း...ကျော် ဘာလုပ်မလို့လဲ...”

“ လိုးမလို့...လိုးမလို့...ကဲ...”

“ အာ ကွာ ...ဟင့်အင်း...အိုး...ကျော်...ရှက်တယ် ဆို...”

ဟုတ်တော့မလို့လို့နှင့် ကျော်ဝေ ချွေးပြန်လာသည်..။

“ ဟေ့ကောင်...ရဲလင်း...ဆော်ကြီးက အောက်ခံ ဝတ်မလာဘူးကွ...”

စန်းလွင်က ထိပေါက်သံကြီးဖြင့် အားရဝမ်းသာစွာ ပြောသည်..။

“ တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ...ကွာ...မင်းအသံပြုကြီးနဲ့...”

ကျော်ဝေ လုံချည်ကိုလှန်ပြီး သူ့လီးကြီးကို မမနွယ် စောက်ပတ်အတွင်းသို့ လိုးသွင်းရန် နွားရိုင်းတစ်ကောင်လို တရားရှူးမာန်သွင်းနေသည်..။ တစ်ချိန် ကျော်ဝေလီးကြီးက မမနွယ်၏ လက်ခုံဖြူဖြူလေးကို ဖိထိုးမိလိုက်ရာ မမနွယ် လန့်ပြီး လက်ကို ရှုတ်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်..။ အပျိုကြီး မမနွယ် နှုတ်ခမ်းနီနီလေးများ တဆတ်ဆတ် တုန်နေရှာသည်..။ ကျော်ဝေပခုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားပြုကိုင်ထားရင်း ပေါင်နှစ်ချောင်းကို မရဲတရဲလေး ဖြဲပေးရှာသည်..။ ကျော်ဝေကလည်း ရလိုက်သော အခွင့်အရေးကို အလွတ်မပေးပဲ လုံးပတ်ထွားထွား ဒစ်ကြီးကြီး နှင့် အညာသားလီးကြီးကို မမနွယ်စောက်ပတ်လေး အဝကို တော့ကပ်လိုက်သည်..။

“ သူများတွေလဲ တွေ့ကုန်ပါအုံးမယ် ကျော်ရယ်...”

“ စန်းလွင်နဲ့ ရဲလင်း ခြံမှာစောင့်နေကြပါတယ်..မမနွယ်ရဲ့...ဒီခြံထဲကို ဘယ်သူမှ မလာဘူး...ပေါင်ကိုသာ ကားပေးထားစမ်းပါ..မမနွယ်ရ...”

“ အို...ဒီထက်ကားရရင်လဲ ပြုပြီးသေရုံပဲ ရှိတော့မယ်...ကျော်...”

အလိုမကျသလို အသံအိုအိုလေးဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း ပေါင်တန်ဖြူဖြူကြီးများက ကျော်ဝေအလိုကျ ကားပေးရုံမက ထောင်သွားသည်..။ ထိုအခါမှ တော့ထားသော ကျော်ဝေလီးကြီးထိုးသွင်းစတန်းလန်းနှင့် မမနွယ် စောက်ဖုတ်ကြီးအနေအထားကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းကြီး တွေ့လိုက်ရသည်..။

“ အားပါး ပါး...ဖောင်းကားနေတာပဲ...ဟိဟိ...ဝင်နေပြီ ဟ...”

ကျနော် စန်းလွင်ဇက်ပိုးကို ဖတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်ရင်း သတိပေးရသည်..။ လီးကြီးက လုံးပတ်ကြီးမားလွန်းလှသောကြောင့် ပြည်ကြပ်တင်းရင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်..။

“ ကြပ်တယ်ကွယ်...ကျော်ရယ်...မမနွယ် နာမှာ ကြောက်တယ်...ဟင့်..ဟင့်...”

“ မမနွယ် စောက်ဖုတ်ကြီးက ဒါလောက်ကြီးနေတာ နာမလားလို့...”

“ အိုး...မင်းဟာကြီးက ကြီးလွန်းတာတော့ ထည့် မပြောဘူး...သွား...သူ့ဟာကဖြင့် လူနဲ့ တောင် မလိုက်ဘူး..အကြီးကြီး
...ဟာ....”

ပွဲဖြစ်ပြီ...။ ဤမျှ စကားပြောလာလျင် အခြေအနေ အရမ်းကောင်းသွားပြီဟု အတွေ့အကြုံရှိသော ကျနော်က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်..။

“ ပြီ...ဖြစ်.....မြတ်.....အို...အိုး.....ကျော်ရယ်.....အင်း..ဟင်း..ဟင်း.....”

မမနွယ် မျက်တောင်ကျော့ကြီးများ မှေးစင်းပိတ်ကျသွားသည်..။ ဖြူလွှာသော လက်ချောင်းကလေးများက မြက်ပင်ရှည်ရှည်များကို ဆုတ်ကိုင်ဆွဲထားသည်..။ နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်းလေး စေ့ထားရင်း လည်ပင်းလေးကို မော့ထားလေသည်..။ ကျော်ဝေက မမနွယ် အကျီ အပေါ်ကျယ်သီနှစ်လုံးကို ကတုန်ကရီဖြင့် ဖြုတ်နေရာ...မရပေ..။ သည်မှာ မမနွယ်က စိတ်မရှည်သလို ကြယ်သီးများကို လျင်မြန်စွာ ဖြုတ်ပေးလိုက်လေသည်..။ ကာမဆိပ်တက်လာပြီဖြစ်သော မမနွယ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လည်း သိသာထင်ရှားစွာ တုန်လှုပ်ခါရမ်းနေသည်..။ ကျော်ဝေ၏ တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော မျက်ဝန်းအစုံက မမနွယ်၏ ရင်နှစ်မွှာကို အစိမ်းလိုက် ဝါးစားတော့မတတ် စိုက်ကြည့် နေရင်းမှ နို့ သီးခေါင်းလေးများပင် မပေါ်သေးသော ရွှေရင်အစုံကို ဖိစုပ်ရင်း ဖင်ကြီးက မြောက်ကြွ မြောက်ကြွဖြင့် ဖိဆောင့်ပစ်လိုက်လေသည်..။

“ အား...အ.....ကျော်ရယ်.....နာတယ်.....မမနွယ်ကို သနားပါအုံး...”

“ မြတ်.....အိုး...အ.....မြတ်...ဖြစ်.....ဖွတ်...အူး...အ.....အ..”

ကျော်ဝေကြမ်းနေပြီ..။ ယခုအချိန်၌ ကူပိတ်ကို အီရတ်က သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီဆိုသော သတင်းကြီး ထွက်ပေါ်လာလည်း သိမ်းပိုက်ရုံမက အတောင့်လိုက်ပဲ မြို့ချမြို့ချ ကျော်ဝေ စောက်ဂရုမစိုက်တော့ချေ..။ မိုးကား အထက် မြေကြီးကားအောက်ဆိုသော နိယာမတရားကို ပြောင်းပြန်ထားလိုက်သည်..။ ကျော်ဝေနှင့် မပတ်သက် ..။ ခုအချိန်၌ ကျော်ဝေ ကမ္ဘာသည် မမနွယ်..။

ကျနော်နှင့် စန်းလွင်တို့ နှစ်ယောက် အသက်မျှပင် ဝအောင်မရှူရဲပဲ မမနွယ်၏ စောက်ပတ်ကြီးထဲ၌ ပြည်ကြပ်နေသော ကျော်ဝေ လီးကြီးအား မမှတ်မသုံ ကြည့်နေမိကြသည်..။ ကျော်ဝေကလည်း မနားတမ်းဆောင့် ၊ မမနွယ်ခမျာလည်း အသဲအသန်လူးလှိုမ် ရင်း အော်ဟစ်ပြီးတွားရင်း ... တစ်ခါတစ်ရံ လေထဲ၌ မြောက်တက်နေသော ခြေထောက်ကလေးများက ကွေးကွေးသွားပြီး ကျော်ဝေ ခါးကိုချိတ်သွားလျက် တင်ပါးကြီးများကို ဖိဖိချနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်..။

“ နာ..နာလိုက်တာ...ကျော်ရယ်... အင့်...အင့်.....ဖြေးဖြေး....”

“ မြတ်...စွပ်...မြတ်...စွပ်...ဖွတ်..”

“ အင့်အား...အင့်.....အား.....တော်ပြီ..တော်ပြီ...အရမ်းနာတယ်...ကျော်...အား..... အိုး...အိုး...မမနွယ် မခံနိုင်တော့.....အူး...အ...”

ပြီးတွားအော်ဟစ်ရင်း ကျော်ဝေကို မမနွယ် တွန်းချသည်..။ ပထမတစ်ချိန်၌ ကျော်ဝေ ယိုင်ပြီး လဲကျမလို ဖြစ်သွားသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ဆောင့်ချက်များ မြန်လာသလို အားလည်း ပါလာပြီး... မမနွယ်ခမျာ...ဟင့်ခနဲ ဟင့်ခနဲ လည်ချောင်းထဲမှ

လေအံသည်အထိ ကျော်ဝေ့ဆောင့်အားက ပြင်းလှသည်..။

“ ကျော်...မညာဘူး...နာပါတယ်...ဆို..ဟင့် ဟင့်...အား...”

“ ပြတ်...စွပ်...ပြတ်...ဖွတ်...စွပ်.....”

စက်သေနပ်ပစ်သကဲ့သို့ ဒလစစ်ဖိလိုးနေသော ကျော်ဝေ့လီးကြီးက ဆောင့်ချက်ပြင်းလွန်းလေရကား မမနွယ် မရုန်းနိုင် မကန်နိုင်တော့ပဲ အားတင်း၍သာ ခံနေရရှာလေသည်..။

ခဏအကြာတွင် ကျော်ဝေ့ တဟင်းဟင်းဖြင့် အဖျားတက်သလို ငြီးတွားရင်း မမနွယ်နို့ကြီးများပေါ်၌ မျက်နှာကို မှောက်ချ၍ တရှူးရှူးနှင့် အမောဖြေကာ ငြိမ်သက်သွားပါလေတော့သည်..။

“ ဟေ့ကောင်...ရဲလင်း...ဆော်ကြီးကြည့် ရတာ..ခုထိ မပြီးသေးဘူးနဲ့တူတယ်..တွေ့လား...ဟိုကောင့်ကို ဖက်ထားတုန်း...”

“ တိုးတိုး လုပ်စမ်းပါ...မင့်စောက်သံပြကြီးနဲ့....”

ကျနော်တို့နှစ်ယောက် ငြင်းခုံနေဆဲမှာပင် ကျော်ဝေ့က မမနွယ်ကို မည်သို့ စည်းရုံးလိုက်သည် မသိ တတွတ်တွတ်နှင့် မကျေမနပ်လေးဖြင့် ပြန်ကြည့်ရင်း လေးဘက်လေး ကုန်းပေးလိုက်ပြန်ပါသည်..။

ကျော်ဝေ့က မမနွယ်ဖင်ကြီးကို အသေအချာဖြုတ်ပြန်ပြီးမှ သူ့လီးကြီးအားတေ့ကာ ဆေးထိုးအပ်ထိုးသလို တဖြေးဖြေးချင်း လိုးသွင်းလိုက်လေသည်..။ မြက်ပင်လေးများကြား၌ ခေါင်းစိုက်နေသော မမနွယ်ထံမှ...“ အ...ဟ...အား...” ဟူသော အသံလေးများသာ ကြားလိုက်ရပြီး တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အရှင်လတ်လတ် တံစို့ထိုးခံထားရသော ငါးပြေကြီးအလား ဖျတ်ဖျတ်လူးသွားလေသည်..။

မိုးသက်လေပြေပြေလေးက မြက်ပင်ရည်ကြီးများ ယိမ်းခါသွားအောင် တိုက်ခတ်နေသည်မို့ မမနွယ် ထမိစလေးမှာ ခါးမှတဆင့် ကျောဖက်သို့ပင် ရောက်သွားလေသည်..။ ကျော်ဝေ့လီးကြီးအရင်းမှ လမွှေးများက မမနွယ်ဖင်ကြားထဲသို့ ပြိခနဲ ထိုးဝင်သွားလိုက် ပြတ်ခနဲ ကွာလာလိုက်ဖြင့် အသံများ မြည်နေရာ “ ပြီ ပြတ် ” ဟူသော အသံနှင့်အတူ ပြတ်...စွပ်...ဖတ်...ဟူသော အသံများမှာ တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ထွက်ပေါ်နေပါလေတော့သည်..။

“ မပြီးသေးဘူးလား...ကျော်ရယ်... မြန်မြန်လုပ်ပါ..ဟင့်...အင့်...”

“ မမနွယ် မပြီးသေးဘူး မဟုတ်လား..ဟင်.....”

ခွေးမသားကျော်ဝေ့ အခုမှပဲ မေးဖော်ရတော့သည်..။

“ အင့်...အင့်.....အား...ပြီး...ဟီး...ပြီးတော့မယ်.....အ.....အ....”

ဖြစ်ဖြစ်ညစ်ညစ် စကားပြောရင်း မမနွယ်ခေါင်းထောင်လာလိုက် ပြန်ပြီးဝပ်သွားလိုက်ဖြင့် နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေပုံရလေသည်..။ မမနွယ်၏ ဖြူဖွေးသော အသားကြောင့် မျက်နှာလေးမှာ ရဲရဲထွတ်နေပြီး ချွေးသီးလေးများပင် စီးကျနေသည်..။ ကျော်ဝေ့က အားမလိုအားမရ သုံးလေးချက်မျှ ဖိဆောင့်ပစ်လိုက်ရာ မမနွယ် မြက်တောထဲ၌ ခွေးမလေးအလား လေးဘက်ထောက်၍ ရှေ့သို့ လေးလှမ်းမျှ ရွေ့လျားသွားလေသည်..။

“ အ...အဟ...အ.....အင့်..မမနွယ်...ပြီး...ပြီးပြီ...ကျော်ရဲ့...အီး အီး...အင့်...အ....”

သည်တစ်ခါ မမနွယ်လက်ကလေးများက ကျော်ဝေ့ပုဆိုးစကို လက်ပြန်လေး ကိုင်ဆွဲပြီး သူမဖင်ကြီးက နောက်သို့ ပစ်၍ ပြန်ဆောင့်ရင်း သုတ်ရေများကို ပန်းထုတ်ပစ်လိုက်လေရာ ကျော်ဝေ့လီးအရင်း လမွှေးအုံကြီးနှင့် ငွေးဥများပေါ်သို့ သုတ်ရေဖတ်များ အခဲလိုက် ကပ်ငြိပေကျကုန်လေသည်..။

ထို့နောက် ကျော်ဝေ့နှင့် မမနွယ်တို့ နှစ်ယောက်သား မြက်ပင်လေးများကြားသို့ ထပ်လျက်သားဖြင့် လဲကျငြိမ်သက်သွားကြသည်..။ အမောဆိုနေသလို အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းများ ထွက်ပေါ်လာနေဆဲ..။

“ စန်းလွင်...လစ်စို့...”

ကျနော်နှင့် စန်းလွင် အိမ်ကလေးရှိရာသို့ အလျင်အမြန် ဆုတ်ခွာခဲ့ကြသည်..။ လမ်း၌ စန်းလွင်က ပုဆိုးထဲမှ ထောင်နေသော သူ့လီးကြီးကို ဖုတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်ရင်း ...

“ ဟင်း...တွေ့လား...နင်...အဲသလို စောက်ဖြစ်ရဲ့ရဲ့လား...ဟင်..”

ဟု သူ့ဖွားဖက်တော်ကို ဆုံးမလာလေသည်..။

“ တော်စမ်းပါ..လူ စောက်ဖြစ်မရှိတိုင်း လီးကို မမဲနဲ့ကွ..လီးခမျာ ဘာသိမှာလဲ...မင်းအပေါက်ရှာပေးမှ သူကလိုးတတ်မှာပေါ့...မင်း..ဒီလိုမတရား မလုပ်ပါနဲ့...”

ကျနော်က သူ့ကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဟောက်လိုက်သောအခါ ..

“ အေးကွာ...ငါမှားသွားတယ်..စိတ်မဆိုးနဲ့ နော်....ငါ့ညီလေး...ဟဲဟဲ....”

“ ခွေးမသား..အရေးထဲ လီးနဲ့ စကားပြောနေရသေးတယ်..”

“ ဟား...ဟား...ဟား...အေးလေကွာ...ငါက ရန်ဖြစ်စရာဆိုလို့ သူပဲရှိတဲ့ဟာ....ဟား.ဟား.....”

ကျနော်နှင့် စန်းလွင်တို့ အိမ်ပေါ်ရောက်ပြီး အကျီ လုံချည် လဲပြီးချိန်၌ ကျော်ဝေ့နှင့် မမနွယ်တို့ တစ်လှမ်းချင်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာကြသည်..။ မမနွယ်ခမျာ မျက်နှာလေး နီရဲနေဆဲ..။

“ ခြံထဲ နဲ့ ရဲ့လား..မမနွယ်..သစ်ခွတွေဆီ ရောက်ခဲ့လား...”

စန်းလွင်က ထုံးစံအတိုင်း နွားနီ ကြက်ဥ ခြံထွက်ပစ္စည်းလေးများဖြင့် ဧည့်ခံရင်း အိမ်ရှေ့ရံစွာ မေးလိုက်လေသည်..။

“ ဟင့်အင်း...သစ်ခွတွေက ဘယ်နားမှာလဲ...ဟင်...”

“ အာ...မမနွယ်ကလဲ...အဲဒီ မြက်ခင်းဟောဟိုဘက်...အဲ.....”

စန်းလွင် စကားပြော မှားသွားသည်..။ မမနွယ် မျက်နှာဖွေးဖွေးလေး ရဲခနဲ ရှက်သွေးလေးများဖြာသွားသည်..။ ကျော်ဝေ့က ကျနော်တို့ကို မမနွယ် မမြင်အောင် လက်သီးပြုပြီး အံ့ကြိတ်ပြသည်..။ စန်းလွင်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့်...

“ ကဲ...အမောပြေလေး...ဟဲဟဲ...နွားနို့ကြက်ဥလေး...ဒါ...ဒါ ကျနော်ခြံထွက်တွေဗျ.. ဒါပဲ ဧည့်ခံစရာ ရှိတယ်....အော်...ဟေ့ ကျော်ဝေ..ဖီးကြမ်း ငှက်ပျောသီး ရှိတယ်...စားမလား...ဟီး....”

ကျော်ဝေ မနေတတ်တော့သလို မမနွယ်လည်း မျက်နှာမထားတတ်တော့အောင်ပင် စန်းလွင် အနောက်သန်လွန်းလှသည်..။

-----x-----x-----

“ ဒါ...စန္ဒာသမီးပေါ့...ကိုရဲလင်း... ကျမက နို့ကြောင်းပိတ်နေလို့ သမီးလေးမှာ နို့မဝရှာဘူး...။ ဖအေရီရင်တော့ ဖအေက နို့ဝပွင့်သွားအောင် အားသန်သန်နဲ့ စို့ပေးရတယ်..။ ကိုရဲလင်းများ လုပ်တတ်မလား မသိဘူး...ဟင်...အားတော့ နာတယ်..”

“ ဗျာ...ဟာ...မဟုတ်တာ...အဟင်း....”

စင်စစ် စောစန္ဒာသည် မြန်မာဆန်စွာ ဝတ်စားသွားလာ နေထိုင်တတ်သူလေး ဖြစ်ကြောင်း ကျနော်ပြောခဲ့ပြီးပြီ..။ အော် .. သူ့ခမျာ ဝေဒနာ မခံနိုင်ရှာလွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့ ဟု ကျနော် စိတ်ထဲ အတွေးဝင်လာသည်..။ သို့သော် နို့စို့ပေးလောက်အောင် ကျနော် သတ္တိ မရှိ..။ ဤအထိလည်း မကူညီဝံ့ပါ..။

“ ကျမကို အထင်သေးသွားလား မသိဘူး...။ ဟင်...ကိုရဲလင်း...”

“ အာ...မသေးပါဘူး...။ စောစန္ဒာက ဝေဒနာနဲ့ လူပဲ...သိပါတယ်....”

“ ကိုရဲလင်းလို ကျမကို လူတွေ နားလည်ကြရင် သိပ်ကောင်းမယ်...ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုရဲလင်းရယ်...ဒီမှာလေ..နို့ကြီးတွေက တင်းနေတာ...နှစ်ဖက်စလုံးပဲ...ကြည့်ပါအုံးရှင် ”

ပြဿနာ...ကျနော်ရင်ထဲ ဒုန်းခနဲ ဆောင့်တက်သွားမိသည်..။ တစ်အိမ်လုံး၌ ပုခက်ထဲမှ လသားခလေးငယ်နှင့် သူမရယ် ၊ ကျနော်ရယ် ပဲ ရှိတာ..။ သည်တုန်းက စောစန္ဒာ ဤမျှအထိ အရှက်ကိုတောင် မငဲ့နိုင်ပဲ နို့နှစ်လုံးကို လှန်ပြသည်ကိုပင် ကျနော် သနားမိခဲ့သည်..။ သီဟ...လိုလူမျိုးကို လက်ခံခဲ့ခြင်းကပင် စောစန္ဒာအတွက် ဘဝပျက်ခဲ့ရလေခြင်းဟုလည်း သဘောပိုက်ခါ ပိုသနားရသည်..။

“ ဘယ်သူမှ ရှိတာမှ မဟုတ်ပဲ ကိုရဲလင်းရယ်.. အားသန်သန်နဲ့ တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက် စို့ပေးစမ်းပါ ရှင်..မောင်နှမတွေပဲ ဥစ္စာ ..နော်..ကျမကို ကူညီစမ်းပါ ရှင်...”

ဖြူဝင်းတင်းကားနေသော နို့ကြီးနှစ်လုံးက အာဖရိက အမေဖုံမြစ်ဝှမ်းမှ ကပ္ပလီမကြီးများ၏ နို့ကြီးတွေအလား ကြီးမားပြောင်တင်းနေသည်..။ တစ်သားမွေး တစ်သွေးလှသော စောစန္ဒာအလှက ကျနော်ရင်ကို မရိုးသားစေရန် ဖန်တီးနေသည်..။

“ ကျ...ကျနော်...မ...မရဲ့ ..ဘူး...စိတ်မရဲ့..လို့ပါ...”

“ အမလေး...ဟဲ့ သူကလဲ...နို့စို့တာများ ခဲရင်းတာမှတ်လို့ လုပ်စမ်းပါ...အင့်...ဒီအလုံးကို အရင်စို့...စို့စမ်းပါ..ရှင်...”

ရှေ့ထိုးပေးလာသော နို့ကြီးတစ်လုံးကို ကယောင်ကတန်းဖြင့် ကျနော် စို့လိုက်မိသည်..။ နူးညံ့သော နို့အုံကြီး အထိအတွေ့ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းခနဲ ကြက်သီးတွေ ထသွားမိသည်..။

“ အ...အား...ကျွတ်...ကောင်းလိုက်တာ...ကိုရဲလင်းရယ်...အ...”

သူ့ငြီးတွားသံက တစ်မျိုးကြီးဟု စိတ်က ထင်နေသည်..။

“ အို အိုး.....ကျွတ်ကျွတ်...နာနာလေး...ကိုရဲလင်း...နာနာလေး...အင်းဟင်း.....အ..အား နာနာလေးလုပ်စမ်းပါ ကိုရဲလင်းရယ်..”

ကျနော်ကလည်း လှုပ်ရှားနေသော စိတ်ကို ချွန်းအုပ်ရင်းမှ နို့ကြီးနှစ်လုံးကို ခပ်မြန်မြန် စို့ပေးလိုက်သည်..။

“ ဟူး...ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ..ရှင်...အခုမှပဲ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့တယ်.. အဟင်းဟင်း..”

ရှက်ရယ်လေး ရယ်ရင်း မဲ့မဲ့လေး ပြောနေသော စောစန္ဒာမျက်နှာလေးမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ..တွန်းအားကြောင့်သာ ကျနော်အား အတင်းအဓမ္မ နို့စို့ခိုင်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျနော်စိတ်က အလိုလို သိနေခဲ့မိသည်..။

အော်...တစ်ခါတစ်လေ စေတနာ အကျိုး ပေး ညံ့တတ်ပါသည်..။

XX

“ ဖြန်း...ကဲ...မှတ်ထား...ဖြန်း ဖြန်း.....”

မီးခဲလေး .. ကျနော် အသဲ အသက်မက ချစ်ခဲ ရသူလေး...ကျနော် ပါးကို ဒုတိယအကြိမ် ရိုက်ပြန်ပါလေပြီ..။

“ ရဲလင်း...မင်းနောက်ကို ငါ့ညီမနဲ့ လုံးဝ မဆက်သွယ်ပါနဲ့... မင်းဇာတ်ရှုပ်ထဲမှာ ငါ့ညီမ အပါမခံနိုင်ဘူး...ရော...”

ကျနော်နှင့် ကျော်ဝေ ၊ စန်းလွင်တို့ ရပ်နေရာရှေ့သို့ ဟစ်တာချီကက်ဆက်ခွေ အနက်ကလေး ပစ်ချပေးကာ မောင်နှမနှစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်ကို ရိပ်ခနဲ မောင်းထွက်ကာ သွားကြလေသည်..။

တော်ပါသေးသည်..။ သင်္ချာဆောင် အနောက်ဖက် ခရေပင်တန်းလမ်းလေးတွင် လူရှင်းနေသည်..။ ဒီမှာပဲ...ညိုသီနှင့် ကျနော်ကလည်း တွေ့နေကျမို့ ညိုသီ ကျနော်ကို အလွယ်တကူ ရှာတွေ့ခဲ့ခြင်းပင်..။

“ မင်း...ဖြစ်လိုက်ရင် အသဲအသန်ချည်းပဲ...ရဲလင်းရာ....”

“ ဘာတွေလည်းကွာ...ငါတော့ နားမလည်တော့ဘူး...ကျော်ဝေ..မင်းမမ ကက်ဆက်ကလေး ပါတယ်မို့လား.. ဒါဖွင့်ကြည့်ရအောင်...”

သီဟ ပစ်ချပေးခဲ့သော ကက်ဆက်ခွေကို ကျနော်တို့ သုံးယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး နားထောင်မိကြသည်..။

“ အ...အား...ကျွတ် ကျွတ်...ကောင်းလိုက်တာ...ကိုရဲလင်းရယ်....”

ကျော်ဝေ ကျနော်ကို ဒေါသမျက်နှာဖြင့် ကြည့်သည်..။ စန်းလွင်က မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ကျနော်ကို ထပ်ကြည့်သည်..။

“ အို အိုး.....ကျွတ်ကျွတ်...နာနာလေး...ကိုရဲလင်း...နာနာလေး လုပ်စမ်းပါ..ကိုရဲလင်းရာ....အ...အ..ကျွတ်ကျွတ်...ကောင်းလိုက်တာ..ကိုရဲလင်းရယ်..”

“အာ...နာနာလေး...လုပ်စမ်းပါ...အ...အ.. ချောက်...”

ကျော်ဝေ ကက်ဆက်ကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။။

“မင်းလိုကောင်မျိုး သတ်ပစ်ဖို့...တောင် ကောင်းသေးတယ်...သီဟ ကျတော့ မိုးလား ကဲလား...တရားတွေချပြီး...”

“ငါတော့ အရမ်း အံ့...ကြတယ် ရဲလင်း... တကယ်...”

ကျော်ဝေနှင့် စန်းလွင်ကို ကျနော် မကြည့်...။ မျက်စေ့ထဲ၌ သနားစဖွယ် ကောင်းလှပြီ ထင်ထားခဲ့သော စောစန္ဒာမျက်နှာကို သူရဲမ အမြင်မျိုး ကျနော် မြင်လာတော့သည်...။

“မင်းတို့... ငါရှင်းပြတာကို နားထောင်ပြီး ရင် ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်.. ကျော်ဝေ...အဖြစ်က ဒီလိုပါ...”

စောစန္ဒာနှင့် ကျနော် အဖြစ်အပျက် အကျဉ်းချုံး ပြောပြလိုက်သည်...။

“ဟ...စောစန္ဒာက ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်ရတာလဲ ကွာ...”

“ညံ့...လိုက်တာ...စန်းလွင်ရာ... သီဟ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပြန်ပြီး စည်းရုံးလို့ နေမှာပေါ့ကွ...”

“ဒါဆို...ညိုသီ...ကို ဒီအကြောင်း အစုံအလင် ရှင်းပြဖို့ လိုပြီ...ကျော်ဝေ...”

“သီဟ...သူ့ညီမကို တစ်နေရာ ပို့ထားရင် ဒုက္ခ...”

“ခွေးမသား... သီဟ...ဒို့ကို ဒီကောင် ပညာပြတာ...သိကြသေးတာပေါ့ ... ကွာ...”

ကျနော် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘာမျှ ပြန်မပြောမိတော့...။ ချစ်သော ညိုသီ ကျနော်အပေါ်၌ အထင် အလွဲကြီး လွဲသွားပြန်ပြီပို...စိတ်ထဲ၌ တင်းကြပ်မွန်းနှစ်နေသည်...။

တဆစ်ဆစ် နာကျင်လွန်းသော နှလုံးသားမှ ဝေဒနာကို ကျနော် ဘယ်ပုံ ကုစားရပါမည်နည်း...။ စိတ်ထဲမှာ...အားလုံး ဝေဝါးနေဆဲ...။

“ညိုသီ.. ရန်ကုန်မှာပဲ ရှိနေတယ်.. ရဲလင်း..သီဟက သူ့အဖေတစ်ယောက်နဲ့ ကျောင်းပို့...ကျောင်းကြို လုပ်ခိုင်းထားတယ်...တဲ့...”

“မင်း..သတင်းက ဘယ်ရပ်ကွက် ကလဲ..”

ဆေးပေါ့လိပ်ကို အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်ရင်း စန်းလွင်က မေးသည်။။

“ဟဲဟဲ...မင်းတို့က ငါ့ကို အထင်သေးကြတာကိုး... ကွ... ဟဲဟဲ...မမနွယ်နဲ့ ညိုသီအဖေက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ကွ...။ ငါက ညိုသီနဲ့ ရဲလင်း ပြဿနာကို ပြောပြလို့ မမနွယ် ..စိတ်မကောင်းဘူး.. ညိုသီအဖေကလဲ ခုမှ နှစ်ဆယ်...ခုနှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာဟ...အပျိုပဲ.. ဒီတော့ စန်းလွင် အဲဒါ.. မင်းအပိုင်း..”

“ဟေ့ကောင် .. အရူးမထနဲ့ ... ပြဿနာက မရှင်းပဲ ပိုပြီး ရှုပ်လှာမှ .. ဒုက္ခတွေ့တသိကြီး တွေ့အုံးမယ်..”

“ရပါတယ်.. စန်းလွင်ရာ နောင်တော် နောင်တော်ကြီးတွေရဲ့ သမရိုးကျ နည်းတွေ အများကြီးပါ..ဟ..ဒီမှာ မနက်ဖြန် မင်းနဲ့ငါ ဒေသကောလိပ်ထဲ သွားကြမယ်.. ”

“ ဘာလုပ်ဖို့လဲ...ကလပ်စ် ဖျက်ပြီး လစ်မှာလား..”

“ ဟာ...အရေးတကြီး အချိန်လေကွာ...ဘာလဲ မင်းက စောင်းတီးပြီး သီချင်းဆိုနေချင်သေးလို့လား... ”

သူတို့နှစ်ယောက် အချီအချ ပြောနေကြသည်ကို ကျနော် ကြားနေသော်လည်း ကျနော် စိတ်မဝင်စားပါ။။ အပြင်၌ ခပ်သဲသဲလေး ရွာနေသော မိုးဖွားလေးများကိုသာ ကျနော် ဆွေးမြေ့ ကြေကွဲစွာ ကြည့်နေမိသည်။။ မိုးတွေရွာတိုင်း သတိရလိုက်တာ..ခလေးရယ်..။

-----x-----x-----

“ တဆိတ်..ကူညီပါလား..ဗျာ...”

“ ရှင်...”

“ ညီမက ကျောင်းသူထင်ပါတယ်.. ဟို..အစ်ကို့ရဲ့ ညီမတစ်ယောက် ဒီဒေသကောလိပ်မှာ တက်နေပါတယ်... သူ့နံမယ်က ဖြူနှင်းဝေတဲ့...အဲဒါ ဒီအခန်း..”

“ အို...ဒါက စာသင်ဆောင်တွေရှင့်....”

“ အော်...အစ်ကိုက ..ဟိုး မြင်းခြံဘက်က လာတာပါ.. ”

“ မိန်းကလေးဆောင်တွေက ဟိုဖက်မှာ ရှိတယ်လေ..သွားမေးကြည့်ပါလား..”

စန်းလွင် ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာနာမည်တစ်လုံးကို ခုတုံးလုပ်၍ ညိုသီအင်္ဂါနှင့် စတင် စကားပြောဖြစ်ခဲ့သည်။။ တစ်ရက်....အင်း...ရက်ရှည်စီမံကိန်းဆိုတော့ အတော်လေးတော့ စိတ်ရှည်ရှည် ထားရမှာပဲလေ...။

“ ဟော...ညီမ နဲ့ပဲ တွေ့ပြန်ပြီ..ဟဲ ဟဲ..”

“ အစ်ကို့ ညီမကို ရှာလို့ တွေ့ပြီလား...ဟင်....”

“ တွေ့ပြီ..တွေ့ပြီ သူက ဟို စံရိပ်ငြိမ်မှာ အဆောင်ငါးနေတာတဲ့..လေ...အစ်ကို့နံမယ်က သန်းလွင်ပါ... ခုတော့ ဒီတက္ကသိုလ်ဝင်းထဲမှာပဲ အလုပ်ရပြီလေ..မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ကျောင်းထားရတာ စိတ်မချလို့ ညီမရေ.. အစ်ကို့ဒုက္ခကလဲ ကြီးပါ..။ ကျောင်းတက် ကျောင်းဆင်း အလုပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်...ဒါနဲ့ ညီမ နံမယ်က..”

“ အဟင်း...ထားထားပေါ...အစ်ကို့... ညီမလဲ..အစ်ကို့လိုပဲ တူမလေးတစ်ယောက်ကို ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြို လုပ်နေရတာပါ..”

“ ကဲ.ဗျာ..၊ ဘဝတွေက တူမှတူတတ်လွန်း..ဟဲဟဲ...”

“ အင်းနော်...ဒီမှာ ကော်ဖီဗူးပါတယ်...”

“ ဟာ...အတော်ပဲ...အစ်ကို့မှာ ကိတ်တစ်လုံး ပါတယ်...အိုကေပဲ...”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောသံက ငြိမ်းချမ်းရေး စာချုပ် ချုပ်ဆိုပွဲက လက်ခုပ်သံတွေထက် သာယာခဲ့တယ်ဆိုပဲ..။

“ ဟယ်...မနွယ်...ကျောင်းထဲ ဘာလာလုပ်..”

“ ကြည့်စမ်း...ထားထား..ညည်းအိမ်ထောင်ကျမှန်းတောင် မသိဘူး...အရမ်းဆိုးတာပဲ..ဘာလို့ ဖိတ်စာ မပို့တာလဲ...”

“ ဟာ....မနွယ်ကလဲ...”

“ ဒီမှာရှင့်...ကျမနဲ့ ထားထားက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ သိလား ...လမ်းမှာတွေ့ရင် ကွင်းရှောင်သွားနော်
...အဟင်း...သွားအုံးမယ်..ထားထားရေ..ခလေး ကင်ပွန်းတပ်မှ လာခဲ့မယ်....”

ဒါက ဒါရိုက်တာ ကျော်ဝေရဲ့ ပီပြင်သော ရိုက်ချက်..။ ထားထားဝေ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးနှင့် ..။
နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဒါရိုက်တာကိုယ်တိုင် တစ်ခန်းဝင်ပါသော ဇာတ်ဝင်ခန်းကိုလဲ အပီအပြင် သရုပ်ဆောင်ပြန်သည်..။

“ ဟေး.....ကိုလွင် ကြည့်စမ်း..ကျောင်းပြီးကတည်းက မင်းနဲ့ ကွဲသွားလိုက်တာ...ခု
အိမ်ထောင်ကျနေပြီပေါ့လေ....မင်းတို့လင်မယားကို တွေ့မှ သတိရတယ်..။ ဟိုကောင်လေ..အောင်ဆွေကြီးလဲ
ခလေးတွေတောင် ရနေပြီဟာ... ဒါပေမယ့် မင်းတို့လို သူဌေးမဟုတ်တော့
မချောင်လည်ကြဘူး...သွားအုံးမယ်...ညီမကလဲ...တွေ့ရင်ခေါ်ပေါ့ကွာ....”

ဒါပဲ...ဒါရိုက်တာ မနားတမ်း ကန်သွင်းလိုက်တဲ့ဘော...ဝိုးထဲကို တန်းဝင်တာပဲ..။

“ ကျမတော့ စိတ်တောင် ညစ်လာပြီ...ကိုသန်းလွင်..ရယ်...”

ထားထားက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလေးဖြင့် ပြောသောအခါ ..သန်းလွင်က တည်ကြည်ခန့်ညားသော လေသံမျိုးဖြင့် ...

“ အစ်ကိုတော့ ပျော်တယ်....ထားရယ်...”

“ အိုး....ဘာကိုလဲ....လို့.....”

“ သူတို့ထင်သလိုသာ ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့....”

“ အစ်ကို..နော်...ဒီက ရိုးရိုးခင်တာဟာ ကို...”

“ အင်း...ကြည့်ရသေးတာပေါ့လေ...”

“ ဘာပြောတယ်...ဟွန်း...”

“ ဟန်ဆောင်ခြင်းဟာ လိမ်လည်ခြင်းတစ်မျိုးတဲ့...”

“ အညာသားက စကားတတ်တယ်...နော်...”

“ အညာသားလဲ နှလုံးသားနဲ့ပါ...ထားရယ်...”

ဆိုပါတော့...ကျော်ဝေ ရိုက်သွင်းထားသော အကွက်ထဲသို့ ကွက်တိဝင်လာသော ထားထားတစ်ယောက်။ ထားထားဝေ အလှကို ကျနော် စာမဖွဲ့လိုပါ။။ ယောက်ျားတစ်ယောက် နှစ်ခါပြန်ကြည့်ရသော တင်ပါးကြီးများကို တော့ ကျနော်တို့ အသိအမှတ်ပြုကြရမည်ထင်သည်။။ အပျိုကြီးများစတိုင်အတိုင်း အိန္ဒြေကြီးကတော့ ရှစ်ပိဿာခန့် အမြဲ ရွက်ထားရှာသည်။။ သို့သော် စန်းလွင်နှင့် ဆုံဆည်းလေတိုင်း ထားထားဝေ မျက်လုံးလေးများ ဝင်းဝင်းလက်နေကြသည်။။ ထာဝစဉ်လို တည်ငြိမ်နေသော ထားထားဝေတစ်ယောက် စန်းလွင်နောက်ကျလျှင် မသိမသာ ကားလမ်းဆီသို့ ငေးမောနေတတ်သည်။။ ဤသည်ကိုကြည့်ပြီး ကျနော်နှင့် ကျော်ဝေက တားဝက်ထိနေပြီဖြစ်ကြောင်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အချက်ပြ လက်မထောင်ပြလေ့ ရှိကြသည်။။

“ ဒါ...အစ်ကို့ခြံလေ...ထား...ပန်းအစုံ ရှိတယ်...အဓိက စိုက်တာက စပယ်ပန်းပါ..ဖောက်သည်တွေလည်း အမြဲလာဝယ်ကြတယ်...”

“ အစ်ကိုက သူဌေးလေးပေါ့...နော်...”

“သူဌေးကတော်လေးကလဲ...ဒီမှာ အမြဲလာနေချင် နေလေ...”

“ ဟွန်း.....သွားပါ...ရည်းစားလဲ မဖြစ်သေးပဲနဲ့.....”

“ ဟာ..ဟုတ်လား.....အစ်ကိုက ဖြစ်နေပြီ ထင်တာ...”

“အံ့မယ်...လူလည်ကြီး...ဟင်း.....သူ့လဲ အဖြေမပေးရသေးပဲနဲ့.....”

“ အစ်ကိုခေါ်တဲ့ နောက်တောင် လိုက်လာပြီပဲ ထားရယ်.....”

ကျော်ဝေမှာထားသည် အတိုင်း စန်းလွင် လက်ကမြန်သည်။။ ထားထားကိုယ်လုံးလေးကို သိမ်းကျုံးပွေ့လိုက်သည်။။

“ ဟာ...ဟေ့အေး...အစ်ကိုရာ...အဲလိုတော့ မလုပ်နဲ့ နော်...”

“ စိတ်ဆိုးလား...ထားရယ်...”

“ ဆိုးတာပေါ့.....လို့.....သွား..ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး.....”

ထားထားက စန်းလွင်ကို တွန်းထားခဲ့ပြီး စပယ်ရုံပန်းတန်းကြားထဲ ခလေးတစ်ယောက်လို ဝင်ပြေးသည်။။ စန်းလွင်က

နောက်မှ ပြေးလိုက်ရင်း ခြံထောင့်အကောက်တွင် အမိဖမ်းလိုက်သည်..။

“ လွှတ်ကွာ.....အစ်ကို...ထားထား စိတ်ဆိုးမှာနော်...”

“ ဆိုးချင်လည်း ဆိုးတော့ ထားထားရယ်...ချစ်တယ်ကွာ.....ချစ်တယ်....”

“ အာ...ဒုက္ခပါပဲ...ဟိတ်...အဲလို အနိုင်မကျင့်နဲ့နော်...ထား ငိုမှာသိလား...ဟာ...အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ..လို့....”

အကြားအမြင်များစွာ သင်တန်းဆင်းထားသော စန်းလွင်လက်ကြီးများက ထားထားနို့ကြီးများကို အုပ်ကိုင်ကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ပွတ်သပ် ဆုပ်နယ်ပေးရင်း နှုတ်ခမ်းအစုံကိုလည်း ဖိကပ်စုပ်နမ်းသည်..။ ထားထားရင်တွေ တသိမ် သိမ် တုန်သွားဟန်ဖြင့် ဝါးရွက်ကြွေလေးများ ကြားလဲကျသွားရှာသည်..။

စန်းလွင်ကလည်း ဆရာဆရာကြီးများ သင်တန်း ဆင်းပြီးပြီ..။ တစ်ပြားသားမှ နောက်မဆုတ်ပဲ ထားထားကိုယ်လေးပေါ်မှ ဖိအုပ်ခွစီးထားကာ သူ့ဖင်ကြီးကို ထားထားပေါင်ကြားထဲသို့ သူ့လီးကြီးသွင်းပြီး အသလွတ်ကြီး ညောင့်လေသည်..။ တစ်နည်းအားဖြင့် ထားထားစိတ်ကို နှိုးဆွလိုက်ခြင်းပင်..။ မိန်းမဇီအတိုင်း ထားထားပေါင်ကြီးများ ကားထွက်သွားသည်..။ စန်းလွင်က တစ်ဆင့်တက်၏ ။ လုံချည်အတွင်းမှ မာတောင်နေပြီ ဖြစ်သော သူ့လီးကြီးကို ထားထားစောက်ဖုတ်လေးသို့ မှန်းပြီး ထောက်ခါ ဆောင့်ပေးလိုက်ရာ ...ထားထားမှာ ကာမစိတ်များ နိုးထလာပြီး စန်းလွင်ခါးကို ဒူးနှစ်ချောင်းထောင်၍ ညှပ်လိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါမှ စန်းလွင်က ထားထားထမီအောက်စလေးကို ဂမူးရှူးထိုး ဆွဲလှန်ပစ်လိုက်လေရာ...ပေါင်လုံးကြီးများမှာ ထိကပ်မတတ်ကြီးမားနေပြီး ဖင်သားကြီးများမှာလည်း ဖြူဖွေးအိစက်စွာ...အသားချင်းထိမိလိုက်ကြလေသည်..။ နှစ်ဦးသား အသက်ရှူသံများ လှိုင်းထန်လာသည်..။ ထားထားဝေ၏ ဘဲဥပုံမျက်နှာလေးမှာ နီရဲပြီး ရှက်စိတ်ဖြင့် မျက်လုံးကို မှိတ်ထား၏ ။ စန်းလွင်က စေ့ကပ်နေသော ပေါင်နှစ်လုံးကြားသို့ သူ့လီးပူပူနွေးနွေးကြီးကို ထိုးသွင်းကာ ညောင့်ပေးလိုက်ရာ... ထားထားထံမှ ဖားဖိုထိုးသကဲ့သို့သော အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရလေသည်..။ စန်းလွင်၏ လက်တစ်ဖက်က ထားထားနို့ကြီးများကို ဆုတ်နယ်ပေးနေသည်..နည်းတူ ကျန်လက်တစ်ဖက်က စောက်ဖုတ်ကို ပွတ်သပ်ဖြုတ်လျက် ထိုးမွှေပေးလိုက်လေသည်..။

“ ဟင့်.....အင်း ”

အသက်ရှူထုတ်သော အသံဂူညှပ်ရှည်လေးတစ်ချက်သာ ထားထားထံမှ ထွက်ပေါ်လာသည်..။ ကလန်ကဆန်ဖြင့် ခုခံကာကွယ်ခြင်း ဘာတစ်ခုမျှ မပြုရှာတော့..။ စန်းလွင်စိတ်ကြိုက်နူးနပ်ပြီးသွားသောအခါ ထားထားဒူးနှစ်ဖက်ကို သူ့ပေါင်ပေါ်သို့ ကန့်လန့်ဖြတ် ဆွဲတင်လိုက်သည်..။

ထိုအခါ ထားထားစောက်ဖုတ်ကြီးထဲမှ အပျိုစင် ပါကင်စောက်ပတ် ရနံ့လေးက ထောင်းခနဲ စန်းလွင်နှာခေါင်းဝသို့ ဝင်လာသည်..။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဖြစ်သော်လည်း ရိုးသားကြီးစားသော စန်းလွင်အဖို့ မိန်းမစောက်ပတ်ကို ပထမဆုံးနီးကပ်စွာ မြင်ဖူးခြင်းပင်ဖြစ်ရာ...ထားထား၏ စောက်ဖုတ်ကြီးအား အသေအချာငုံ့ကြည့်ရင်းက လီးကြီးကို ကိုင်ထည့်လိုက်သည်..။

“ အား.....အိ.....အင့်.....အင်း.....”

ထားထားထံမှ အသက်အောင့်လိုက်သောအသံလေး ထွက်လာကာ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း တုံ့ရီနေသည်..။ စောင်းထားသော

ခေါင်းလေးကြောင့် ဘာမှန်းမသိဘဲ ကျလာသောမျက်ရည်များက မျက်လုံးအိမ်ထောင့်မှ စီးကျလာနေပေသည်..။

“ ဘာလို့ ငိုရတာလဲ...ထားရယ်...”

“ ဟင့်.....ရှက်...ရှက်လို့ပါ...အစ်ကိုရယ်...”

“ အော်...အပျိုမလေးတွေ ရှက်ရင်လဲ ငိုတာပါပဲလား...လူကြီးတွေ ရှက်တော့ ရိတယ် ဆို...”

“ အစ်ကို လိုးမယ်နော်...ထား.....”

“ အင်း...အင်း.....”

နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို ပူးကပ်စုချွန်ရင်း ထားထားခေါင်းငြိမ်သည်..။ လီးနှင့်စောက်ပတ် ပထမဆုံး ထိမိကြသောအရသာကို နှစ်ယောက်စလုံး အခုမှ စတင်ခံစားဖူးကြရသည်..။

စန်းလွင်လက်က ဘော်လီအကျီထဲမှ နို့ကြီးများကို ညင်သာစွာ နှိုက်ထုတ်ယူလိုက်သည်..။ နို့ကြီးများက နေမထိ လေမထိ နှင့် ဖွေးဥနေသည်..။ သင်းချိုသော နို့ကြီးနှစ်လုံးကို စန်းလွင် ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး ဖိနမ်းပြီးမှ နို့သီးခေါင်းလေးများကို လျှာဖြင့် ကလိပေးသည်..။

ထားထားမှာ ဝါးရွက်ကြွေများပေါ်၌ တလူးလူးတလွန် လွန်ဖြင့် အဖျားတက်သလို တဟင်းဟင်းငြီးတွားနေရရှာလေသည်..။ တစ်ခါတစ်လေ... အောက်မှ ဖင်ကြီးကြွကြွတက်လာပြီး တေ့ရုံ တေ့ထားသော လီးကြီးအား လှမ်းလှမ်း ဟတ်သကဲ့သို့ ကော့ဆောင့်နေသည်..။

“ မြန်မြန်လုပ်ပါ...သေတော့မယ်...သိလား...အဟင့်.....”

တိုးတိုးမှ တကယ်တိုးတိုးလေး...ငြီးပြောလေးပြောသည်..။ သည်တော့မှ စန်းလွင်က လီးကို တစ်ထစ် လိုးသွင်းလိုက်သည်..။

“ ဖြစ်.....ဖြစ်...ပလွတ်...”

လီးက ထိပ်မှာအရည်များ စိုရွှဲနေပြီး စေ့ကပ်နေသော စောက်ဖုတ်အကွဲကြောင်းကြီး အတိုင်း ချော်ထွက်သွားသည်..။

“ ကျွတ်...ဘယ်လိုမှန်း မသိဘူး...ဟင့်...ဟင့်.....”

ထားထားစိတ်မရှည်စွာဖြင့် စန်းလွင်ပုခုံးကို လက်သီးဆုပ်လေးဖြင့် ထုလေသည်..။ စန်းလွင် ဒုတိယအကြိမ် သွင်းလိုက်ပြန်သည်..။

“ မြွတ်...ပလွတ်...ဖြစ်.....ဖြစ်...”

လီးကြီးကသာ ကောက်ဝင်သွားပြီး စောက်ခေါင်းထဲသို့ မဝင် ။

“ အာ...ဟာ...အဟင့်.....ဟင့်...”

ထားထားမှာ တစ်ကိုယ်လုံး တုံ့ခါပြီး အနေရခက်နေပြီ ဖြစ်သည်..။ စင်စစ် စန်းလွင်မှာ အမြင်သာရှိပြီး တစ်ခါမျှ မလိုးဖူး..။ ယခု သူ

စွတ်အတင်းလိုးထည် နေသည်မှာ စောက်စိလေးတပိုက်ရှိ စောက်ပတ်အထက်ပိုင်းကို လိုးသွင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။။
စန်းလွင်နဖူးတွင် ချွေးများသီးလာနေသည်။။ ထားထားမှာ အပျိုစစ်စစ်လေးဖြစ်လေရာ..တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ယခုကဲ့သို့ မခံဖူးပေရာ...။

“ အပေါက်မှမတည်ပဲ...ကိုင်သွင်းပါလား...” ... စသည်ဖြင့် ပါးစပ်မှ မထွက်ပဲ.... “ အာ..ဟာ...အဟင့်....” ဟူသော စိတ်မရှည်သံကလေးများကိုသာ ပြုနိုင်လေသည်။။ နောက်ဆုံး စန်းလွင်... စေ့ကပ်နေသော စောက်ဖုတ်နှုတ်ခမ်းသားကြီးကို လက်မနှစ်ဖက်ဖြင့် ဖြဲလိုက်သည်။။

“ ပြတ်..” ကနဲ စောက်ပတ်နှစ်ခြမ်း ကွဲသွားသည်။။ ထိုအခါမှ ရှူးပေါက်သော စောက်စိအောက်နားမှ သားအိမ်လမ်းကြောင်းရဲကြီးကို တွေ့လိုက်လေသည်။။ အတွင်းသားများက ရဲရဲနီနေသော်လည်း စောက်ဖုတ်နှုတ်ခမ်းသားကြီး အောက်ခြေမှ အသားအရည်မှာ သွားဖုံးသားကဲ့သို့ ခပ်မာမာ ခပ်တင်းတင်းဖြင့် အညိုရောင်သန်းသန်းလေး ဖြစ်နေသည်။။ စန်းလွင်.. စောက်ပတ်ကို သုတေသန လုပ်အပြီး၌ သူ့လီးကြီးအား အဂေခွံဖြူပြီး စောက်ခေါင်းဝသို့ တေ့ကာ လိုးသွင်းလိုက်လေတော့သည်။။

“ မြတ်...အမေ့....”

ကြိမ်တို့လိုက်သော နွားနယ် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပူထူရှိန်းဖိန်းပြီး တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသေးသော ကာမအရသာကို စတင်ခံစားလိုက်ရလေသည်။။
စောက်ခေါင်းထဲသို့ လီးကြီးဝင်လိုက်သည်နှင့် ထားထားတစ်ကိုယ်လုံးရှိ ကြွက်သားများ တင်းကနဲ ကျစ်မာသွားကြသည်။။ ပူပူနွေးနွေးကြီး ဝင်လာသော လီးကြီးအရသာမှာလည်း စွဲမက်စဖွယ် ချိုအိသောအရသာကို ပေးစွမ်းနေသည်။။ တကယ်ဆို စန်းလွင်သည် ဒေါင်ကောင်းပြီး ကြွက်သားအဖုအထစ်များဖြင့် ခန့်ညားသော ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ထားထားမှာ အိပ်ရာဝင်တိုင်း စိတ်ကူးထဲ၌ စန်းလွင်၏ အလိုကို ခံကြည့်စမြဲ ဖြစ်သည်။။ တစ်ခါတစ်လေစောက်ရေကြည်များ စိုရွှဲပေကျနေသော စောက်ဖုတ်ကြီးထဲသို့ လက်ကိုထိုးမေ့ရင်းဖြင့် အာသာဖြေခဲ ရပေါင်းလည်း မရေတွက်နိုင်တော့...။ ယခုတော့ တင်းပြည့်ကြပ်ပြည့် အလုံးအထည်ကြီးနှင့် လက်တွေ့အလိုခံနေရပြီဆိုတော့ အမယ်မင်း...ဘာဆိုဘာမှ အရသာမခံနိုင်...ကောင်းသည်။။ သိပ်ကောင်းသည်။။ ဆိုတာလောက်ပဲ ခံနေမိပြီး ရှက်စိတ်ကြောင့် အရာရာ ဝေဝါးနေပါပေါ့လား...။

“ မြတ်...မြတ်...စွပ်...စွပ်...မြတ်...”

“ အား...အ.....အ.....ဖြေးဖြေး...အစ်ကို..အား..နာတယ်.....နာတယ်...”

မိန်းကလေး ၇၅ ရာခိုင်နှုံး လိုးရင်နာမည်ဆိုသည်ကို လက်ခံထား၍လားမသိ..။ နည်းနည်းပါးပါး နာလျင်လဲ နာတယ် နာတယ်.. နှင့် သူတို့ ငြီးတွားတတ်ကြသည်။။ စင်စစ်က ဤမျှလောက် နာကျင်ခြင်း မဟုတ်ချေ..။

“ မြတ်...မြတ်...စွပ်...စွပ်...ဖတ်...ဖတ်...မြတ်.....”

စန်းလွင်ဝှေးစိကြီးက ဝှေးပြင်းကျ.. တွဲကျနေသည်က တထွေးကြီး..။ ဆောင့်လိုးလိုက်တိုင်း ဝှေးစိက ထားထားဖင်ဖြူဖြူကြီးကို သွားပြီး ရိုက်ရိုက်မိလေသည်။။ ဤသို့ ဝှေးဥကြီးက လွှဲရိုက်နေသည်ကလည်း ထားထားအတွက် ကာမစိတ်အရှိန် တိုးမြှင့်ပေးစေသည်။။

စောက်ခေါင်းတစ်ခုလုံး အိမ်ပြီး အကြောပေါင်းတစ်သောင်းခြောက်ထောင်ကို ကာမအရသာ ပေးနိုင်သော လီးကြီးမှာ စွဲမက်စရာ ကောင်းနေသည်။။ လီးကြီးအဝင် အထွက်မှန်လာသလို ထားထားကလည်း စောက်ခေါင်းအတွင်း နေရာမလပ် ထိုးမိစေရန် ဖင်ကြီးကို ဘယ်လူးလိုက် ညာလိုမိ လိုက် ခံပေးတတ်လာသည်။။ တစ်ခါတစ်ရံ ထုတ်ခနဲ ထိုးမိလိုးမိလိုက်သော စောက်ခေါင်းထဲမှ အရာတစ်ခုကြောင့် မျက်တောင်လေးများ မှေးခနဲ ပြိုဆင်းပိတ်ကျသွားတတ်သေးသည်။။

နာတာအောင့်တာမျိုး မဟုတ်ပဲ.. ကျင်ခနဲ သေးပေါက်ချင်စိတ် ဖြစ်လာစေသော ခံစားမှု ဖြစ်သည်။။ စန်းလွင်မှာလည်း ဤသို့ (ဘာမှန်းမသိသော) အဖုအထစ်ကလေးကို လီးထိပ်ဖြင့် မှန်း၍ ထပ်ခါ ထပ်ခါ လိုးနေရသည်ကို အရသာတွေ့လာသည်။။ အတန်ကြာ ညောင့်လိုးနေရာမှ စန်းလွင်က ထားထားခြေနစ်ချောင်းကို စေ့ကပ်ပြီး တန်းတန်းစင်း ချလိုက်သည်။။ လီးကိုမူ မချွတ်ပဲ ခြေနစ်ချောင်းကျော်၍ ထားထားကိုယ်ပေါ်သို့ ကန့်လန့်ဖြတ် (ကြက်ခြေခတ်) ပုံစံမျိုးဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင် လက်ထောက်ကာ တစွတ်စွတ် ဆောင့်လိုးနေလေသည်။။

ခူးထောင်ပေါင်ကားလိုးသကဲ့သို့ မထိသော်လည်း လီးအဝင်အထွက် မြန်ဆန်လွန်းသည်။ စောက်ဖုတ်ကြီးမှာ သိမ်သိမ်ခါပြီး စန်းလွင်ဆီးခုံကြီးနှင့် ဖိကပ်လိုက်တိုင်း ဘေးသို့ပြားပြီး ကားကားသွားလေသည်။။

လီးကြီးမှာ အဆုံးအထိ စိုက်ဝင်သွားပြီး .. သားအိမ်နှုတ်ခမ်းကိုသာ အဆုံးထောက်မိလေသည်။။ ထိုသို့ အတန်ကြာလိုးပြီး စန်းလွင်က ထားထားနို့ကြီးနှစ်လုံးကို စိုက်ဝင်ကာ ဆန့်ထားသော ထားထားပေါင်ကြီးများပေါ်၌ ဖင်ထိုင်ကာ ဆောင့်ကြောင့်အနေအထားဖြင့် ဒလစပ် ဆောင့်လိုးလိုက်ပြီး သုတ်ရေများကို ထားထားစောက်ဖုတ်လေးထဲသို့ ပန်းသွင်းလိုက်ရာ.. နွေးခနဲ နွေးခနဲ ပူဆင်းသွားသော စန်းလွင်သုတ်ရေများနှင့် အပြိုင် ထားထားကလည်း ပြစ်ချဲ့သော သုတ်ရည်များကို အားပါးတရ ပန်းထုတ်ခါ စိုက် စိုက်ဝင်လာသော လီးကြီးကို အောက်မှ တဆတ်ဆတ် ကော့တင်ပစ်ဆောင့် လိုက်လေတော့သည်။။

+++++

“ ရှင်...ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကြိုးစား ကြိုးစား ကျမကို လုံးဝပြန်ပြီး ဆက်လို့ရလိမ့်မယ် မထင်ပါနဲ့...ကိုရဲလင်း...”

“ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်ရက်စက်ရတာလဲ..ချာတိတ်ရယ်...”

“ အဟင်းဟင်း...မိန်းမတွေ ပေါပါတယ်...ကိုရဲလင်း ကျမတစ်ယောက်ထဲ ဒါပါတာ မဟုတ်ဘူး... ကျမ ရိုင်းသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ...”

ညိုသီက သူမပေါင်ကြားသို့ မေးဆတ်ပြရင်းပြောလိုက်သည်။။ အော်...စော်ကားရက်လေခြင်း...။

“ ဒီမှာ ညိုသီ...အချစ်နဲ့ ကာမကို မင်းဘယ်လို နားလည်နေလဲ..ဟင်..”

“ ရှင်တို့ ချစ်တယ်ဆိုတာ လိုးဖို့ပဲ မဟုတ်လား...ကာမစပ်ယှက်တာကို ဖုံးကွယ်ပြီး ပြောနေကြတာပဲ မှတ်လား...”

“ တော်တော့ ညိုသီ...သိပ်လှတဲ့ မင်းပါးစပ်က ဒီလောက်ညစ်ပတ်တဲ့ စကားတွေ ထွက်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ခဲ့မိဘူး...ငါ ချစ်တာက ညိုသီ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး..။ ဒါပဲ...စောက်ပတ်ပါရင် ပြီးစတမ်း လီးပါရင် ပြီးစတမ်း ဆိုရင် ဒီနေ့လူ့လောကမှာ သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်မယ် ၊ ဟိုလူနဲ့တော့ မယူဘူး..ဆိုတဲ့ ပြဿနာတွေ ဘယ်ရှိကြတော့မှာလဲ...”

ကျနော် စကားကို အပေါက်အလမ်းတည့်အောင် မနည်းကြိုးစား ပြီးပြောနေရသည်။။ အထင်တကြီး အမြတ်တနိုး ထားခဲ့ရသော ညိုသီ များစွာ အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျသော စကား ပြောထွက်ရက်ပြီပဲ...။ ရက်စက်ယုတ်မာသော အတွေးအခေါ် အညစ်အထေးများဖြင့် ရစ်ပတ်ဖုံးလွှမ်းနေသော သင်းတို့မောင်နမသည် ကျနော်အား ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ပေးခဲ့ကြသည်...။ လူ့လောက မှ ကျနော် ထွက်ခွာသွားခဲ့လျှင် သူတို့ ရိမောကြလိမ့်မည်၊ ရွှင်လန်းကြလိမ့်မည်...။ ချစ်ခဲသလောက်

ရက်စက်ပြလိုက်ပြီပဲ ညိုသီ..။

မိုးရိပ်တွေ တက်လာနေသည်..။ မိုးသက်လေကလည်း စနေထောင့်မှ အပြင်းချီတက်လာနေသည်..။ ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ် မပါသဖြင့် ဆံပင်တို့က လေမှာ ဝဲလွင့်နေသည်..။ ကျောက်ရေတွင်း ဂဝံကုန်းထက်၌ ဆူဖူကီး ဆိုင်ကယ်လေးကို စက်နှိုး၍ ချောက်ကမ်းပါးဘက်သို့ ဦးတည်ထားသည်..။

အပေါ်စီးမှ နေ၍ မြောက်ဥက္ကလာဘက်ရှိ ရပ်ကွက်များကို မြင်နေရသည်..။ ဟိုးအဝေးမှာ လယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်းတွေ...။ ကျနော် မျက်ဝန်းမှာတော့ မျက်ရည်ပူတို့ အိုင်ထွန်းနေသည်..။ မိုးသည်းသည်းထန်ထန် ရွာလာသည်..။ ဆိုင်ကယ်စီးလေ ကျင့်ရင်း ကျနော်... ချောက်ထဲသို့ ကျပြီးသေပြီဆိုသော သတင်းကို ကြားလိုက်လျှင် ညိုသီ ပျော်သွားလိမ့် မည်..။ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ခုန်ကာ ခုန်ကာ ပျော်လိမ့် မည်..။ ပျော်ရစ်တော့...အချစ်လေးရေး...။ ဝူးကနဲ စက်ရှိန်ကို မြှင့်...ကလပ်ကို ဆွဲညှစ်ပြီး ဘယ်ခြေထောက်က ဂီယာ ဖိနှင်းလိုက်သည်..။ ဝူး...ဝေ...ဝေ...ကနဲ ဆိုင်ကယ်လေးက မြင်းရိုင်းတစ်ကောင်နယ် ကစုန်ပေါက် ထွက်သွားသည်..။ ပြေးလမ်းက ကုန်းလျော ဝေသီမြင့်မားသော ချောက်ကမ်းပါး ထိပ်မှ ဂျိုးဖြူရေပိုက်ကြီးများ ရှိရာ ဘက်သို့ စက်ကုန်ဖွင့်ရင်း မောင်းချလိုက်သည်..။ ချောက်ကမ်းပါးသည် တမုဟုတ်ချင်း နီးကပ်လာသည်..။ ကျနော် ဆက်ကင်းဂီယာကို နှင်းလိုက်ပြန်သည်..။ လေးညှို့မှ လွတ်လိုက်သော များတစ်စင်းပမာနယ်..။ ပျော်ရစ်တော့...မင်း ပျော်ရစ်တော့ ညိုသီ...။

“ ဝှစ်...ဝိုး...ဟာ... ” တုံ့ ဆွဲခြင်း ခံလိုက်ရသော ဝေဒနာ...။ ပြီးနောက် ကျနော် ဆိုင်ကယ်လေး လေမှာ ပျံဝဲ ထွက်သွားသည်...။

“ မင်း .. ဒီလောက်တောင် ဖွန်ကြောင်ရသလား ရဲလင်းရာ...ဟင်...”

“ သီဟ သာ မပါရင် မင်း ကာလနာတိုက်နေပြီ... သီလား.. သီဟ ဆိုင်ကယ်စီး ကျွမ်းလို့ နို့မို့ဆိုရင် နှစ်လက်မလောက်လေး အချိန်အဆ လွဲသွားတာနဲ့ အားပါးပါး မတွေးရဲဘူး... ရဲလင်း...”

ကျနော် မြက်ခင်းပေါ်၌ လဲကျနေသည်..။ ဝန်းကျင်ရှိ လူများကို တစ်ဦးချင်း ကြောင်စီစီ လိုက်ကြည့် နေမိသည်..။ ကျော်ဝေ၊ မမနွယ် ၊ စန်းလွင် ၊ ထားထား ၊ သီဟ ၊ စောစန္ဒာ ၊ ညိုသီ... မီးခဲမလေ ညိုသီ...။

“ မောင့် ဆိုင်ကယ်ကို ဘေးတိုက်ဖြတ်ပြီး အစ်ကိုသီဟ က မောင့်ကို ဆွဲချလိုက်တာ..သိရဲ့လား ..သိရဲ့လား အချစ်သူရဲကောင်းကြီး...ဟွန်း...သူများကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် သိပ်လုပ်ချင်နေတယ်...”

ကျနော် ပန်းကို ဆွဲ ဆွဲဆောင့်ပြီး ညိုသီ အော်သည်..။ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းလို့...ခြေထောက်ကလေး ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ လုပ်ပြီး အော်သည်..။

“ ဟေး...ဘယ်လိုနေသေးလဲ...ရဲလင်း...”

သီဟက ခူးထောက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ကို ချွတ်ကာ မေးသည်..။

“ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး...ခေါင်းထဲ နည်းနည်းမူးသွားရုံပါ...”

“ အေး...ရူးသွားတာ...ကွ...မင်း...ငါ တယ်ကွာ...တောက်...”

ကျော်ဝေက ကျနော် ကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ချင်လောက်အောင် ဒေါသဖြစ်နေသည်..။

“အို...ကျော်ကလဲ...လာပြန်ကြမယ်...လာ...လာ...ကိုရဲလင်း...မနွယ်တို့ ပြန်မယ်နော်...”

“ထားတို့လဲ ပြန်မယ်လေ...အစ်ကို...”

ကျော်ဝေနှင့် စန်းလွင်တို့အတွဲများ ဟွန်ဒါ ဆိုင်ကယ် အသီးသီးပေါ်တက်ခါ မောင်းထွက်သွားကြသည်။

“မင်းတို့...ဒီယမဟာ ကို စီးခဲ့ကြ...ငါနဲ့ စန္ဒာ မြောက်ဥက္ကလာကို ဒီလမ်းက ဖြတ်သွားရအုံးမယ်... ကိစ္စရှိလို့... .. ညီမလေး မြန်မြန်ပြန်ကြနော်...မိုးတွေမိပြီး ဖျားနေအုံးမယ်...ငါ...သွားမယ် ရဲလင်း...”

ကျနော် ဘာမျှ နားမလည်သလို..ခေါင်းကိုသာ ငြိမ်ပြလိုက်သည်။

“မောင်.....”

ညိုသီ ကျနော်ပုခုံးကို လှုပ်ပြီး ခေါ်သည်။

“မောင်.....ဆို...”

ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ဆင့် ခေါ်ပြန်သည်။

“ကြည့်ပါလား...သူများ ... ငိုမှာ..နော်...ဟင့်...”

ညိုသီ တကယ်ပင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာသည်။

“မောင်...ညိုသီကို မုန်းသွားပြီလား.....ဟင်...”

ညိုသီ အသံက စိုးစိုးရိမ်ရိမ် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်...။

“ညိုသီကို မုန်းဖို့ မောင့်မှာ ခွန်အား မရှိပါဘူး...ခလေးရယ်...”

“သွားပါ...ဟိုနေ့က တကယ် မုန်းသွားပြီးတော့...ဟွန်း...။ အဲဒါလေ...ကိုကျော်ဝေကြီးက ပြောခိုင်းလို့ ပြောတာ...ဟာကို...။ သူများကို ထားခဲ့တော့ ဘယ်လောက် ငိုခဲ့ရတယ် မှတ်လဲ.. သွား...မောင် မကောင်းဘူး.. ညိုသီ .. အဲဒီလောက် မောင့်ကို ပြောမလား...လို့..”

မိုးသီးမိုပေါက်များ ရွာချလိုက်ပြန်သည်။

“မောင်...ပြန်ကြစို့...ကွယ်...နော်...”

ကျနော် ..ထကာ သီဟ၏ ယမဟာ ဆိုင်ကယ်လေးကို ခွထိုင်လိုက်သည်။ ညိုသီက နောက်မှ ကယ်ရီယာပေါ်၌ အိကနဲ တက်ထိုင်သည်။

“အခုနေ...နှစ်ယောက်စလုံး ချောက်ထဲ ထိုးဆင်းမလား ညိုသီ...”

“ဟင့်အင်း...ဆင်းချင်ပါဘူး...”

ညိုသီက မျက်နှာလေး ငုံ့၍ ပြုံးစုစုလေး ပြောလိုက်သည်..။

“မောင်နဲ့ လိုက်မသေရဲ လို့လား...ညိုသီ...”

“ဟုတ်ပါဘူး...ဆို...”

“ဘာဖြစ်လို့...လဲ..”

“မောင်နဲ့ ချစ်လို့မှ..... မဝသေးတာ....”

“ခွေးမလေး...စကားသိပ်တတ်....”

“ဟေ့...လိမ်ကျအုံးမယ်...သွားကွာ...ဟိုနား ကျမှ.....”

“အရင် နေရာလေးလား...ပထမဆုံး စပြီး.....”

“သိဘူး...အို...နားရှက်စရာတွေ သူပြောအုံးမယ်...ဟွန်း...”

ကျနော် တဟားဟား ရယ်ပစ်လိုက်ခါ ဆိုင်ကယ်လေးကို မောင်းထွက်လာသည်..။ ညိုသီနှင့် စပြီး ချစ်ခဲ ရကြသော ချိုင့်ဝှမ်းလေးနားအရောက် ...ဆိုင်ကယ်ကို စက်သတ်ပစ်လိုက်သည်..။

“ကြည့်...သူ...အိုကွာ...မောင်ကလဲ.....”

ရင်းစကပ် ခါးပတ်လေးကို ကျနော် ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်..။

“ဟာ...အဝတ်တွေ မချွတ်နဲ့ မောင်ရာ...မလုပ်...ပါ...နဲ့...မောင်...ရ...”

ကျနော် နားမထောင်ပါ...။ အပေါ် အကျီ ဘလောက်စ်လေးကိုလည်း ခေါင်းပေါ်မှ ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်သည်..။ ဖြူဝင်းအိစက်သော အလှရတနာလေး နှစ်လုံး ခါရမ်း ပြီး အံကျလာသည်..။ ညိုသီ လက်ကလေး ပိုက်လိုက်ရင်း....

“လုပ်ပြီ...ကြည့်ပါလား...မောင်နော်.....ပြောလို့လဲ မရဘူး...”

အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းနေသော ညိုသီ ကိုယ်လုံးလေးအာ မိုးပေါက်ကလေးများက ပက်ဖြန်းပေးနေသည်..။ ကျနော် .. စကပ်လေးကို ထပ်မံ ဆွဲချွတ်လိုက်သည်..။

“အိုး...ဒုက္ခပါပဲ...မောင်.....ဆိုးတယ် ... ကွာ....”

ဖြူဝင်းဖောင်းမို့ နေသော ပန်းလေးနှစ်ဖက်ကို လက်အစုံဖြင့် ခြုံသိုင်းယုက်နွယ်လျက် ကြက်ခြေခတ်လေး ဖက်ထားပြီး ကျနော် အား ကိုယ်တစောင်းလေး အနေအထားဖြင့် တင်ပါးကြီးများကို လိမ်ကာလှည့်လိုက်ရာ ဝှမ်းဆိုင်ဝှမ်းခဲကြီးပမာ

ဖွေးဥနေသော တင်ပါးကြီးများ သေးကျဉ်းသော ခါးလေးမှ ကားစွင့် တုံအိနေပြီး ပေါင်တန်ကြီးနှစ်ချောင်းက ကာမစိတ်များကို တရိုက်ရိုက် တောက်လောင်လာစေသည်..။ သူမ၏ လိင်အင်္ဂါလေးကို ညှပ်ထားလိုက်သည်..။

မိုးမောက် ဝင်းလက်သော ဆီးခုံလေးက ပန်းသား လက်မောင်းသားတို့ ထက် သာ၍ပင် ဖြူဖွေး ပြီး ဥနေပေရာ စောက်မွှေးလေးများမှာ ပိန်းပိတ်စွာ နက်မှောင်နေပြီး အရောင်လေးများပင် တဖိတ်ဖိတ် လက်ထနေလေသည်..။

မျက်လုံးဝိုင်းလေး ချာချာလည်အောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြောက်လန့် တကြားလေး လှည့်ပတ်ကြည့်နေရာသော ဟန်ကလေးက ဝိုမဲ့မဲ့ အသွင်လေး ဆောင်နေသည်..။ မြယာပင်ခြံများ၊ ကြိမ်ပင်များက ကျနော်နှင့် ညီသီတို့ ရှိနေရာ ချိုင့်ဝှမ်းလေးကို ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ လုံခြုံစွာ ကာရံပေးထားလေသည်..။

မင်္ဂလာဒုံ .. ရန်ကုန် ကားလမ်းမကြီးနှင့် ကားသံ သဲ သဲ လေးမျှ ကြားရရုံ ကွာဝေးသည် နည်းတူ အရှေ့ဘက်တွင် ကျောက်ရေတွင်း ရပ်ကွက်ကလည်း ဤနေရာသို့ ခြံထူထပ်သောကြောင့် လူအရောက်အပေါက် နည်းလှပေသည်..။

တောင်ဘက်၌ ပြန်ပြူးသော ဂေါက်ကွင်းက အိန္ဒြေကြီးစွာ ကျောခိုင်းထားပြီး မြောက်ဘက် မင်္ဂလာဒုံ လေယာဉ်ကွင်းကြီးမှာလည်း ဆာဟာရ ကန္တာရကြီးနယ် မျက်စေ့တဆုံး ရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ်လို့ နေသည်..။

တိုင်းတံမျက်စီးပင် အချို့သာ လေမှာ မိုးနှင့်အတူ ယိမ်းကနေကြသည်..။

ကျနော်ကလည်း ကလေးပမာ အင်္ကျီဘောင်းဘီများကို ချွတ်၍ နွေးထွေးသော ညိုသီ ကိုယ်လုံးလေးကို မိုးရေစက်များဖြင့် ရောထွေးကာ အားရပါးရကြီး ဖက်လိုက်ရာ.. ညိုသီကလည်း ကျနော် အား ဟေ့ကနဲ အော်ရင်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပြန်ဖက်လိုက်လေသည်..။

ကျနော်တို့ နှစ်ယောက် ဒေဒဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်နေသော အာဒံနှင့် ဧဝ အလား အဝတ်ပလာဖြင့် မိုးရေများအောက်တွင် မြူးတူးနေမိကြသည်..။ ကျနော် လက်ကြီးများက ညိုသီနီကြီးများကို၎င်း၊ စောက်ဖုတ်လေးကို၎င်း၊ ကိုင်လိုက် နှိုက်လိုက် လုပ်နေသကဲ့သို့ပင် ညိုသီ၏ ဖြူဖွေးပျောင်းနွဲ့သော လက်ကလေးများက ကျနော်၏ မတ်တောင်နေသော လိင်တန်ကြီးကို ဆုတ်နယ်ဖြစ်ညှစ်ပေးခြင်းဖြင့် ဆော့နေမိကြပြီးမှ....။

“ အအေးပတ်ပြီး...သေကုန်ကြဦးမယ်..မောင်ရယ်...”

ဟု ညိုသီက လီးကြီးကို ကိုင်ကြည့်ရင်း ရင်ခွန်သံလေးဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်..။ ထိုအခါမှ ညိုသီအား ဂမူကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်လေး ထိုင်စေလိုက်သည်..။

“ မောင်ကကွာ...လုပ်လိုက်ရင်...အဆန်းပဲ...မြန်မြန်လုပ်ကွာ...သူများ ရှက်တယ်.. မတော်တဆ တစ်ယောက်ယောက်များ တွေ့သွားရင် သေဖို့ပဲ ကောင်းတော့မယ်..”

သူမ ဝသီလေးအတိုင်း တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ရင်း တောင်ကမူလေးပေါ်၌ အင်အင်းပါသကဲ့သို့ ဆောင့်ကြောင့်လေး ထိုင်လိုက်လေရာ.. စောက်ဖုတ်ကလေးမှာ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီး ပြအာသွားလေသည်..။ ထိုအခါ...ကျနော်က လီးကြီးကို ညိုသီ မျက်နှာလေး ရှေ့တွင်ပင် အသာအယာဖြကာ စောက်ပတ်အဝလေးသို့ တေ့ရင်း ဖြစ်ကနဲ ထိုးသွင်းလိုက်တော့သည်..။

“ အ...အ.....မောင်ရယ်.....ဟင့်...ဟင့်...အင်း.....”

သူမလက်အစုံက ကျနော် ခါးကို စုံကိုင်ရင်း ကျနော် ရင်ဘတ်ကို ပါးလေးအပ်ကာ ညီးတွားလိုက်ရာသည်..။ ပြန်ပြူး ဝင်းလက်နေသော အနာရွတ်လေးများ ကင်းစင်သော ကျောပြင်လေးပေါ်သို့ မိုးရေစက်များက ခုန်ပေါက် ကျကျောက်နေသည်..။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ အငွေ့များ တရိုက်ရိုက်ထွက်နေရာ ကာမမီး အပူရှိန်သည် သဘာဝအအေးဒဏ်ကို ထူးထူးခြားခြားကြီး တွန်းလှန်ကာကွယ် ပေးနေလေသည်..။

“ မောင့်ဟာကြီးက သံချောင်းကြီး ကျနေတာပဲ...နော်....မောင့်....”

အမှန်ပင် ကျနော့်လီးကြီးမှာ မာတောင်ပြီး စောက်ခေါင်းလေးထဲ၌ ပြည့်ကြပ်နေပေရာ ညိုသီဖင်ကြီးမှာ ကြွတက်လာပြီး မကုန်းမကွလေးဖြင့် တဟင်းဟင်း ညီးနေပြန်ပါသည်..။

“ နာလိုလား...ညိုသီ...”

ကျနော်က နားဝ၌ ကပ်လျက် ကြင်နာစွာ မေးလိုက်သည်..။

“ ဟင့်အင်း...နာတာ မဟုတ်ဘူး..မောင်ရဲ့...ကြပ်တာ...အင့်...မောင့်ဟာကြီးက အရင်ကထက် ပိုကြီးနေသလိုပဲကွယ်...သူများဟာလေးထဲမှာ ပြည့်သိပ်နေတာ...ဟင့်..ဟင့်.....အင်း.....”

ကျနော့်လက်များက ဖြူဖွေးတင်းကျပ်နေသော ညိုသီဖင်ကြီးကို တရွရွလေး ပွတ်ပေးပြီး တဖြေးဖြေး ဖင်အကွဲကြောင်းလေးထဲသို့ လက်ချောင်းများဖြင့် ထည့်သွင်း ပွတ်ပေးနေသည်..။

“ လိုးလေ....မောင်ရဲ့...သိပ်မနာတော့ပါဘူး....”

ညိုသီက ကျနော့်မျက်နှာကို မကြည့်ပဲ ကျနော့်ကိုယ်လုံးကို ပါးလေးဖြင့် ကပ်ခါ မောနေသော အသံလေးဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်..။ ကျနော့်လက်တစ်ဖက်က လုံးဝန်းတင်းပြောင်နေသော ညိုသီဖင်ကြီးကို အောက်မှ ပင့်ကာ ပွတ်ပေးလိုက်ရာ ညိုသီစောက်ဖုတ်လေးမှာ ရှုံ့ကနဲ တွန့်သွားပြီး ဆတ်ခနဲ ဖင်ကြီး ကြွသွားလေသည်..။ ထိုအခါမှ ရပ်ထားသော လီးကြီးကို အလိုက်သင့် မြှတ်ကနဲ ဖိသွင်းလိုက်လေသည်..။

“ အိ...အ.....အမလေးလေး...မောင်ရယ်.....”

သေလုမျောပါး အသံလေး တစ်ချက်ညီးရင်း ကျနော့်ခါးကို တင်းတင်းကြီး ဖက်လိုက်ပါလေသည်..။ သုံးလေးချက်မျှ ဤသို့ပင် စအိုလေးကို နှိုက်လိုက် ဆောင့်လိုးလိုက် လုပ်ပေးလိုက်ရာ ညိုသီ တောင်ကမူလေးထက်တွင် ဆောင့်ကြောင့်လေး ဖြစ်သွားလိုက် ကွတတ ကုန်းတုံးတုံးလေး ဖြစ်သွားလိုက် နှင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေရှာသည်..။ ထိုနောက်မှ မြက်ခင်းပေါ်တွင် ကျနော့်က ပက်လက်လှန်ချပြီး ညိုသီအား တက်ခွဲလိုးခိုင်းလိုက်သည်..။

“ ရိုး...အ.....ကျွတ် ...စောက်ပတ်လေးတော့ ကွဲပြန်ပြီထင်တယ်...မောင်ရယ်... အီး.....အင့်...အ...နာလိုက်တာ ...ကွယ်.....”

နာလိုက်တာဟု ပါးစပ်က ငြီးတွားသော်လည်း သူမဖင်ကြီးကမူ ဝတ္တရားမပျက် ကြွကာ ကြွကာ ဖိဆောင့်ချနေပြီး...ဝေဒနာကို တွန့်လိမ်ခံစားရင်းမှ... ရှူးရှူး ရှားရှားဖြစ်လာကာ ကျနော့်အား ဂရုမစိုက်တော့ပဲ အတင်း ဒလကြမ်း လေး ဆောင့်လိုးလေတော့သည်..။

“ အား.....အာ..အာ...အင်း.....အ.....အ...”

ကျနော့်က ခါးလေးမှ ကိုင်၍ အောက်မှ ပင့် ပင့်ဆောင့်ပေးလိုက်ရာ... ကျနော့်ပခုံးကို ဆိုင်ကယ်စီးသလို လက်ဖြင့် လှမ်းထောက်၍ ကိုင်ရင်း သုတ်ရေများကို ပန်းထုတ်လျက် တပ်လပ်ကြီး ဝင်ထွက်နေသော လီးနှင့် စောက်ဖုတ်အား ငုံ့ကြည့်ကာ တဆတ်ဆတ် ဖိဖိ ဆောင့်ချလိုက်ကာ တင်ပါးကြီးကို ဆတ်ဆတ်လှုပ်ရင်း ကျနော့်ရင်ဘတ်ပေါ်သို့

မှောက်လှဲချလိုက်တော့သည်..။

ကျနော် လိင်တန်ကြီးထိပ်မှလည်း တင်းခနဲ ဖြစ်ခါ သုတ်ရေများကို ဇီကနဲ ဇီကနဲ ပန်းထုတ်ပစ်လိုက်မိလေတော့သည်..။

+++++

ပြီးပါပြီ...။